

китоб иборат
аз се қисм

Калисои ғалабаовар

Калисои Ғалабаовар

китоб иборат
аз се қисм

kitabi-knigi.com

Originally published in English under the title
The Triumphant Church by The Voice of the Martyrs

© 1999 The Voice of the Martyrs

© 2010 for the Tajik edition.

Translated by permission. All rights reserved.

www.vom-ru.org

1

Тайёри ба хизмати ниҳонӣ.

Ричард Вурмбранд

Сарсухан

Шумо эҳтимол гумон мебаред, ки ин дастури майда бо номи «Калисои ниҳонӣ» барои ташкили ҷамоати махфӣи масеҳӣ мебошад. Аммо ин факат назари кушодаи одамест, онди Калисо, ки хидмати шубонӣ, таҷрибаҳои дар ҳабсхона ва фаъолияти башоратдиҳиаш ба ҷаҳон чун огоҳӣ дар бораи хатари атеизми коммунистӣ, хизмат карда метавонад. Кори Ричард Вурмбранд ба шиносӣ махсус эҳтиёҷ надорад. Ин эҷодиёт самимӣ ва чуқур буда, хонандаро бетаъсир намемонад. Он қариб таҳрир карда нашудааст. Тарзи навишти он ба шахсе мансуб аст, ки чун яҳудӣ фикр меронад, чун забоншинос китоб мехонад, чун ҳавворӣ дуо мегӯяд ва чун набӣ менависад. Мазмуни он комилан фаҳмо аст:

Агар он гапи баъзе хизматгори масеҳӣ рост бошад, он гоҳ Калисо дер ё зуд ба дуинтиҳоб рӯ ба рӯ мешавад: созиши ҷамъияти-сиёсӣ бо қувваҳои зиддимасеҳӣ ё ин ки ба ғазаби табақаи динӣ дучор шудан, ки сиёсатмадорон онро идора мекунанд. Он гоҳ Вурмбранд ҳақ мебарояд ва аз ҳозир ба ин бояд тайёр бошем.

Дар баъзе қисмҳои олам чунин интиҳобро карданд ва ягон сабаби умедбахше нест, ки ин моро ҳам бетаъсир гузорад. Пас биёед, мо масеҳиён ҳудамон тайёр шуда, ҳама корро кунем, агар лозим шавад, фарзандонамонро низ ба ин тайёр кунем.

Нашириёт

Аз ҳозир барои хизмати ниҳонӣ тайёр шавед

«Ханониё дар ҷавоб гуфт: Худовандо! Дар бораи ин одам аз бисёр касон шунидаам, ки дар Ерусалим ба муқаддасони Ту чӣ қадар бадихо кардааст. Аммо Худованд ба вай гуфт; Ту бояд биравӣ, зеро ки ӯ зарфи баргузидаи ман аст, то ки исми Маро дар пеши халқҳо ва подшоҳон ва бани-Исроил эълон намояд. Зеро ки Ман ба ӯ нишон хоҳам дод, ки барои исми Ман вай чӣ қадар азобу уқубат бояд бикашад» (Аъмол 9: 13,15-16).

Чуноне ки ба ман маълум аст, дар ҷаҳон ягон семинар, мактаби китоби муқаддас ва донишгоҳе нест, ки оиди Калисои ниҳонӣ дарс наметавонад бошад. Дар семинарҳо дар бораи савеллианисти ва аполлиариани нақл мекунам ва ҳамаи ин пас аз хатми семинар зуд фаромӯш мешавад. Дар давоми ҳаёт ҳатто як маротиба ягон савеллиан ё аполлиарианро вохӯрда наметавонед.

Мо Калисои Коптӣ ва бисёр ғуруҳҳои хурдро, ки ҳеҷ гоҳ онҳоро вонамеҳурем, меомӯзем. Калисои ниҳонӣ бошад дар сеяки ҳудуди сайёраи замин амал мекунад ва аъзоёни зиёди он ҳеҷ гоҳ гумон намекарданд, ки дар Калисои ниҳонӣ ҷой доранд. Дар он вақте, ки Амрико бо Уотергейт машғул буд, коммунистҳо понздаҳ мамлакатро забт намуданд. Ислоҳ ва гуманизм(инсониятпарварӣ) бошад, бештар таъсир расонида истодааст.

Шубонони масеҳӣ бояд донанд, ки калисои ниҳонӣ чӣ аст? Боре, пас аз он ки ман як соат бо шубони бритони оиди кори калисои ниҳонӣ гап задам, ӯ чунин гуфт: «Ман дар айни замон ба меъморӣ калисо хеле шавқ дорам. Лутфан бигӯед, калисоҳои ниҳонӣ ҳангоми биносозӣ намуди готиро истифода мебаранд?» агар ман номи ин шахсро мегуфтам, он гоҳ шумо ҳайрон мешудед, ки чунин одам ҳамин гуна савол медихад.

Дар бораи калисои ниҳонӣ мо қариб ҳеҷ чиз намедонем. Он ба мо наздик аст, аммо мо тайёр нестем, ки ба он ҳамроҳ шавем. Инчунин моро ба ин тайёр накардаанд.

Дар айни замон ҳар шубони масеҳӣ рамаи хешро дар тамоми олам дорад ва мо бояд фаҳмем, ки ҳолатҳои фоҷиавиро аз сар мегузаронем. Ҳатто агар чунин нашавад, мо вазифадор ҳастем, то ки ба шахсоне, ки аз чунин ҳолатҳо нагузаштаанд, ёрӣ расонда, насихат кунем. Дар мамлакатҳои исломӣ ва Чини коммунистӣ бисёр имондорон азобу уқубат кашиданд. Бисёр масеҳиёно ҳаёс карданд ва қисми зиёдашон дар ҳаёсхонаҳо вафот карданд. Аз ин ҳолат фахр кардан лозим нест: беҳтар мешуд агар дар калисои ниҳонӣ хизмат кардано ба мо таълим диҳанд то ки дастгир нашавем.

Он касе, ки дар ҷанг худро қурбони ватан мекунад — қаҳрамони бузург нест, балки шахсе, ки душманро нобуд мекунад, қаҳрамони бузургтарин аст. Дар ҷанг ман набояд баҳри ватан бимирам — бигзор душман барои ватанаш бимирад. Ман ба он шахсоне, ки хизматро пеш бурда, дастгир намешаванд, ҳавас мебарам. Мо бояд донем, ки ин корро ҷи гуна иҷро кунем.

Омодагӣ ба уқубатҳо

Дар Калисои ниҳонӣ аз азобу уқубат ҷои гузеш нест, ҳатто агар аз ҳад зиёд боэҳтиёт бошем. Аммо онҳоро то ҳади имкон кам кардан даркор. Барои дар вақти кӯтоҳ тайёр шудан барои хизмат дар Калисои ниҳонӣ имконнопазир аст. Ба шумо маслиҳат медиҳам, ки деноминатсияи худро водор кунед, ки барои омодашавӣ дер накунанд.

Вақте, ки қувваҳои золимона амал мекунанд, дар кишвар ҷи рӯй медиҳад? Баъзан вақт террор зуд сар мешавад, мисли дар Мозамбик ва Камбоҷа. Баъзан озодии дин маҳфуз мемонад. Ҳамин тавр ҳам мешавад, ки реча қудрати ҳақиқӣ надошта, мардум онро дастгирӣ намекунанд. Он метавонад, ки милиса ва артиши ташкилшударо надошта бошад. Масалан, дар Руссия коммунистон аввал озодиро ба протестантҳо доданд,

то ки православиرو нест кунанд. Сипас ба зидди протестантҳо баромаданд.

Давраи гузариш дуру дароз давом намекунад. Онҳо ба калисоҳо даромада, роҳбарони худро мегузоранд. Ҷойҳои сусти хизматгориноро ҷустуҷӯ мекунанд: касе росткор ва касе дигар бошад зарпараст аст. Бо ин гуноҳ ӯро тарсонда, идора кардан мумкин аст.

Баъд дар як вақти муайян таъқиботи калон сар мешавад. Дар Руминия ин кор дар як рӯз рӯй дод. Ҳамаи епископҳо ва шубонон, монахҳои марду занони католикро ҳабс карданд. Пас аз ин бисёр шубонони протестантӣ дастгир карда шуданд. Шумораи зиёдашон дар ҳабсхона вафот карданд. Худованди мо Исои Масех, Ҳанонӣро бо Павлус шинос намуда, гуфт: «Ў зарфи баргузидаи ман аст, то ки исми Маро эълон намояд». Павлус мебоист, ки ин корро ниҳонӣ иҷро кунад. Исо ӯро ба хизмати ниҳонӣ даъват карда, бо чунин сухан тайёр намуда, гуфт: «Зеро ки Ман ба ӯ нишон хоҳам дод, ки барои исми Ман вай чӣ қадар азобу уқубат бояд бикашад».

Омодашавӣ ба хизмати ниҳонӣ аз омӯхтани риёзатнигорӣ (мартирология) сар мешавад. Солженицын дар китоби худ «Архипелаг Гулаг» оиди «ба ҳабсгирӣ¹» ва «зиндондорӣ» гап зада, пешниҳод мекунад, ки вожаи «уқубатшиноси»-ро истифода барем.

Мо боз нуктаи назари техникии кори ниҳониро дида мебароем. Аммо аввал омодашавии аниқи руҳонӣ лозим аст. Дар мамлакати озод барои аъзои калисо шудан, имон овардан ва таъмид гирифтани кифоя аст. Дар калисои ниҳонӣ аъзои он будан кофӣ нест.

Имон овардан ва таъмид гирифтани мумкин аст аммо уқубаткаширо тоқат накардан, имкон намедихад, ки аъзои калисои ниҳонӣ шавем. Имони аз ҳама бузург доштан мумкин аст вале шуморо дастгир карда, лату кӯб мекунанд ва агар

1 «...Бартарии дастгиркунии шабона дар он аст, ки одамони шаҳр ва ҳамсоягон дар шаб шумораи дастгиршудагонро намебинанд. Гуё ки ин дастгиршудагон вучуд надоштанд. Илми ба ҳабсгирӣ – ин қисми муҳими бахши умумии зиндондорӣ мебошад.

шумо ба азобу укубатҳо тайёр набошед, он гоҳ дилхоҳ чизро иқрор мекунед. Аз ин сабаб чизи муҳим дар омодашавӣ ба хизмати ниҳонӣ — ин омодашавӣ ба азобу укубатҳо мебошад.

Агар масеҳӣ ба ҳабсхона афтад, набояд, ки ба тарсу ваҳм дода шавад. Ҳабсхона барои ӯ — ин боз як ҷое аст, ки дар бораи Исои Масеҳ шаҳодат диҳад.

Ҳабсхона барои шубон — ин калисои нав мебошад. Калисое, ки дар он ҷо маош намедиханд аммо барои кор кардан имкониятҳои калон фароҳам оварда шудааст. Ман оиди ин дар китоби худ «Дар ҳабси яккаса ҳамроҳи Худо» нақл кардаам. Дар китобҳои дигар ман дар бораи алифбои Морзе, ки он ҳамчун як қисм барои омодагӣ ба хизмати ниҳонӣ аст, нақл мекунам. Шумо медонед, ки он воситаи расонидани хабар аст. Бо ин роҳ Хушхабарро ба одамони ки дар пушти девор мебошанд, расонидан мумкин аст. Ҳайати маҳбусон иваз шуда, ба ҷойи як кас, касе дигар меояд. Ҳамин тавр дар камераи умумӣ ман якчанд калисоҳо доштам. Худованд ба бисёр масеҳиёне ки дар ҳабс буданд, имконият дод, ки бо воситаи алифбои Морзе одамонро, ки ҳатто рӯйшонро надида буданд, ба назди Масеҳ оваранд (бо баъзеашон онҳо дертар шинос шуданд).

Дар озодӣ ба калисо одамонро даъват кардан мумкин аст. Агар касе мехоҳад — меояд, нахоҳад не. Агар мавъизаи шумо ба шахс маъқул нашавад, вай якшанбеи оянда метавонад, ки дар хона бимонад ва ба калисо наояд. Ё ин ки борон борад, ба калисо наомаданааш мумкин аст. Аммо агар калисои шумо дар ҳабсхона бошад, пас имондорони шумо ҳамеша дар калисо қарор доранд. Дар озодӣ дар парастии ҳузур дошта, ба соат нигоҳ кардан мумкин: «Мавъиза аллақай ним соат зиёд давом дорад. Қай ӯ тамои мекарда бошад?» Дар ҳабсхона бошад соат нест ва шунавандагон тамоми ҳафта аз субҳ то шом ҳамроҳи шумо мебошанд. Онҳо интиҳоби дигар надоранд. Дар таърихи калисоҳои руминиягӣ ва русӣ шумораи бештари имондорон дар ҳабсхона имон овардаанд. Барои ҳамин аз ҳабсхона натарсед. Дар давоми дар ҳабсхона буданатон ба ҳама чиз ҷунун назар кунед, ки он вазифаи навест аз тарафи Худованд. Дар хотир

дорам вақте, ки маро маротибаи дуюм дастгир карданд ва пеш аз он ки милиса маро барад, ман занамро ба оғӯш гирифтам. Вай ба ман гуфт: «Ричард дар хотир дори, ки чӣ навишта шудааст: «... шуморо ба хотири Ман ба маҳкамаҳо хоҳанд кашид, то барои онҳо шаҳодате гардад». Ҳар як имондор метавонад, ки ба ин ҳолат афтад. Аммо агар маҳбусро азобу шиканча диҳанд-чӣ? Ба азобу шиканча тоб овардан мумкин аст? Оё ман тоб оварда метавонам? Агар ман тоб наораму сирҳоро маҳфӣ нигоҳ надорам, он гоҳ боз панҷоҳ ё шаст нафар дӯстонам дастгир карда мешаванд. Азобдиҳандагон айнан ҳаминро мецоҳанд, ки ман наздиконамро фурушам. Аз ин сабаб ба азобу уқубатҳо аз ҳозир бояд тайёр шуд. Чунки вақте, ки ба ҳабсхона меафтед, тайёр шудан душвор мешавад.

Як воқеаро ки дар Руминия рӯй дода буд, дар ёд дорам, ки як шахс муддати бист сол шубонӣ мекард ва дар охир бо зане зино мекунад. Вақте, ки шубонии дигар рафтори ӯро муҳокима карданд, чунин гуфта шуд: «Гуноҳ он нест, ки ӯ дар он бегоҳ чӣ кор кард, аммо ба васваса истодагарӣ карда натавонист. Дар давоми бист сол вақте, ки васваса набуд, ӯ ба худ нагуфт, ки: «Вақте, ки ман шубон мешавам, бисёр ҳолатҳоро аз сар мегузаронам, инчунин васвасаи зиноро. Ин гуноҳро ман намекунам».

Мо бояд худро бармаҳал ба ҳар гуна ҳолатҳо тайёр кунем. Инчунин худро ба азобу уқубатҳо бояд тайёр намоем.

Ҳақиқат онди Ҳақиқат

Чӣ қадар азобу уқубатро мо тоб оварда метавонем? Ин ба он вобаста аст, ки он чизе, ки мо барояш азоб мекашем, то чӣ қадар азиз ва муҳим аст. Дар ин маъно дар мамлакатҳои коммунистӣ чизҳои ғайриҷашмдошт рӯй меоданд. Ба гурӯҳи хоинон, воизон ва муаллифони китобҳо дохил шуданд. Муаллифи сурудҳои миллии коммунистӣ дар Руминия шахсе гардид, ки ӯ сурудҳои бехтарини парастииширо эҷод кардааст. Муҳимаш он аст, ки мо дар суруд калимаро мебинем ё ҳақиқати вучуд доштани Худоро.

Худо Ҳақиқат аст. Китоби Муқаддас ин ҳақиқат оиди Ҳақиқат мебошад. Илоҳишиносӣ – ин ҳақиқат оиди ҳақиқат оиди Ҳақиқат аст. Мавъизаи хуб–ин ҳақиқат оиди ҳақиқат оиди ҳақиқат оиди Ҳақиқат аст. Аммо ҳамаи инҳо ҳуди Ҳақиқат нестанд. Танҳо Худо Ҳақиқат мебошад. Ин Ҳақиқатро калимаҳо ва тафсириҳои илоҳишиносӣ ихота мекунанд ва инҳо дар вақти мушкилӣ ёрӣ намедиханд. Мадад аз тарафи он касе, ки Ҳақиқат аст, меояд. Моро лозим аст, ки ба воситаи мавъизаҳо, китобҳои илоҳиётӣ ва «калимаҳо»-и дигар ба ҳуди воқеият пайваست шавем. Ман нақл кардам, ки чӣ гуна дар Ғарб масеҳиёноро чор шабонарӯз дар салибҳое, ки дар болои фарш гузошта шуда буданд, овехтанд. Дастгиршудагони дигарро азоб дода, онҳоро маҷбур мекарданд, ки эҳтиёҷоти шахвониашонро қонеъ кунанд. Вақте, ки маро мепурсанд, ки: «Дар чунин ҳолатҳо ба шумо кадом оятҳо мадад карда, қувват мебахшиданд?»–ман ҷавоб медихам: «ягон ояти Китоби Муқаддас ёрӣ намедод». Ин дуруяғӣ ва риёкорона аст, агар чунин гӯем: «Ба ман ҳамин оят аз Китоби Муқаддас ёрӣ дода, қувват мебахшад». Ҳуди оятҳо барои ёрӣ додан таъин нашудаанд.

Мо Забури 22-ро медонем, ки «Худованд ҷўпони ман аст; ба ҳеҷ чиз мўхтоҷ нахоҳам шуд.... Дар водии зулмот агар роҳ равам.....» Аз азобу уқубатҳо гузашта, мефаҳмем, ки Худо чунин дар назар надошт, ки ин ояти Забур моро қувват бахшида меистад. Моро Худованд қувват мебахшад, на ин ки Забур. Чунки Забур дар бораи он ки Худо мадад медиҳад, нақл мекунад. Забур басанда нест. Ба мо он Шахсе, ки Забур дар борааш гап мезанад, лозим аст. Мо ояти «Барои ту файзи Ман басанда аст»-ро медонем (2 Қўр. 12:9). Аммо оят басанда нест. Файз басанда аст, на ин ки оят. Шубонон ва шохидони аз ҳад зиёд рашқдор на ин ки ба Ҳақиқат балки ба оятҳо арзиши гарон дода, худро дар хатар мегузоранд. Дар асл бошад мо калимаҳои муқаддасро эътироф карда, ба воситаи онҳо чизе баёншуда ё ҳақиқатро ба даст меорем. Агар шумо бо Ҳақиқат, Худованди Қодир муттаҳид бошед, пас бадӣ нисбати шумо қувват надорад, чунки бадӣ бар зидди Худованди Қодир

беқувват аст. Лекин агар фақат каломи Худовандро дошта бошед, пас бадӣ бар шумо ғалаба карда метавонад.

Машқҳои рӯҳонӣ

Барои корҳои ниҳонӣ, омодашавии рӯҳонӣ даркор аст. Чуноне, ки мо пеш аз истифодаи пиёз, онро тоза мекунем. Ҳамин тавр низ Худо бояд, ки моро аз часпидан ба калом ва ҳиссиётҳои динӣ тоза карда, то ҳақиқати имон расад. Исо ба мо гуфт: «Агар касе хоҳад аз акиби Ман биеяд, бояд худро инкор карда, салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд» (Матто 16:24). Сипас Ё ба мо нишон дод, ки ин салиб чӣ гуна вазнин буда метавонад. Моро лозим аст, ки ба ин тайёр бошем. Маҷаллаи порнографӣ ва эълон тассавуроти моро бармеангезанд. Ҳамин тавр мо бояд тассавуроти ҳақиқатҳои рӯҳониамонро бедор кунем. Моро лозим аст, ки машқҳои рӯҳонӣ кунем. Афсӯс, ки ба протестантизм машқҳои рӯҳонӣ қариб, ки маълум нестанд.

Дар калисои ниҳонӣ мо бояд, ки онҳоро аз нав ҷорӣ намоем. Эҳтимол католикҳо машқҳои рӯҳониро сӯиистифода карданд ва баъдан реформатсия омад. Мувофиқи қонуни лангар(маятник), агар як ҳадди ниҳонӣ (интиҳо) бошад, он гоҳ ҳадди дигар низ мешавад. Баъзе одамон аз ҳад зиёд рӯҳонӣ машқ карданд ва аз ин мебарояд, ки одамони дигар тамоман машқ намекунанд.

Ба ғайр аз бо овози баланд дуо кардан, мо бояд барои фикр кардан, вақт ҷудо кунем. Дар Нома ба ибриён 11 мо дар бораи он касоне меҳонем, ки онҳоро арра мекарданд, оташ мезаданд, шерон медаронданд. Аммо мо набояд, ки худамонро ба ҷои онҳо тассавур кунем: ана ман дар пеши шерон, ана маро мезананд ё маро сӯзондан меҳаханд. Ман дар ин вақт чӣ бояд кунам?

Ман пеш аз баргаштан аз Руминия, охири дарси мактаби якшанбегии худро дар ёд дорам. Ҳамроҳи даҳ ё понздаҳ кӯдак ман на ин ки ба калисо, балки ба боғи ҳайвонот рафтам. Чун ба назди қафаси шерон расидем, гуфтам: «Гузаштагони Ҳамимонатонро назди шерон партофта буданд. Донед, ки шумо низ аз барои имонатон шуда, азобу уқубат мекашед. Шуморо ба пеши шерон намерепартоянд аммо шумо аз одамоне, ки аз шерон

ҳам бадтар мебошанд, азоб мекашад. Худи ҳозир қарор қабул кунед, мехоҳед, ки ба Масеҳ вафодор бошед?» Он гоҳ бачаҳо ҷавоб доданд: «Ҳа». Дар чашмони онҳо ашк ҳалқа мезад.

Мо бояд ҳозир тайёр шавем — пеш аз он ки моро ба ҳабсхона баранд. Дар ҳабсхона одам ҳама чизро аз даст медиҳад. Либосашро кашида гирифта, либоси ҳабсхонаро медиҳанд. Ё аз кати бароҳат, гилему пардаҳо маҳрум мешавад. Зану фарзандонаш ҳамроҳи ӯ нестанд. На китоб дораду на чашмонаш гулхоро мебинад. Ё ягон чизе, ки ҳаётро бофароғат мегардонад, бо худ надорад. Истодагарӣ кардан мумкин, агар хушиҳои зиндагии пештараро рад кунем. Дар Нома ба қўлласиён оиди «куштани андоми заминӣ» навишта шудааст. Католикҳои ҷоҳил ва талабгор якчанд таасуби динӣ (хуруфот) ва ойини тавба ва риёзатро маҷбуран ба роҳ монданд. Протестантҳо куштани андоми заминиро тамоман рад карданд. Аммо дар масеҳият куштан, яъне рад кардани дилхушиҳои замин вучуд дорад. Масеҳие, ки аз ҳозир тайёр шудааст, аз маҳрумшавӣ дар ҳабсхона азоб намекашад. Чизҳои заминиро истифода бурда, ба онҳо дил набандед.

Ман масалан чунин машқ мекунам. Ман дар Иёлотҳои Муттаҳиди Амрико зиндагӣ мекунам. Ба худ тассавур карда метавонед, ки супермаркети амрикоӣ чӣ гуна аст? Дар он чизҳои гуногуни болаззат зиёд аст. Аммо ман ба худ мегӯям: «Ман бе ин чиз метавонам. Ман бе ин ва бе он чиз зиндагӣ карда метавонам. Ман ҳамаи шўъбаҳои хўроквориро гузар карда, ҳеҷ чиз намехарам. Тамошои чизҳо маро хурсанд мекунанд аммо дарки он ки бе ин чизҳо зиндагӣ карда метавонам, ба ман шодии бештар мебахшанд».

Дар байни илоҳишиносон либерал-модернистҳо вучуд доштанд. Ягонтои онҳо ба азобу шиканча тоб наоварданд. «Чаро ман барои Худои мурда ва Китоби Муқаддасе, ки пур аз нофаҳмӣ аст, бимирам? Агар саргузашти Одаму Ҳавво ҳақиқат набошад ва ҳамаи нубувватҳо пас аз ба амал омаданашон навишта шуда бошанд-чӣ? Ё Исои Масеҳ аз бокира таваллуд нашудааст ва мурдагонро эҳё накарда бошад, он гоҳ Китоби Муқаддас аз рӯзномаи «Правда» дида, ҳақиқат

нест. Чаро ман чони худро барои он чизе, ки шубҳанок аст, қурбон кунам?»

Шубҳанокӣ хоиниро тавлид мекунад

Ман яхуди мебошам. Дар забони ибрий, ки Исо бо он сухан мегуфт ва дар он ваҳйи аввалине, ки дода шуд, калимаи «шубҳа» вучуд надорад. Барои инсон инчунин шубҳа кардан ба он ки, чӣ тавр чорпо роҳ мегарданд, нодуруст аст. Одам рост роҳ мегардад ва ӯ ҳайвон нест. Шубҳа кардан – аз шарафи ӯ пасттар меистад.

Ба дили ҳар як кас шубҳа меояд аммо роҳ надихем, ки ба таълимотҳои асосии

Китоби Муқаддас – оиди ҳастии Худо, эҳёи Исои Масех, ҳаёти абадӣ, шубҳа дар шуури мо ҳукм ронад. Ҳар як шубҳаи илоҳиёти ва фалсафавӣ, одамонро хоинони боистеъдод мегардонад. Шумо метавонед дар дил шубҳа кунед вақте, ки шумо баъди ҳӯроки нисфирӯзи дар курсии бароҳат нишаста, мавъиза тайёр кунед ё китоб менависед. Ҳангоми ки шуморо азобу шиканча медиҳанд ва ҳаётатон дар хатар аст, он гоҳ ин шубҳаҳо ба хоинӣ оварда мерасонанд. Дар омодашавӣ ба хизмати ниҳонӣ муҳим он аст, ки шубҳаҳои худро бояд ҳал кунем. Дар математика, агар ҳалли дурусти масъаларо наёбед, маълум мешавад, ки дар ягон ҷой хато кардаед. Сипас то ёфт шудан, шумо онро мечуед. Шубҳахоро дар ҳаёти худ ёфта, решақан намоед.

Озмонш бо азобу шиканча

Биёед ҳоло оиди азобу шиканча сӯҳбат кунем. Ин хеле дарднок буда метавонад. Оҳани тафсонро метавонанд, ки истифода баранд. Ё ин ки фақат зананд. Дар бачагиамон ҳамаи моро шалап-шалап мезаданд ва лату кӯб ин як намуди шалап-шалап аст. Задани оддиро ба осонӣ тоб овардан мумкин аст. Исо гуфт, ки мо мисли кӯдак бошем (яъне, ба шалап-шалап тайёр бошем!). Боре як зан, ки духтур буд, ба назди ман омада,

пурсид: «Ман бояд чӣ кор кунам? Тайёр ҳастам, ки худро кушам. Такрор ба такрор маро даъват карда, меҳохонд, ки ба онҳо дар бораи Калисои ниҳонӣ гуфта диҳам. Агар нагӯям маро мезананд. Охир ман чӣ кор кунам? Хеле даҳшатнок аст, ба зарба ҳӯрдан тоб намеорам. Ё ки хоин мешавам ё ин ки худро аз тиреза мепартоям».

Ман чунин ҷавоб додам: «Як илочи дигар ҳаст. Ба шавҳаратон ҷӯбро дода, гӯед, ки шуморо занад. Баъд маълум мешавад, ки тоб меоред ё не».

Аз лату қўб натарсед. Аммо гап дар сари он аст, ки коммунистҳо ба зидди мо азобу шиканчаҳои сахту пурраро истифода мебурданд. Чун шумо медонед, азобу шиканчаҳо оқибатҳои гуногун доранд. Азобу шиканчаҳо метавонанд, ки шахсро обу тоб дода, дар қарори қатъии ба милиса сирро фош накардан, мустаҳкам созад. Агар ба якчанд ҷинояткорон нигарем, ба азобу шиканчаҳо тоб оварда, ҳаммаслақонашонро намефурушанд. Ҳар он қадаре, ки онҳоро мезананд, ҳамон қадар якравӣ мекунанд.

Аммо азобу шиканчаҳо метавонанд, ки иродаи шахсро шикананд. Ба шумо мақолаеро, ки дар давраи сотсиалистӣ, дар газетаи чехӣ чоп шуда буд, нақл карда медиҳам.

Чуноне, ки медонед, дар давраи Дубчек марҳилаи сустгардонӣ вучуд дошт. Дар он вақт ин ҳикояро чоп карда буданд. Новотни, ки пеш аз сарвари Дубчек буд, рафиқи наздиқаш, атеисти мутмаин (ашади)-ро, ки аъзои Кумитаи марказии ҳизби коммунистӣ буд, дастгир мекунад. (Коммунистон на танҳо масеҳиён, яҳудиён ва ватандӯстонро балки одамони худро низ дастгир карда, монанди дигар маҳбусон онҳоро азобу шиканча медоданд.) Ин коммунистро дар камераи яккаси шинонданд. Аз он камера нурҳои электромагнитӣ, ки ба мағзи сари одам таъсири манфӣ мерасонад, мегузаштанд. Баландгӯяк шабу рӯз мепурсид: «Номи ту Юсуф ё ин ки Юсуф не? (Номи ӯ Юсуф набуд.) Кани бигӯ, ту Юсуф ҳасти ё ки Юсуф не? Дар

Амрико Диллингер²—чинояткори аз ҳама хатарнок мебошад, ту боши аз ҳама бадтарин. Номи ту чист? Ту зиддиинқилоб ва ҷосус ҳастӣ. Ту Юсуф ё ин ки Юсуф не? Ўро шабу рӯз, девона кардан меҳостанд. Ў ҳис мекард, ки ақлашро гум мекунад. Баъд аз чанд вақт ба сараш чунин фикр омад: «Ман бо бадии ҳама тарафа ва пурраро вохӯрдм. Агар коммунистон масеҳиёро азоб медиҳанд, ҳеч бадӣ набуда, балки кори дуруст мекунамд. Зеро ки онҳо меҳоханд, ки дар замин биҳиштро созанд ва масеҳиён бошад ба ин ҳалал мерасонанд. Аммо агар коммунистон, коммунистро азобу шиканча диҳанд, пас танҳо бо мақсади ҷазо додан, азобу шиканча медиҳанд. Барои он ҳеҷ сафедкунӣ вучуд надорад. Аммо танга ду тараф ва магнит низ ду қутб дорад. Ин маъно дорад, ки агар бадии ҳама тарафа ва пурра мавҷуд аст, пас бояд некии ҳама тарафа ва пурра вучуд дошта бошад. Ин некии ҳама тарафа ва пурра—Худованд аст ва онҳо ба зидди Ў мубориза мебаранд».

Вақте, ки барои пурсиш ўро оварданд, ў табассум карда, гуфт: «Метавонед, ки баландгўякро хомӯш кунед, чунки ба мақсад расидед. Ман масеҳӣ шудам. Офитсер пурсид, ки ин чӣ хел рӯй дод ва ў нақл карда дод. Сипас офитсер якчанд рафиканашро даъват намуда, аз ў хоҳиш кард, ки боре дигар воқеаро ба онҳо нақл кунад. Баъд аз тамом шудани нақл яке аз онҳо ба дигараш гуфт: «Охир ман гуфтам-ку, ки ин усул бефоида аст. Шумо аз меъёр зиёд кор кардед».

Шайтон монанди Худо қодир ва ҳамадон нест. Вай ҳато мекунад ва бадӣ самарайи нек оварда метавонад.

Лаҳзаи бӯҳрон

Дар раванди азобу шиканча, лаҳзаи таркиш омада мерасад ва азобдиҳанда ҳамин лаҳзаи бӯҳронро интизор аст. Ғалаба кардани шубҳа ва дурандешӣ карданро ёд гиред. Вақте, ки

2 Чон Герберт Диллингер (1903-1934), чинояткори солҳои 30-юм, ки зиёда аз 20 бонкхоро ғорат карда, якчанд милисахоро куштааст. Аз ҳабс ду маротиба фирор кардааст.

лаҳзаи бӯҳрон фаро мерасад, шумо ба он наздик мешавед, ки ҳамкорони дар кори махфӣ бударо, макони онҳо, дар кучо будани нашриёт ва ғайраро гуфта диҳед. Шуморо ончунон азобу шиканча доданд, ки ба назаратон дигар ҳеч чиз маъное надорад, — ҳатто агар шуморо дигар азоб надиханд. Ба чунин хулоса омада, шумо мефаҳмед, ки аз лаҳзаи бӯҳронро гузаштед ва ин ба шумо хурсандии ботинӣ мебахшад. Ҳис мекунед, ки дар ин лаҳзаи ҳалқунанда Исои Масеҳ бо шумо аст. Зиндонбонҳои имрӯза хуб таълим дода шудаанд. Онҳо оиди лаҳзаҳои шикасташавӣ медонанд ва агар дар ин лаҳза ягон чизро аз шумо ба даст наоваранд, азоб додани шуморо бас мекунанд. Чунки мефаҳманд, ки давом додан бефоида аст.

Аз айёми чавониам, маро таълим доданд, ки ҳар рӯз китоб хонам ва ман чунин мекардам. Ба ин кор писарам Михайро низ аз кӯдакиаш таълим медодам. Мо ҳамроҳ як саҳифа аз Китоби Муқаддас ва аз «Китоби азияткашон», ки муаллифаш Фокс³ аст, меҳондем. Ҳамин китобро ба кӯдаконатон хонда диҳед. Бигзор онҳо донанд, ки азияткашон чӣ тавр лаҳзаҳои бӯҳронро аз сар мегузаронданд».

Инчунин муҳим аст, ки ба гуфтаи Исо, ки: «Пас, барои фардо ғамхорӣ накунед, зеро ки фардо барои худ ғамхорӣ хоҳад кард» — ро бифаҳмед (Матто 6:34).

Ман чордаҳсол дар маҳкама будам. Бародар Храпов — 26 сол. Вонг Мин Дао — 28 сол. Ба назар менамояд, ки солҳои тӯлонӣ дар ҳабсхона будан, имконнопазир аст. Ба ҳамаи дард якбора тоқат кардан, лозим нест. Балки яксоатӣ (аз рӯи соат) тоқат кардан даркор. Як соатӣ азобкаширо тоқат кардан мумкин аст. Ҳар як одам дар умраш дарди шадиди дандон ва ё масалан ба садамаи нақлиёт афтада, маҷбур буд, ки ба дард тоқат кунад. Дардро дар чунин лаҳзаҳо бояд, тоқат кард. Ман азобу шиканчаҳои зиёдро аз сар гузарондаам.

Аз дард шумо гумон мебаред, ки шуморо дуру дароз азоб дода истодаанд ва ин пагоҳ ва фардо низ чунин давом мекунад.

3 Чон Фокс (1517-1587), мартирологи англис, ки дар бораи азияткашони протестанти, дар давраи ҳукмронии маликаи Инглистон, Марии I («Хунии»), нақл мекунад.

Аммо азобҳои дирӯза тамои шуданд ва азобҳои пагоҳ ҳоло сар нашудаанд. Пагоҳ ман мемурам ё ин ки мумкин онҳо мемуранд. Мумкин пагоҳ ҷуноне, ки дар Руминия рӯй дода буд, шӯриш мебардоранд.

Ман азобу шиканҷаҳои зиёдро аз сар гузарондаам. Дар аввал азобу шиканҷа – ин беҳушшавӣ ва дарди шадид мебошад. Аммо ин дуру дароз давом намекунад. Кардинал Миндсенти⁴ нагузостанд, ки 29 шабонарӯз хоб равад. Пас аз ин ӯ ҳама чизро гуфта дод. Чи воқеа рӯй дод? Баъд аз чанд рӯзи беҳоби ё азоб, лаҳзае фаро мерасад, ки ҳеҷ чиз маъно надорад. Шумо оиди вазифаи худ дар назди зану фарзандон ва Худо фаромӯш карда, ба ҳама чиз бетараф мешавед. Ин лаҳзаи бӯхрон мебошад ва дар ин вақт чизе ҳаётан муҳим, ин дуруст нафас кашидан мебошад. Дуруст нафас кашиданро ёд гиред.

Дар дини Ҳиндӯи ва буддӣ бошад, барои машқҳои нафаскашӣ диққати махсус дода мешавад. Биёед бинем, ки Китоби Муқаддас оиди нафаскашӣ чӣ мегӯяд. Исо «даמיד (пуф кард)» ва шогирдон Рӯҳулқудсро қабул карданд. Аз ин маълум мешавад, ки Рӯҳулқудсро нафаси муайян аз як ҷой ба ҷои дигар мебарад. Дар калисои православӣ, ҳангоми таъмид додани қудак усқуф ва падар ва модари қудак се маротиба ба болои қудак нафас мекашанд (пуф мекунад). Вақте, ки Исо нафас мекашид, Ӯ аз Рӯҳулқудс нафас мекашид. Шоул «аз таҳдид ва қатл нафас мекашид» (Аъмол 9:1). Қотилоне ҳастанд, ки аз ҷиноят нафас мекашанд. Дар Китоби Муқаддас оиди нафаскашии зинокор ҷунин гуфта шудааст, ки ӯ мисли асп «барои зани ёри худ шеҳа мезанад» (Ирмийё 5:8). Шаҳсе ҳаст, ки бо эҳсосоти баланд, нафас мекашад. Агар бо касе баҳсу ҷанҷол кунед, он дам шумо наметавонед, ки ором ва ҷуқур нафас кашед. Дуруст нафас кашидан – яке аз усулҳои аст, ки азобу уқубатро тоқат намоед.

Ҳоинӣ қардан, маъно дорад, ки аз Калисо қанда мешавед. Шумо масеҳие ҳастед, ки Худо ва бисёр одамон ба шумо

4 Йозеф Миндсенти, номи асосиаш Йозеф Пехм (1892–1975) – кардинали калисои Руми-католики, дар шӯриши венгрии соли 1956 ғайилона иштирок қардааст.

таваккал доранд. Ба шумо сирҳои калисои ниҳонӣ супорида шудаанд.

Дар вақти хоинӣ эҳсосоти муайян зоҳир мешавад. Чуноне, ки ба касе овоз баланд карда, оромӣ чуқур нафас қашида наметавонед, шахсе хоин низ чунин аст. Вақте, ки шуморо азоб медиҳанд, чуқур ва ором нафас кашед. Оксигени зиёд ба бадани мо баробармувозинатӣ, худидоракуни ва истодагарӣ медиҳад.

Хизматгори махфӣ бояд ҳамеша дар хотир дорад, ки ӯ ба Бадани Масеҳ тааллуқ дорад. Ба Бадане, ки онро ду ҳазор сол инҷониб азобу уқубат медиҳанд. Бадани Масеҳро, ки на танҳо дар Ҷолҷотто, балки дар давраи таъкибот аз ҷониби қайсарони Рум, фашистон ва коммунистон азоб дода мешавад. Ҳангоми имон овардан, ман бошууруна аъзои бадани Масеҳ шудам, ки онро мезананд, масҳара мекунанд, туф мекунанд, ба сараш тоҷи хордор мепӯшонанд ва дасту пояшро меҳкӯб мекунанд.

Муҳаббати аз ҳама олӣ

Дар Китоби Муқаддас оятҳои ҳастанд, ки ба шахс наописанд аст: «Ҳар ки падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар ки писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест» (Матто 10:37). Дар мамлакати озод ин калимаҳо нофаҳмо мебошанд.

Эҳтимол, шумо аз китобҳои, ки «Садои Азияткашон» нашр мекунад, бохабар ҳастед, ки дар Иттиҳоди Шӯравӣ аз дасти волидон ҳазорон қўдаконро қашида гирифтанд. Барои он ки волидон ба онҳо дар бораи Исои Масеҳ гап мезаданд. Шумо бояд, ки Масеҳро бештар аз оилаи худ дӯст доред. Тасаввур кунед, ки дар назди суд истодаед ва суд мегӯяд, ки агар шумо аз Масеҳ рӯй гардонед, фарзандонатон ба шумо мемонад. Агар не, он гоҳ онҳоро ҳеҷ гоҳ намебинед. Мумкин дили шумо реш-реш шавад аммо шумо бояд ҷавоб диҳед, ки: «Ман Худоро дӯст медорам».

Надя Слободуро ба мўҳлати чор сол ҳафт карданд. Фарзандонашро аз ӯ маҳрум карданд ва вақте, ки ӯро аз хонааш мебарданд, ӯ суруд меҳонд. Фарзандонашро, ки дар мошини

боркаш савор карда, буданд, ба модарашон чунин гуфтанд: «Барои мо хавотир нашавед, Моро ба кучое, ки набаранд, мо аз имонамон намегардем». Дар ҳақиқат онҳо аз имонашон нагаштанд. Вақте, ки Исоро дар салиб меҳкӯб карданд, Ё на танҳо ҷисман азоб мекашид. Инчунин Ё медид, ки модараш чӣ гуна азоб мекашид. Модараш бошад, медид, ки Ё чӣ гуна азоб мекашид. Онҳо якдигарро дӯст медоштанд. Аммо дар он лаҳза аз ҳиссиётҳои одамони дида, ҷалоли Худованд муҳимтар буд. Аз ин бармеояд, ки ҳиссиёти одамони дуҷумдараҷа аст. Агар мо чунин муносибат дошта бошем, он гоҳ ба кори махфӣ тайёр хоҳем шуд. Танҳо Масеҳ, Азияткаши Бузург дар мо бояд зиндагии кунад. Чунин ҳам воқеъ шуда буд, ки коммунистоне, ки масеҳиёро азоб медоданд, адабқӯбҳои резиниашонро партофта, мегуфтанд: «Дар атрофи сари ту чи ҷило дода истодааст? Чаро рӯи ту медурахшад?». Дар бораи Истефанус гуфта шудааст, ки «ба ӯ назар андохта, диданд, ки чехрааш монанди чехраи фаришта буд» (Аъмол 6:15). Боз чунин воқеъ шуда буд, ки коммунистон ба маҳбус мегуфтанд: «Бо овози баланд дод зан то дигарон гумон баранд, ки ман туро зада истодаам. Аммо ман туро зада наметавонам». Аммо баъзан вақт маҳбусро то мурданаш, азоб медоданд. Моро лозим аст, ки интиҳоб намоем, барои Масеҳ ва бо Масеҳ бимирем ё фурушем. Агар шумо ба оина нигариста аз худ шарм медошта бошед, чунки дар он ҳоинро мебинед, пас аз ин зиндагии қардан меарзад?

Барои хизматгори махфӣ, шубонон ва махсусан зани шубон лозим аст, ки ҳамин тавр бояд фикр ронад. Чунки зани хизматгор нақши махсусро мебозад. Ё бояд, ки шавҳарашро дастгирӣ карда, далерӣ бахшад. Агар зан айшу ишрат ва дилхушӣ қарданро дӯст медошта бошад, он гоҳ шавҳараш хизматгори махфӣ буда наметавонад. Зан бояд шавҳарро ба меҳнат, мубориза ва ҳудқурбонкуни сафарбар намояд.

Хомӯш буданро ёд гиред

Моро инчунин лозим аст, ки хомӯш буданро ёд гирем. Шубонон аз рӯи касбашон, одамони серғап мебошанд. Аммо ҳамеша ғап

задан даркор нест. Ҳамон шахсе мавъиза карда метавонад, ки қобилияти шунидан дорад. Хизматамро аз назар гузаронда, мебинам, ки гӯш карда одамони бисёрро ба назди Масеҳ овардаам. На ин ки бо зиёд гап заданам. Одамон мушкилиҳон зиёд доранд ва касе пуртоқат ёфт намешавад, ки онҳоро гӯш кунанд. Ҳатто наздикон ба гӯш кардан, тоқат надоранд. Фарзандон доимо ба ҳар кучо шитоб мекунанд. Ҳамин тавр шахсе нест, ки одамро гӯш кунад. Барои он ки диққати шахсро ҷалб намоед, сухани бисёр гуфтан даркор нест.

Дар Калисои ниҳонӣ, хомӯшӣ—яке аз қоидаҳои асосӣ мебошад. Як сухани зиёдатии шумо метавонад, ки касеро зиндонӣ кунад. Дӯсти ман, ки бастакори барҷастаи масеҳӣ буд, дастгир карданд. Барои он ки масеҳиён одат доштанд, ки доимо мегуфтанд: «Чӣ гуна суруди зеборо бародар фалонӣ эҷод кардааст». Ёро таъриф мекарданд ва дар охир аз барои ин ёро понздаҳ сол ҳабс карданд. Суруд сароед аммо муаллифи онро номбар кардан даркор нест.

Вақте, ки дар мамлакат озодиро манъ мекунанд, ёд гирифтани хомӯш будан, дер мешавад. Аз вақти имондор шудан, хомӯш буданро ёд гирифтани даркор аст. Масеҳӣ бояд кӯтоҳ ва аниқ сухан гӯяд. Ҳамеша фикр карда, сухан гӯяд, то ки ба ҳеч кас зарар нарасонад. Дар Калисои ниҳонӣ дилхоҳ сухани ноҷой, зарар оварда метавонад.

Лауреати мукофоти Нобелӣ, Солженицин дар яке аз мулоқот гуфта буд, ки аз ҳама бештар занаш, ёро таъқиб мекард. Дар китоби Воиз гуфта шудааст: «Бо даҳони худ шитоб нақун..... бигзор суханони ту кам бошад» (Воиз 5:1). Ин каломи Худоист. Худо медонист, ки Калисои ниҳони пайдо мешавад ва Ё медонист, ки дар як замон ҳатто зан аз шавҳар ҳафа мешавад. Котибаи Солженицинро ончунон фишор оварданд, ки вай дар охир худро дор кашид.(зани нависанда ёро фурухт). Агар Солженицин хомӯш мебуд, мумкин ки ин воқеа рӯй намендод.

Барои он солҳое, ки дар ҳабси яккаса гузарондам, Худоро шукр мегӯям. Ман се солро дар чуқурии даҳ метр гузарондам. Ҳеч кас бо ман гап намезад ва ман ҳам бо ягон кас гап назадам. Ягон китоб надоштам. Аз берун ҳеҷ овозе набуд. Посбонон

пойафзоли, ки тагаш намадӣ буд, пӯшида буданд ва аз ин сабаб наздик шудани онҳоро намешунидам. Баъд ман шунидани овозҳои даруниро низ тамоман бас кардам. Бо сӯзандору дар бадани мо маводи нашъадор ворид мекарданд. Моро мезаданд. Ман илоҳиёт ва Китоби Муқаддасро фаромӯш кардам. Ҳатто дидам, ки дуои «Эй Падари мо»-ро фаромӯш кардам. Медонистам, ки ин дуо бо калимаҳои «Эй Падари мо» сар мешавад аммо давомашро ба ёд оварда натавонистам. Аммо ман рӯҳафтода нашуда, мегуфтам: «Эй Падари мо, ман дуоро фаромӯш кардам, аммо Ту албатта онро медонӣ. Он дуоро Ту ҳазор маротиба мешунавӣ, барои ҳамин ягон фариштаро амр деҳ то ки ин дуоро ба ҷои ман хонад, ман бошам хомӯш меистам». Як вақте чунин дуо мегуфтам: «Исо ман Туро дӯст медорам, Исо ман Туро дӯст медорам». Баъд чунин дуо қардан, ҳам душвор шуд. Чунки ба бадани мо маводи нашъадор ворид мекарданд то ки майнаи сарамонро вайрон кунанд. Хеле саҳт гурусна будам. Дар як ҳафта ба мо як пора нон медоданд.

Ҳамин тавр ман лату кӯб, азобу шиканча, торикӣ ва ғайраро аз сар мегузарондам. Дикқатро мутамарказ қардан, имконнопазир буд, ҳатто «Исо ман Туро дӯст медорам»-ро талаффуз карда натавонистам. Сипас гуфтани ин дуоро низ бас кардам, медонистам, ки дарқор нест. Шакли дуои олии ба ман маълум — ин таппиши дил аст, ки Ёро дӯст медорад. Исо танҳо тук-туки дилро мешунавад ва медонад, ки аз барои Ё ин дил мезанад.

Баъд маро ба камераи яккаса гузаронданд ва мешунидам, ки маҳбусони дигар бисёр гап мезаданд. Ман фикр мекардам: «Барои чӣ онҳо гап мезананд?» Аз он чизе, ки мо гап мезанем, бисёриаш бефоида аст. Дар вақти шиносӣ одамоне мегӯянд: «Ассалом»-ва мепурсанд: «Шумо чӣ хел?». Аз ин гап чӣ фоида? Яке мегӯяд: «Имрӯз ҳавои хуб аст, ҳамин тавр не?». Дигаре ҷавоб медиҳад: «Ҳа, ҳамин тавр». Барои чӣ дар бораи обу ҳаво гап задан дарқор? Мо гуфтаи Исоро оиди он ки на аз барои сухани бад, балки «мрдум барои ҳар сухани ботиле, ки мегӯянд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳанд дод» (Матто 12:36)-ро ҷиддӣ қабул намекунем. Дар Китоби Муқаддас ҳамин тавр

навишта шудааст. Дар баъзе кишвар аз сабаби сухани бефоидаи шумо, бародаратон ба маҳкама кашида мешавад. Як калимаи ситоиш, агар бефоида бошад, ба бадбахтӣ оварда мерасонад. Масалан, касе ба наздатон меояд ва шумо мегӯед: «Афсӯс, ки барвақттар наомадед, — фалон бародар худи ҳозир рафт. Агар шахси омадагӣ, хабарчини махфӣ бошад, пас ба милиса маълум мешавад, ки фалон бародар дар шаҳр қарор дорад. Даҳонатонро пӯшида гардед. (Ҷилави забонатонро кашед) Ин корро аз худи ҳозир ёд гиред.

Усулҳое, ки истифода бурдан мумкин

Дар кори нихонӣ бе ҷолокӣ номумкин аст. Дар Руссия ҷунин воқеа руӣ дода буд. Коммунистон гумонбар буданд, ки масеҳиён дар кадом маҳаллае ҷамъ мешаванд аммо ҷои аниқӣ онро намедонистанд. Аз кӯчае, ки онҳо назорат мебуданд, бачае мегузашт. Онҳо ўро боздошта, пурсиданд, ки ба кучо рафта истодааст. Ў маъюсона ҷавоб медихад: «Бародари калониям вафот кард ва мо аҳли оила васияти ўро хондан меҷоҳем». Суханонаш ба милиса таъсир карданд ва ў афсӯс хӯрда, бачаро ҷавоб дод. Бача дурӯғ нагуфт.

Масеҳиро милиса даъват карда, пурсид: «Шумо дар ҷамоат ҷамъ мешавед?» — «Рафиқ капитан, ҷамъ шудан манъ шудааст», — ҷавоб дод ў. «Хуб аст, ки шумо итоат мекунад», — гуфт капитан ва ўро ҷавоб дод. Бародар нагуфт, ки ў итоат мекунад. Инҷунин ў нагуфт, ки ҷамъ намешаванд.

Хаткашони «Садои Азияткашон» ба мамлакати сотсиалистӣ омад. Дар дидбонгоҳ аз ў пурсиданд: «Бо худ кадом намуди адабиёт овардаед?». Ў ҷавоб медихад: «Шекспир ва Йегова». Корманди гумрук нахост, ки дар пеши ў нодон наояд ва фикр кард, Йегова ягон шоири машҳури бритони аст. Агар мегуфт, ки дар бораи он намедонад, шарманда мешуд. Баъд ў гуфт: «Марҳамат гузаред».

Ҳамаи ин усулҳое ҳастанд, ки истифода бурдан мумкин аст. Барои касе ғариштагон — қаҳрамонони афсона, барои мо масеҳиён бошад — ҳақиқат. Онҳо моро муҳофизат мекунанд.

Мо бояд, ки ба онҳо умедвор бошем ва ба Рӯҳулқудс. Аммо девҳо низ вучуд доранд. Мо набояд, ки ба золими беҳудо ҳама ростиро гап занем. Ба кадом кор машғул буданамонро, гуфтан хатмӣ нест. Ин кори вай аст, ки ба мо саволҳо медиҳад.

Агар шуморо пурсам, ки: «Дар суратҳисобатон чанд пул доред?» ё «Маошатон чанд пул аст?»—ин тамоман аз рӯи одоб нест. Аз рӯи одоб нест, вақте, ки аз духтар пурсем: «Ту бо кӣ вомехӯри? Ягон касро дӯст медори?»—мумкин, ки ӯ дар бораи ин мавзӯ гап задан намехоҳад.

Инчунин маро дар бораи он чизе, ки ба дин алоқаманд аст, набояд пурсанд — мумкин, ки ман дар ин бора гап задан, намехоҳам. Ин кори шахсии ман аст. Давлати беҳудой ба чунин маълумот ҳақ надорад ва мо набояд оиди дин ҳисобот диҳем.

Дар вақти пурсиш, саволҳои гуногун дода мешавад. Коммунистон ба ман мегуфтанд: «Ту масеҳӣ ва шубон ҳастӣ. Ту бояд, ки ростиро гап занӣ. Роҳбарони Калисои ниҳониро номбар кунед. Дар кучо чамъ мешавад? Ба чамъомад кӣҳо меоянд? Дар шаҳрҳои дигар дар ҷамоатҳо кӣҳо роҳбарӣ мекунанд? Агар ман росташро мегуфтам, он гоҳ бисёр одамон дастгир мешуданд, ки баъд онҳо низ агар росташро мегуфтанд ва ҳоказо. Ба чунин суханон дода нашавед. Ҳатто агар шуморо азобу шиканча диҳанд, ҳам бояд, ки дарду азобро ба худ қабул кунед».

Як шубони шиноси ман, дар бозии регби пойяш зарб хӯрд ва аз дарди пой азоб мекашад. Ҳамин гуна дардро ман ҳам дар вақти азобу шиканча ҳис мекардам. Аз барои регби шуда, дардро қабул карда метавонам ва вақте, ки он мегузарад, бори дигар бози карда метавонам ва албатта медонам, ки боз ягон кори дигар рӯй доданаш мумкин. Яъне мо барои регби, варзиш ва барои фароғат, барои он чизе, ки ба саломатӣ фоида мерасонад, тайёрем, ки дардро тоқат кунем. Ҳамин тавр мо низ аз барои бародарон шуда, то ки онҳоро дастгир накунам, азоб мекашем. Аз ҳама он кори бад, ки ба мо рӯй доданаш мумкин, ин марг аст. Аммо марг дар ҷаҳон— ҳодисаи табиат аст.

Дар назди хонаи як сарватманд, гадое бозистода, мепурсад: «Мумкин аст, ки шабро дар хонаи шумо гузаронам?» Соҳиби хона ҷавоб медиҳад: «Рав аз ин ҷо, ин ҷо меҳмонхона нест».

«Мебахшед»-гуфт гадо. – Ман меравам аммо илтимос ба як саволи ман ҷавоб диҳед. Мебинам, ки хонаи хеле зебо доред. Онро ки бино кардааст? Ин суҳанон ба сарватманд писанд омаданд ва ӯ ҷавоб дод: «Ин хонаро бобои ман бино кардааст». – «Бобои шумо дар кучост?» – «Вай кайҳо мурдааст». – «Баъд аз ӯ дар ин ҷо кӣ зиндагӣ кардааст?» – «Падарам» – «Ӯ зинда аст?» – «Не, вай ҳам мурдааст». – «Ҳозир дар ин хона ки зиндагӣ мекунад?» – «Ман» – «Шумо ҳам мемуред?» – «Ҳа» – «Баъд аз мурданатон ки зиндагӣ мекунад?» – «Ба фикрам, фарзонданам». Дар охир гадо гуфт: «Пас, чаро аз ман хафа мешавед?» Меғӯед, ки ин ҷо меҳмонхона нест. Аммо ин ҷо меҳмонхона аст, – Шумо ин чоро тарк мекунад ва шахси дигаре меояд.

Марг табиӣ аст. Агар Худо мехоҳад, ки чони маро имрӯз гирад, хамин тавр мешавад. Ман аз бемории дил мурда метавонам. Инчунин, умри маро низ ҷаллод кӯтоҳ карда наметавонад. (Чуноне, ки ҳӯроки боллазат, аз тарабхонаи киммат, умри маро дароз карда наметавонад.) Ман ҳамон вақт мемурам, вақте, ки Худо маро даъват мекунад.

Хатари нифокҳо

Дар Калисои ниҳонӣ, ҳатто ба ҷанҷолҳои майда роҳ додан лозим нест. Ҳар як ҷанҷол метавонад сабаби дастгир карда шудан, азобдихӣ ва ҳатто марг шавад. Душманони мо ба ҳар як чиз назорат карда, гӯш мекунад. Дар калисо, онҳо суҳанчини худро доранд. Ҳар гоҳе, ки ҷанҷол мекунад, якдигарро айбдор карда, сирхоро фош мекунад. (масалан, чунин меғӯянд: «Ҳамроҳи бародар Смир ту чунин кор карда будӣ, ва ғайра». Пас аз ин Смир дастгир мекунад.) Дар вақти ҷанҷол шахс, ному далелҳоро гуфтаниш мумкин.

Дар Китоби Муқаддас навишта шудааст: «Лекин банди Худованд набояд ҷанҷол кунад, балки бо ҳама меҳрубон, омӯзгор ва сабур бошад». (2 Тим 2:24).

Дар яке аз шахрҳои Руминия байни ду ҷамоатҳо – баптистҳо ва дарбистҳо, ҷанҷоли калон сар мезанад. Дар натиҷа роҳбарони

харду ҷамоатро ҳабс карданд. Аз ҳозир бояд, ки муқаддас шавем. Вақте, ки ба осмон меравем, сар кардани муқаддас шудан, дер мешавад. Агар мо дар озодӣ ҷанҷол накарданро ёд гирем, беҳтар мешавад.

Афсӯс, ки дар калисохое, ки дар замонҳои хатарнок амал мекунанд, нифоқҳо вучуд доранд. Бо тамоми қувват сарро қўшиш кардан даркор аст, ки нифоқҳо рӯй надиханд. Ҳатто ҷанҷоли оилавӣ сабаби марг шуда метавонад. Ҳамроҳи ҷавоне дар як панҷара зиндонӣ будам. Он ҷавон нақл кард, ки маҳбубае дошт ва пас аз чанд вақт ӯ бо духтари дигар шинос шуда, ӯро авлотар донист. Маҳбубаи якумаш, он сирхоеро, ки ҷавон ба вай гуфта буд, ба милиса хабар мекашад. Ӯро ҳабси якумра карданд ва ҷавон дар ҳабсхона девона шуд.

Дар асл, омодашавӣ ба хизмати ниҳонӣ, — ин омодашавӣ ба хизмати оддии масеҳиёна мебошад. Фақат ин омодашавӣ чуқур буда, бояд, ки ба ҳаёт наздик карда шуда бошад. Ҳамчун як қисми зиндагиамон гардад. Мисолхоеро медонам, ки дар натиҷаи нифоқҳои хизматгортон, ҷамоатҳо вайрон шуданд. Дар ҳар як кишвар, чунин рӯй медиҳад, аммо дар мамлакати ғайридемократӣ ин ба ҳабс ва ҳатто ба марг оварда мерасонад.

Муқобилият зидди тозакунии майнаи сар

Ба ғайр аз азобу шиканча додан, тозакунии майнаи сар, васеъ истифода бурда мешавад. Моро лозим аст, ки ба зидди он истодагарӣ карданро донем. Тозакунии майнаи сар, дар олами озод бошад, ба воситаи ҳафтанома, радио ва телевизион, амал мекунад. Ягон сабаби қиддӣ нест то ки кока-колари нўшем аммо мо менўшем, чунки майнаи сарамонро шустаанд. Оби оддӣ беҳтар аст, назар ба кока-кола вале обро ҳеҷ кас эълон намекунад. Агар оби оддиро эълон мекарданд, он гоҳ ҳама онро менўшиданд. Барои тозакунии майнаи сар, дар ҳабсхонаи Руминия чунин мекарданд: расо ҳафтаҳо соат мо бояд рост менишастем ва ягон ҷои така кардан набуд. Имконияти ҷашмро пўшидан набуд ва бе танаффус «Коммунизм — ин хуб аст,

коммунизм — ин хуб аст... масеҳият мурда аст, масеҳият мурда аст... аз масеҳият даст кашед, аз масеҳият даст кашед...» ба ғӯш садо медод. Чунин рафторро шумо якчанд дақиқа тоқат карда наметавонед. Аммо мо маҷбур будем, ки инро дар як рӯз хабдаҳ соат, ҳафтаҳо, моҳҳо ва солҳо бе танаффус ғӯш кунем. Бовар кунед, ин тамоман осон нест. Ин яке аз ҷазоҳои вазнинтарин буда, аз азоби ҷисмонӣ дида, бадтар аст. Аммо ҳамаи ин ба Исои Масеҳ аз аввал маълум буд. Чунки Ё аз вақт берун аст.

Коммунистон дар ихтироӣ усули шустани майнаи сар дер карданд, чунки Исои Масеҳ баръакси ин — тоза кардани дилро фикр карда баромад. «Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид»,—гуфт Исо (Матто 5:8). Вақте, ки Истефанус, азияткаши аввалинро садҳо одамон бо сангҳо дар даст ихота карданд, ӯ гуфт: «Ман мебинам...» Мумкин зани ӯ гумон мекард, ки Истефанус аз хатар ғурехта, ҷонашро халос мекунад. Аммо ӯ «чалони Худо ва Исоро, ки дар ямини Худо рост истода буд, медид». Мумкин занаш пурсид (дар Китоби Муқаддас чунин навишта нашудааст): «Магар ту ҳамаи ин одамонро намебинӣ? Туро сангсор хоҳанд кард!»—«Ҳа, ман мӯрчаҳоро мебинам ва аз онҳо наметарсам. Ман ба Исо нигоҳ мекунам». Истефанус ба одамоне, ки ӯро куштан мехостанд, нигоҳ намекард. Хушо покдилон.

Коммунистон аз ду сол зиёд майнаи сарамро тоза мекарданд аммо онҳо ба мақсад нарасиданд. Ҳар гоҳе, ки онҳо мегуфтанд: «Масеҳият мурда аст», мо ба худ такрор мекардем: «Масеҳ мурда буд, Масеҳ мурда буд». Аммо медонистем, ки Ё аз мурдагон эҳё шуд. Инчунин дар ёд дорем, ки мо дар ҷамъияти муқаддасон зиндагӣ мекунем. Одатан чунин гумон мекунам, ки муқаддасоне, ки ба назди Худо рафтаанд, дар осмон, байни ситорагон ҷойгир ҳастанд. Аммо Китоби Муқаддас ба мо меғӯяд, ки онҳо дар кучо ҳастанд: «... мо низ, ки дар гирди худ чунин абри шохидонро дорем...» (Ибриён 12:1). Онҳо дар байни ситорагон ҷӣ кор мекунам? Онҳо дар ин ҷо ҳамроҳи — он шахсоне ҳастанд, ки мубориза мебаранд ва азоб мекашанд. Дар олами рӯҳӣ, фосила (макон) вучуд надорад. Моро ҳаёс карданд аммо мо ҳамроҳи муқаддасон будем. Мо ҳузури онҳоро ҳис

мекардем. Масалан, ман махсусан хузури Марями Маҷдалиро ҳис мекардам. Ман чунин фикр мекардам: «Онҳо мегуянд, ки масеҳият мурда аст». Бигзор гуфтан гиранд, ба ман чӣ фарқ дорад? Бигзор, ки ман дар олам ягона масеҳӣ бошам. Марями Маҷдалӣ танҳо Исоро дӯст медошт. Исо мурд ва муҳаббати Марям нисбати Масеҳ гум нашуд. Вай аз назди қабр дур намерафт, аз назди Исо ки мурда буд ва Исо барояш ҳеҷ коре карда наметавонист. Барояш ягон мӯъҷизот ё рӯҳбаланд карда, наметавонист. Исо Начоткор буд. Шумо меғӯед, ки Ў мурд. Ман бошам Исоро чунон дӯст медорам, мисле ки Ў зинда мебуд. Ҳатто агар ҳамаи калисоҳо мемурданд ё ин ки имонашонро гум мекарданд, ин барои гум кардани имонам сабаб намешавад».

Моро лозим аст, ки боварии қатъӣ дар имон дошта бошем. Ман аллакай ба шумо гуфтам, ки дар «Аҳди Қадим»-и ибронӣ феъли «шубҳа кардан» нест. Ба шумо гӯям боз кадом калима дар Китоби Муқаддаси ибронӣ вучуд надорад?

Роҳбарони Шӯрои калисоҳои умумичаҳонӣ маро чунин айбдор карданд: «Вумбранд вазъиятро аз паси Пардаи оҳанин бо ранги «сиёҳ» ва «сафед» тасвир мекунад. Ин ҳамин тавр нест. Инчунин «хокистарранг» низ ҳаст». Ҷавоби ман чунин аст, ки агар онҳо аз «Аҳди Ҷадид» калима (ранг)-и «хокистарранг»-ро нишон диҳанд, баъд розӣ мешавам. Дар «Аҳди Ҷадид» бисёр рангҳо тасвир шудаанд ва ранги «хокистарранг» бошад, дида намешавад. Дилхоҳ чиз, ё рост ё ин ки дурӯғ мебошад, ё дуруст ё ин ки нодуруст. Ё сафед ё ин ки сиёҳ. Шумо ё бо ин чаҳон ё ин ки ҳамроҳи Исо мебошед. Ҳамин тавр дар «Аҳди Қадим»-и ибронӣ, калимаи «шубҳа кардан» вучуд надорад. Мо бояд, ки дар масъалаи имон хотирчамъ бошем, чуноне, ки дар қадвали зарб хотирчамъ ҳастем. Ду қарат ду, чор. Ин ҳақиқат аст. Оилаам зинда аст ё мурда, ман сер ё аз гуруснагӣ мемурда бошам, дар озодӣ ҳастам ё маҳбасӣ, маро мезананд ё ин ки маро навозиш мекунанд—аз ин ҳолатҳо ҳақиқати математиқӣ тағйир намеёбад. Боварии комил ба Ҳақиқат ва муҳаббати ба монанди, ки Марями Маҷдалӣ дошт, ба мо қувват медиҳанд, то ки ба шустанӣ майнаҳо, истодагарӣ намоем. То охир истодагарӣ намоед! Ман худро қаҳрамон нишон намедихам. Аз сабаби он

ки мо чун Калисо вучуд дорем, пас бояд якдигарро дастгирӣ намоем.

Лахзае буд, ки ба масехие, ки хизматгори пресвитерӣ буд, иқрор шудам: «Бародар, ба фикрам ман имонамро гум кардам. Эҳтимол ман дигар имондор нестам». Ў бо табассуме, ки ҳеҷ гоҳ аз чеҳрааш, канда намешуд, маро пурсид: «Пештар ту бовар мекардӣ?»—«Албатта»,—ҷавоб додам ман. Ў ба ман гуфт: «Набошад, он оятеро Элисобаъ ба Марям мегӯяд, ба хотир биёр: «Ва хушо касе, ки имон овардааст...» (Луқо 1:45). Ин ибора — масдар дар шакли замони гузашта мебошад. Ту имон овардӣ ва ин маъно дорад, ки ту хушо ҳастӣ. Бо ҳамин баракат зиндагӣ намо». Ман ҳозир тасвир карда наметавонам, ки дар он вақти душвор, ин суҳанон ба ман чӣ қадар маъноие бузург доштанд. Намедонам, ки дар илоҳиёт ин оят чӣ хел маънидод карда мешавад аммо дар он вақт мо аз рӯи илоҳиёт зиндагӣ намекардем. Баръакс, мо бо хотираҳо зиндагӣ мекардем. Аз ин сабаб Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки мо Худоро муборак хонда, дар бораи баракатҳои гузаштаи ӯ фаромӯш накунем. Пас биёед, онҳоро ҳатто дар вақтҳои душвори озмоиш, аз хотир набарорем.

Аз сар гузаронии танҳои

Барои муборизи калисои ниҳонӣ, душвории калон дар он аст, ки танҳоиро пурра намояд. Мо ягон намуди китоб надоштем, ҳатто Китоби Муқаддас. Қоғазу қалам ҳам надоштем. Ягон садоро намешунидем, ҳеҷ чиз набуд то ки диққати моро банд кунад. Мо фақат деворҳоро тамошо мекардем. Дар чунин шароит одам девона мешавад. Барои он шахсоне, ки дар калисои ниҳонӣ кор мебаранд, хондани китобҳо, оиди ҳаёт дар ҳабсхона хеле фоиданок аст. Масалан, китоби «Папилон⁵»-ро хонда, дар бораи

5 Асари тарҷумаи ҳолии Анри Шарьер (1969), ки дар он гуфта мешавад, ки олами рӯҳии одам, чӣ гуна уқубатҳои дахшатнок ва пастзаниҳоро аз сар мегузаронад. Худи муаллифро бардурӯғ ба куштор айбдор карда, ҳабси якумра мекунанд. Солҳои зиёдро дар азобу уқубат ва оворагардӣ гузаронда, кӯшиш мекард, ки ба хонааш, ба Фаронса рафта расад. Ба ҳамаи ин нигоҳ накарда, ӯ озмоишҳои дахшатнокро аз сар гузаронда, мардонавор истодагарӣ кард.

мухити ҳабсхона, донем ки, то чӣ қадар одам дар озодӣ онро бардошт карда метавонад. Оиди кори девонакунандаи танҳой, вақте, ки ягон илоче нест, ки маҳбусе диққаташро банд кунад, он дам шумо мефаҳмед.

Бе Китоби Муққадас, шахс то чанд вақт танҳо буда метавонад. Бе радио ва магнитофон-чӣ? Ман ба шумо оиди таҷрибаи худ, ки чӣ тавр аз девона шудан, ҳалосӣ ёфтам, нақл мекунам.

Ман ва бисёр маҳбусони дигар чунин мекардем. Мо на ин ки дар шаб, балки рӯзона хоб мерафтем. Дар ёд доред, ки дар Забур гуфта шудааст: «Худовандро муборак бихонед, эй ҳама бандагони Худованд, ки шабҳо дар хонаи Худованд меистед» (Забур 133:1). Як дуои шабона ба даҳ дуои рӯзона баробар аст. Ҳама гуноҳ ва ҷиноятҳои азимтарин дар шаб содир карда мешаванд. Махсусан ғораткунӣ, бадмастӣ ва зино дар шаб ба амал меоянд. Рӯхҳои палид махсусан шабона амал мекунанд ва моро лозим аст, ки дар шаб зидди онҳо мубориза барем. Барои ҳамин ибодатҳои шабона хеле муҳим мебошанд. Рӯзона бошад одам кор мекунад ё дарс мехонад. Масеҳиёне, ки дар кишвари озод зиндагӣ мекунанд, ин мафҳумро намефаҳманд. Дар кишвари ман, то ба сари қудрат омадани речаи коммунистӣ, мо ибодатҳои шабонаро мегузарондем. Писарам Михайи се сола ҳамаи инро медонад. Мо шабхоро дар дуо мегузарондем. Бачаҳои майда низ дуо мекарданд. Баъзан вақт агар байни якдигар ҷанг мекарданд, онҳоро танбеҳ медедем. Сипас камтар дуо мекарданд ва баъд дар ягон ҷой ё дар тағи миз, хобашон мебурд. Ҳамин тавр, мо қўдаконамонро тарбия медедем.

Дар ҳабсхона вақте, ки маҳбусони дигар хоб мерафтанд, мо бедор мешудем. Барои самаранок гузаронидани вақт, барномаи хеле душворро тартиб дода будем ва то ба охир онро иҷро карда наметавонистем. Мо бо дуо сар мекардем, ба воситаи ин дуо ба тамоми ҷаҳон сафар мекардем. Мо барои ҳар як кишваре, ки номҳои шаҳрашон ва насабҳои одамонашонро медонистем, дуо мекардем. Инчунин барои башоратдиҳандагон дуо мекардем. Барои ин мавзӯё мо ду соат сарф мекардем. Мо барои ҳавонавардон, баҳрнавардон ва барои маҳбусон дуо мекардем.

Китоби Муққадас оиди шодӣ кардан гап мезанад, ки онро дар ҳабсхона ҳам, ҳис кардан мумкин аст: «Бо шодикунандагон, шодӣ кунед» (Рум. 12:15). Ман аз он шод будам, ки волидон ҳамроҳи фарзандон Китоби Муққадас меҳонанд, ҳазлу шӯҳӣ карда, шодӣ мекунанд. Аз он хушбахт будам, ки дар ягон ҷой ҷавоне духтареро дӯст дошта, бо ӯ воমেҳӯрад. Дар ягон калисо ибодат ва омузиши Каломи Худо гузашта истодааст. Касе хӯроки болаззат дорад. Мо бо шодикунандагон, шодӣ карда метавонистем. Баъди тамом кардани чунин сафар, ман Китоби Муққадасро аз хотираам меҳондам. Барои хизматгори ниҳонӣ аз ёд кардани оятҳои Китоби Муққадас, хеле муҳим аст.

Як воқеаи хандаоварро нақл мекунам. Боре, дар болои тахта, ки ҳамчун кати ман хизмат мекард, дароз кашида, аз хотира Мавъизаи болои кӯҳро аз инҷили Луқо, меҳондам. То калимаҳои: «вакте, ки ... шуморо дур кунанд... ба хотири Писари Одам... дар он рӯз шодӣ кунеду ба вачд биёед»⁶ (Луқо 6:22-23а) расидам. Дар ёд доштам, ки чунин навишта шуда буд. Баъд ба худ гуфтам: «Чӣ хел гуноҳи беэътиной кардам?» Чунки Исо мегӯяд, ки мо бояд ду чизро иҷро кунем. Якум, шодӣ кардан, ки онро иҷро кардам. Дуюмаш бошад, «аз шод часту хез кардан», ки онро иҷро накардам! Баъд ман аз кат хеста, часту хез карданро сар кардам. Дар он лаҳза, посбон аз тирезачаи дари камераи ман нигоҳ мекунад. Ў гумон кард, ки ман девона шудаам. Ба посбонон амри махсус дода шуда будааст, ки ба девонагон нигоҳубин кунанд, то ки доду фарёдашон тартиботро вайрон накунад. Ў зуд ба камера даромада, барои ором кардани ман сар кард (маро ором кардан гирифт): «Туро озод мекунанд. Ҳамааш хуб мешавад. Фақат ором шав. Ман бароят ягон чиз мебиёрам». Баъд ӯ ба ман як нони калон овард. Дар як ҳафта ба мо як пореа нон медоданд. Ҳоло бошад, ман як нони калон доштам. Боз як пора панир, ки он сафед буд. Онро даррав хӯрдан, мумкин набуд. Аввал аз сафедаи он ҳаловат бурдан, даркор буд. Чӣ гуна он зебо аст. Посбон қанди сафед ҳам овард. Дар вақти баромаданааш якчанд суханони нек ҳам гуфт. Ба худ гуфтам: «Ман ҳамаи инро пас аз хонда шудани оятҳои инҷили

6 дар юнонӣ «аз шоди часту хез кунед»

Луко, меҳӯрам». Дароз кашида, дар он чойе, ки ист кардам, кӯшиш кардам, ки ба ёд оварам. Ман ба ояти «ба хотири Писари Одам... аз шумо нафрат хоҳанд кард. Дар он рӯз шодӣ кунеду ба вачд биёед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург хоҳад буд». Сипас ман ба нону панир нигаристам. Дар ҳақиқат, ин мукофоти бузург буд.

Доимо оиди оятҳои Китоби Муққадас фикр рондан, муҳим аст. Ҳар шаб ман мавъиза эҷод мекардам, ки бо саломдихии «Бародарон ва хоҳарони азиз» сар шуда, бо «Омин» анҷом меёфт. Мавъизаи эҷодшударо бо овози баланд талаффуз мекардам. Дертар барои фаромӯш нашудани он, ман мавъизаро ба шакли шеърҳои кӯтоҳ медаровардам. Баъзе аз ин шеърҳо, дар китобҳои «Дар ҳабси яккаса» ва «Агар деворҳои ҳабсхона гап зада метавонистанд» дохил кардам. Ман сесадтои ин мавъизаҳоро дар хотир нигоҳ доштам ва панҷоҳтоашонро дар ин китобҳо қўи додаам. Ин мавъизаҳоро ман ба Худо ва ғариштагон меҳондам. Ғариштагон онҳоро ба ҳар тараф паҳн карданд ва ҳоло бошад мавъизаҳо дар бисёр забонҳо тарҷума шудаанд.

Вақти худро мо ҳамин тавр мегузарондем. Ман китобҳо ва шеърҳо эҷод мекардам. Зану оилаамро ёд мекардам. Ҳар шаб ман ҳикояҳоро эҷод карда, онҳоро ба худ нақл мекардам. Онҳо хандаовар ва некбинона буданд. Яке аз онҳоро нақл мекунам: «Зан ба шавҳараш мегӯяд: Намедонам, ки чӣ қор кунам? Ман тасодуфан ба болои дандонҳои сунъиам нишастам ва онҳо шикастанд. — Ту бояд хурсандӣ кунӣ. Тасаввур кун, чӣ мешуд агар ту дар болои дандонҳои табиат менишастӣ?» Дар ҳама чиз ман кӯшиш мекардам, ки тарафи мусбашро бинам.

Аз мағзи нон шоҳмот сохта, як қисмашро бо бўр ранг кардам. Ман бо худам бозӣ мекардам. Агар шумо фикр кунед, ки Фишер, аз барои Спасскийро ғалаба кардан, шоҳмотбози аз ҳама беҳтарин мебошад, хато мекунад. Чунки ки аз си бозии шоҳмот, ӯ дар дахтоаш бурд карда, панҷтоашро бохтааст. Ман бошад дар ҳама бозӣ, бурд мекардам. Ман оиди бартараф кардани мушкилоти танҳои муфассал нақл кардам.

Ба фишори душман тан надихед. Набошад, коммунистон бар шумо ғалаба хоҳанд, кард. Бигзор, ки ақли шумо бардавом машқ кунад. Бедор бошед ва фикр кунед. То қадри имкон эҷодкорӣ намоед.

Ростии моҳият

Калисои ниҳон, ягон чизе нав нест. Дар Калисои ниҳонӣ ман хондани Аҳди Ҷадидро бо нигоҳи дигар сар намудам. Дар китоби Аъмоли ҳаввориён хондам, ки чӣ гуна ҳаввориён ва шогирдон ба худ номҳои нав мегирифтанд. (Ваҳй 2:17). Барои ин кор мисолҳои зиёд ҳастанд:

«Юсуфро, ки Барсаббо ном дошта, лақабаш Юстус буд»
(Аъмол 1:23).

«...Юсуф, ки ҳаввориён ба ӯ лақаби Барнаббо дода
буданд» (Аъмол 4:36).

«...ва Шимӯн, ки лақабаш Ничар буд» (Аъмол 13:1).

«...Яхудоро, ки лақабаш Барсаббо буд» (Аъмол 15:22).

«...Ҳамчунин Ешуа, ки лақабаш Юстус буд» (Қўл. 4:11).

Барои чи Юҳанно ва Якубро «писарони раъд» ва Шимӯнро – «Петрус», ном гузоштанд? Пештар ман намедонистам, ки барои чӣ дар Аҳди Ҷадид бисёр ҳолатҳои ивазшавии номҳо вучуд дорад. Ҳоло мефаҳмам, ки дар Калисои ниҳонӣ ҳамин тавр рӯй меदिҳад. Ман ҳам бисёр номҳо доштам. Вақте, ки ба ягон шахр мерафтам, намегуфтанд, ки бародар Вурмбранд омад. Балки дар як шахр маро Василе, дар шахри дуюм – Георгеску ва дар шахри сеюм бошад – Рувим, ном мебуданд. Вақте, ки маро дастгир карданд, ман Ричард Вурмбранд будам.

Ман боварӣ дорам, ки Китоби Муқаддас, илҳоми илоҳист. Чаро, дар назар менамояд, ки калимаҳои «нодаркор» дар он ҷой доранд? Чаро гуфта мешавад, ки Исо «дар биёбон» дуо мегуфт ва «дар яке аз шахрҳо буд?» (Луқо 5:12). Шаҳри дилхоҳ – ин «як» ё ин ки шахри «муайян» мебошад аммо забони калисои ниҳонӣ ҳамин гуна аст. Вақте, ки ман аз сафар бармегаштам,

ба занам мегуфтам: «Ман дар як шаҳр, дар як ҷой будам ва бо як шахс вохӯрдм. Мо қарор додем, ки дар вақти муайян, дар ҷойи муайян вохӯрем».

Исо хост, ки бо шогирдонаш хӯроки иди пейзахро бихӯрад (Лк 22:7-13). Ё ба онҳо гуфта метавонист: «Ба фалон кӯча равед, аз ягон кас хӯрок гирифта, таоми шом тайёр кунед». Аммо Ё чунин гуфт: «...вакте, ки ба шаҳр медароед, марде ба шумо рӯ ба рӯ хоҳад шуд, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақибаш равона шавед то ба хонае, ки вай медарояд». (Дар он айём мардоне, ки кӯзаи обро бардошта мебуданд, кам дидан мумкин буд – чунки занон бештар ба сари ҷох мерафтанд.) Мо низ чунин амал мекунем. Ҷамъомадҳои дуоро ба нақша гирифта, мо нишони хонаву кӯчаро намегуем, чунки дар байни мо ҷосус буданаш мумкин аст. Мо мегӯем: «Дар фалон кунҷи бино истед (ё дар хараки боғи истироҳатӣ нишаста истед), марде гардандбанди кабуддор (ё бо ягон нишонаи шинохта мешуда) аз назди шумо мегузарад. Аз қафои ӯ равон шавед». Агар касе номи он шахсро доништан хоҳад, он гоҳ ӯ – ҷосуси махфии милиса аст.

Калисои ниҳонӣ ҳанӯз аз замони навишта шудани Аҳди Ҷадид, вучуд дошт.

Моро танқид карда мегӯянд, ки мо дар пеши Худо ғайриқонунӣ рафтор мекунем, чунки калисо набояд махфӣ амал кунад. Инчунин моро лозим аст, ки ба ҳукуматдорон итоат кунем. Шӯрои калисоҳои умумиҷаҳонӣ моро айбдор мекунад аммо ҳудаш ба шӯришгарон (партизанҳо), ки ба ҳукумат итоат намекунанд, ёрии моддӣ медиҳад.

Дар Китоби Муқаддас навишта шудааст, ки ҳукумат – (ба нафъи ту... вай хизматгори Худост ва бо ғазаб аз бадкорон интиқом мегирад. Рум. 13:4) Давлате, ки Каломи Худоро манъ карда, худро берун аз қонун мегузарад, ба он Китоби Муқаддас истифода бурда намешавад. Дилхоҳ ҳукумат метавонад, ки аз рӯи қонун ё ноинсофона амал кунад, чунки ягон ҳукумате нест, ки шахсони муқаддас дошта бошад. Ҳукуматдорон гуноҳкор ҳастанд. Аммо онҳо набояд, ки ба пилла барои шапалак шуданаш ва ба муғча барои гул карданаш, ҳалал расонанд.

Ҳукумат набояд, ки ба гуноҳкор барои муқаддас шуданаш, монеа шавад. То он даме, ки ҳукумат ҳалал намерасонад, ман аз он қудсиятро талаб намекунам. Аз ҳукумат умедворам, ки онҳо қорҳои некро ба амал оварда, қонунҳои бадашонро бо гузашти вақт, иваз хоҳанд кард. Бо ин умед ман ҳукуматро ҳурмат мекунам. Агар онҳо қўшиш доранд, ки маъноӣ ҳаёти маро қашида гиранд ва маъноӣ ҳаётам дар он аст, ки барои ҳаёти беҳтарин дар осмон тайёр шавам,—он гоҳ ман дар назди ин ҳукумат ягон ўҳдадорӣ надорам.

Миссияи мо хизмати махфиянаи ҳудро, ки мақсадаш ба Калисоҳои ниҳонии дар кишварҳои коммунистӣ ва исломӣ буда, ёрӣ додан аст, давом дода истодааст.

Ман шуморо бо якчанд мушкилоте, ки Калисоҳои ниҳонии мо рӯ ба рӯ мешавад, ошно сохтам. То ки шумо оиди онҳо тасаввурот пайдо кунед.

Бигзор Худованд шуморо баракат диҳад.

Ричард Вурмбранд

2

Уқубатҳо: гедонизми масеҳӣ.

Джон Пайпер

Азобу укубат: гедонизми масеҳӣ

Джон Пайпер

Excerpted from *Desiring God*, © 1996 by John Piper
(Sisters, Oregon: Multnomah Books).

Used by permission of Multnomah Publishers, Inc.

For requested use only, not to be copied for any other purposes.

Дар пеши пойҳои азияткаши муқаддас

Ман аз он вақте, ки дар пеши пойҳои Ричард Вурмбранд нишастам, иваз шудам (ҳақиқатан дар пеши пойҳояш).

Ў дар калисои Грейс Бэптист Чёрч (дар ҷануби Миннеаполис) пойафзолашро кашида, дар сахнаи на он қадар баланд, дар болои курсӣ нишаста буд. (Баъд ман хабардор шудам, ки дар ҳабсхонаи Руминия, пойҳояшро майиб кардаанд.) Дар пеши ў, поёнтар аз ў якчанд шубонон нишаста буданд. Ў оиди азобу уқубатҳо нақл мекард. Такрор ба такрор мегуфт, ки Исо азобу уқубатро «интиҳоб кард». Ў онро «интиҳоб кард». Он худ ба Ў рӯй надод, балки интиҳоби Ў чунин буд: «Ҳеч кас онро аз Ман намегирад, балки худи Ман онро фидо мекунам» (Юҳанно 10:18). Ричард аз мо пурсид, ки оё мо ба хоҳири Масеҳ, азобу уқубат кашиданро интиҳоб кардаем.

Дар аннотатсия ба китоби Ричард Вурмбранд «Расидан ба қуллаҳо», муаллиф чунин муаррифӣ карда шудааст: «шубони лютерӣ, миллаташ яҳудӣ соли 1909, дар Руминия таваллуд ёфтааст. Ҳангоме, ки соли 1945 мамлакатро коммунистон забт намуданд, ў роҳбари калисои ниҳонӣ мешавад. Дар соли 1948 ў ва ҳамсараш дастгир карда шуданд. Ў 14 солро дар ҳабсхона гузаронд, аз он ҷумла се солро дар ҳабси яккаса, дар зери замин, ки дар он ҷо на офтоб, на моҳтоб ҳеҷ чизро намедид. Ў танҳо посбонон ва ҷаллодонро медид. Соли 1964 дӯстони масеҳиаш аз Шветсия, ўро бо маблағи 10 ҳазор доллар харида гирифтанд¹.

Оё азобу уқубатҳо ҳуш ҳастанд?

Ричард Вурмбранд оиди нақли аббати Систерсианӣ, ки ба саволҳои телевизиони италиявӣ посух меод, нақл намуд.

Баранда ба тарзи ҳаёти онҳо шавқманд буд ва аз аббат пурсид: «Агар дар охири умратон ба ҳулосае биёед, ки ҳақиқат — ин атеизм аст ва Худо нест. Лутфан гӯед, ки чӣ кор мекардед?» Аббат ҷавоб дод: «Қудсият, хомӯшӣ ва қурбонӣ худ аз худ зебоанд — ҳатто бе ваъдаи мукофот ва ба ҳар ҳол ман ҳаётро дуруст аз сар гузарондам».

Чунин, ҷавоб; азияткашии пур аз муҳаббат ба ман таъсири бағоят калон расонд. Аммо баногоҳ фикр кардам, ки чизе нодуруст аст. Кадам чиз нодуруст буд, фаҳмида наметавонистам. Сипас дар бораи азияткаши бузурги масеҳият — ҳаввориҳои Павлус фикр кардам ва фарқияти байни ӯ ва аббат маро ба ҳайрат овард. Аз аббат пурсиданд: «Агар дар охири умратон пай баред, ки ҳаётатон дар дурӯғ асос ёфтааст, чӣ кор мекунед?» — ва ӯ ҷавоб дод, ки ба ҳар ҳол ҳаёти хуш ва некӯро ба сар бурдам. Павлус бошад, чунин ҷавоб дода буд: «Агар мо фақат дар ҳамин ҳаёт ба Масеҳ умед мебаства бошем, мо аз ҳамаи одамон бадбахтарем» (1 Қўр. 15:19). Гуфтаи ӯ ба суҳанони аббат тамоман зид ҳастанд. Барои чи Павлус нагуфт, ки: «Ҳатто, агар Масеҳ эҳё намешуд, ҳатто агар Худо намебуд, — ҳаёти пур аз муҳаббат, меҳнат, қурбонӣ ва азобу уқубат — ҳаёти сазоворона мебошад»? Чаро ӯ нагуфт, ки ҳатто бе мукофоти эҳёшавӣ, мо бадбахт нестем? Чаро ӯ гуфт, ки агар умед ба Масеҳ дурӯғ мебуд, он гоҳ аз ҳамаи одамони дигар бадбахтар мебудем?

Оё бо Масеҳ ҳаёт беҳтар аст?

Ин барои Калисоҳои масеҳӣ, махсусан барои Амрико ва Аврупои Ғарбии шукуфта истода, саволи ҳалқунанда мебошад. Чанд маротиба шаҳодатхоро оиди он шунидем, ки баъди ба назди Масеҳ омадан, зиндагӣ қардан осон шуд? Ба қариби як бозингари касбии регбӣ ба ман иқрор шуд, ки пас аз он ки ӯ Масеҳро ба дилаш даъват намуд, дастаи онҳо дар ҳама бозиҳо ғалаба кард.

Аз афташ дар Ғарби тараққиёфта бисёр масеҳиён, ғолидаи масеҳиятро чунин тасаввур мекунанд, ки он ҳаётро осонтар

мегардонад. Ҳатто агар Худо ва эҳёшавӣ ҳам набошад. Биёед, дар бораи таъсири мусбии масеҳият, ба ҳолати психологиамон ва ба муносибат бо одамони дигар, мулоҳиза кунем. Ҳамаи ин вучуд дошта, аз рӯи Калом аст. Самараи Рӯҳ – ин муҳаббат, шодмонӣ ва сулҳ. Агар, ки мо ба воситаи имон муҳаббат, шодмонӣ ва сулҳро ба даст меоварда бошем, магар ин хуб нест, ҳатто агар, ки дар ҳақиқат асос наёфта бошад? Чаро мо «аз ҳама одамон бадбахттар» буда метавонем? Павлус чиро дар назар дошт? Магар ӯ «бо фаровонӣ» зиндагӣ намекард? Барои чӣ вай гуфт, ки: «агар эҳё шудан, набошад... он гоҳ мо аз ҳама одамон бадбахтарем» (1 Қўр. 15:13,19)? Чаро одам, бигзор, ки ҳатто гумроҳ асту дар шодӣ ва қаноат зиндагӣ мекарда бошад, бояд бадбахт бошад? Агар гумроҳӣ ҳаётро маънодор ва хушбахт мегардонда бошад, чӣ чои бадӣ дорад?

Ҳап дар сари он аст, ки барои Павлус маънои ҳаёт аз некӯахлоқӣ ва бурдборӣ иборат набуд. Барои ӯ ҳаёти масеҳӣ, ин ҳаёти ихтиёран интиҳоб кардани уқубат буд, ки мо онро ба худ тасаввур карда наметавонем. Боварӣ ба Худо, ин боварӣ ба эҳёшавӣ ва умеди муошират бо Масеҳ дар абадият, ҳаёташро бароҳат намекарданд. Ҳамин умед маънои ихтиёран интиҳоб кардани уқубатро дошт (Рум. 12:12). Ҳамин тавр бо умеди эҳёи худ ва дигарон азоб мекашид. Агар эҳёи мурдагон намебуд, он гоҳ ҳамаи қурбониҳои ӯ барабас буда, мо барояш афсӯс меҳӯрдем.

Ҳа, дар уқубатҳояш, хурсандӣ ва фаҳмиши дарккунии қурбонӣ дида мешавад. Хурсандиаш аз умеди бузург—«...балки бо мусибатҳо низ меболем, зеро медонем, ки мусибат сабрро ба вучуд меоварад ва сабр – ботаҷрибагиро ва ботаҷрибагӣ-умедро» (Рум.5:3-4). Дар мусибат шодӣ ҳаст аммо шодӣ аз боварӣ ба он ки мусибат, моро рӯҳан калон мекунад. Агар эҳёшавӣ набошад, пас қабул кардани мусибат ва шодӣ кардан, аҳмақӣ аст. Аммо умеди бузург вучуд дорад ва Павлус ихтиёран уқубатро интиҳоб кард ва дар ҳақиқат бе умед ба шодии ҷовидонӣ, беақлӣ ва афсӯсхӯрӣ мебуд.

Магар таъкибот ва беморӣ чизҳои гуногун нестанд?

Мумкин касе пурсон шавад: «Чӣ мешавад, агар ман азобу уқубатро интиҳоб накарда бошам? Масалан, бемории рак ё марги қўдак аз ҳодисаи нохуш. Ё ин ки рӯҳафтадагӣ. Магар беморӣ аз таъкибот фарқ надорад?»

Дар ин боб, қисми зиёдаш оиди он нақл мекунад, ки чӣ гуна масеҳиён дидаю дониста, дар ҳолатҳои гуногун чун масеҳӣ рафтор мекунанд. Дар ҳама ҳолатҳо, хатари муайяне ҳаст. Фарқи асосӣ байни беморӣ ва таъкибот дар он аст, ки таъкибот – ин душмани барқасд нисбати масеҳӣ мебошад.

Дар ҳолатҳои муайян пинҳон накардани имони худ, маъно дорад, ки мо тайёрем, ки уқубатро қабул кунем – агар иродаи Худо ба он бошад (1 Петрус 4:19).

Вақте, ки мо тарзи ҳаёти масеҳиро пеш мебарем, ба азобу уқубат дучор мешавем. Масалан, масеҳӣ дар қишлоқи вабозада, хизмат карда, метавонад, ки касал шавад. Дар ин ҳолат ӯ азоб мекашад, чунки масеҳӣ аст, на ин ки ӯро таъкиб мекарда бошанд. Вай дидаю дониста ба он чо рафт. Дар асл, тамоми ҳаёти мо, (агар бо имон ва барои ҷалоли Худо зиндагӣ мекарда бошем) ба ҳаёти, ки мисли қишлоқи офатзада, монанд аст. Уқубатҳо – ин қисми нархест, ки мо ба даъвати Худо итоат мекунем. Агар мо қарор кардем, ки Масеҳро пайравӣ кунем, он гоҳ ҳар он чиро ба он вобаста бударо, низ қабул мекунем. Аз ин сабаб, мо амалан ҳамаи уқубатҳоро, ки аз итоат кардан ба Масеҳ сарчашма мегирад, ихтиёран қабул мекунем, хоҳ он таъкибот бошад ё бемории саратон. Мо дидаю дониста роҳи итоаткуниро интиҳоб мекунем, ки дар ин роҳ мо бо уқубатҳо рӯ ба рӯ мешавем ва ба Худо шикоят намекунем. Ҳа, мо метавонем Худоро илтиҷо кунем, ки моро аз уқубатҳо раҳой дихад (2 Кор 12:8). Аммо агар иродаи Худо чунин бошад, чун нархи шогирдӣ дар роҳ ба сӯи осмон, онҳоро қабул мекунем.

Ҳамаи укубатҳо – бо Масеҳ ва аз барои Масеҳ

Ҳар он чиро, ки мо дар ҳаёти масеҳӣ аз сар мегузаронем – таъкибот, бемориҳо, ҳодисаҳои нохуш – дар худ чунин оқибатҳоро дорад: онҳо ба имонамон ба некии Худо таҳдид карда, васваса мекунанд, ки аз роҳи рост бароем. Аз ин сабаб дилхоҳ ғалабаи имон ва истодагарӣ (агар душмани мо беморӣ, шайтон, гуноҳ ё амали ягон кас бошад) – ин шаҳодат медиҳад оиди баракати бузурги Худо ва муҳаббати мо ба Масеҳ. Дилхоҳ азобу укубат дар ҳаёти масеҳӣ – ин укубатҳо бо Масеҳ ва аз барои Масеҳ мебошад. «Бо Масеҳ» дар он ҳолат аст, ки мусибатро дар роҳи ҳаёти имондориамон дучор мешавем ва Ё дар сустиҳои мо, ба мо дилсӯзӣ мекунад. «Аз барои»-дар он маъно аст, ки мусибатҳо моро озмоиш карда, ба неки ва қудрати Ё бовафо будани моро, исбот мекунанд. Басандагии комили Ё- гирифтани мукофотро тасдиқ мекунад.

Нияти шайтон ва нияти Худо дар укубатҳои мо

Шайтон меҳаҳад, ки таъкиботҳоро истифода бурда, имонамонро нобуд созад. Аммо Худо ба воситаи онҳо имонамонро тоза мекунад. Павлус гуфтааст, ки:

«Зеро, ки мо ҳамин вақт ҳам, ки назди шумо будем, ба шумо пешгӯӣ кардем, ки моро азобу укубатҳо дар пеш аст, чунон ки низ ба вуқӯъ омад ва шумо медонед. Аз ин рӯ, ман ҳам сабр карда натавонистам ва ўро фиристодам, ки имони шуморо бифаҳмам, ки озмоянда шуморо озмуда бошад ва меҳнати мо бенатиҷа шуда бошад» (1 Тас. 3:4-5).

Қасди «озмоянда» аниқ аст: то ки бо ёрии таъкиботҳо, имонамонро нобуд созад. Аммо на танҳо, шайтон амал мекунад.

Худо аз болои ҳама ҳукмрон аст ва ба шайтон намегузорад, ки барои иҷроиши нияти олии Ё, монеа шавад. Нақшаи Худо ба нақшаи шайтон зид аст. Каломи Худо фаҳмонда, тасалли медихад:

«Дар бораи Ё фикр кунед, ки аз дасти гуноҳкорон ба чунин хорӣ тоб овард, то ки шумо дар ҷонҳои худ хаста ва суст нашавед. Дар талоши зидди гуноҳ шумо ҳанӯз то дараҷаи рехтани хун муқобилият накардаед; Ва он насихатро ки ба шумо, ҳамчун ба писарон гуфта шудааст, фаромӯш кардаед: Эй писарам! Ҷазои Худовандро рад нақун ва аз мазаммати Ё дилгир нашав, Зеро ки Худованд ҳар киро дӯст медорад, ҷазо медиҳад, ҳар писари писандидаи Худо мезанад. (Масалҳо 3:11-12)... ба манфиати мо, то ки дар қудсияти Ё ширкат дошта бошем. Ҳар ҷазо дар замони ҳозира ба назари кас на шодӣ, балки андӯх менамояд, аммо оқибат ба онҳое, ки ба воситаи он таълим ёфтаанд, самари осоиштаи адолатро меоварад» (Ибриён 12:3-6, 10-11).

Гуфта мешавад, ки Исо «аз гуноҳкорон хори»-ро дидааст». Ба воситаи онҳо шайтон кор мекунад (Луқа 22:3). Худо инро чун Падари маҳбуб барои моро таълим додан, истифода мебарад. Ба воситаи ин таъқиботҳо шайтон барои як мақсад амал мекунад ва Худо бошад барои мақсади дигар.

Оиди бемориҳо низ чунин аст. Онҳоро ҳам шайтон ва ҳам Худо истифода мебарад.

«Ва барои он ки ман ба сабаби ғавқуллодагии ин ваҳиҳо худро баланд нагирам, неше дар ҷисми ман ҷой дода шудааст, яъне ғариштаи шайтон барои азоб додани ман, то ки худро баланд нагирам. Се маротиба ман ба Худованд тазарруъ намудам, ки онро аз ман дур кунад; Вале ба ман гуфт: «Барои ту ғайзи ман басанда аст, зеро ки қуввати Ман дар заъф (заифӣ) комил мешавад» Ба ин сабаб ман бо рағбати бештар аз заъфҳои худ фахр

мекунам, то ки қуввати Масеҳ дар ман сокин гардад. Бинобар ин ман аз зафъо, озорҳо, мўҳточихо, таъкиботҳо ва ситамҳое ки ба хотири Масеҳ мебинам, дилшодам. Зеро ки дар ҳолати заъф боқувватам» (2 Қўр. 12:7-10).

Павлус беморию «фариштаи(фиристодаи) шайтон» меномад. Аммо вазифаи беморӣ дар он аст, ки «ман мағрур наштам», — ана ин аст, нияти Худо.

Мақсади Худо, аз рӯи муҳаббат тоза кардани имондор ва ғалаба бар зидди мақсади вайронкунандаи шайтон, бо қудрати олии Масеҳ, ба даст оварда мешавад. Шайтон кӯшиш мекунад, ки имонамонро небуд созад, аммо Масеҳ дар сустихоёмон қудрати Худо зоҳир мекунад.

Пас, байни уқубатҳо аз таъкиботҳо ва уқубатҳо аз бемориҳо ҳеҷ фарқият нест?

Сабаби дигар барои зуд фарқ накардан, байни таъкиботҳо ва бемориҳо он аст, ки дарди таъкибот ва дарди беморӣ ҳамеша фарқкунанда нест. Баъд аз он ки Ричард Вурмбранд си соли уқубатро дар ҳабсхонаи Руминия гузаронд, ханӯз ҳам аз дарди ҷисмонӣ азоб мекашид. Гарчанде, ки ўро дигар таъкиб намекарданд аммо пойҳояш дард карда меистоданд.

Ҳамчун бандаи Масеҳ ҳаввории Павлус «се қарат киштиаш ғарқ шуд, рӯзу шабро дар қаъри баҳр гузаронд;... дар меҳнат ва ранҷ, аксар вақт бедор, дар гуруснагӣ ва ташнагӣ, аксар вақт дар рӯзадорӣ, дар сармо ва дар бараҳнагӣ буд» (2 Қўр. 11:25-27).

Агар ў варами шуш мешуд, магар ин натиҷаи таъкибот намебуд? Павлус байни лату кўбҳо, садамаи киштиҳо ва сармоҳо фарқиятро намедид. Ҳамаи азобу уқубатҳое, ки ў дар вақти хизматаш аз сар гузаронд, барояш чун нархи шогирдӣ буданд. Вақте, ки кўдаки миссионер дарди шикам мешавад, мо фикр мекунем, ки он ҳамчун як қисми нархи вафодорӣ аст. Дилхоҳ мушкилӣ бо фарзанд — барои волидон ин чун нархи иттиқорӣ ба Масеҳ аст. Кадом чиз уқубатҳоро ба ранҷу

азоб бо Масеҳ ва аз барои Масеҳ, табдил медиҳад на дар натиҷаи он ки душманони мо хеле барқасд ҳастанд, балки дар натиҷаи вафодории мо ба Масеҳ. Агар мо ба Масеҳ таалук дошта бошем, пас ҳар он азобе, ки хоҳ аз тарафи одам ё аз ягон микроб мекашем, барои ҷалоли Худо ва манфиати мо рӯй медиҳад.

Таоми болаззат ба ҷои эҳё?

Биёед ба суҳанони аҷоиби Павлус бармегардем, ки «агар эҳёи мурдагон набошад... он гоҳ аз ҳамаи одамон бадбахтарем» (1Қўр. 15:13а,19б). Яъне агар ҳаёти баъд аз марг нест, ба фикри Павлус, он гоҳ масеҳият барои зиндагиро беҳтар кардан, роҳи хуб нест.

Павлус мегӯяд: «Дар он сурат бихўрем ва бинўшем, зеро фардо хоҳем мурд!» (1Қўр. 15:32). Ў ишратпарастиро дар назар надорад. Ҳар шахсе, ки бадмастӣ ва пурхўриро санҷидааст, медонад, ки ин барои аз ҳаёт ҳаловат бурдан, роҳи беҳтарин нест. «Дар он сурат бихўрем ва бинўшем»—гуфта, Павлус онро дар назар дорад, ки агар умед ба эҳё набошад, пас моро ягона роҳ ин ба айшу ишрат дода шудан ва аз мусибат дур истодан, мемонад. Чунин ҳаётро ў ҳамчун масеҳӣ рад карда буд. Агар мурдагон зинда намешуданд, агар Худо ва бихишт намебуд, ў ҳаёташро ба зери чунин азобу укубат намегузошт. Муздро рад намекард ва хайма дўхтанро давом намедод. Худро дар хатар монда «чил зарба»- и қамчин, калтакхўрӣ ва сангсор карданро, ба худ қабул намекард. Ў дар сафарҳо, дар баҳрҳо, дар байни роҳзанон, халқҳои беимон, дар шаҳр, дар биёбон ва дар байни бародарони бардурӯғ ҳаёташро дар хатар намегузошт. Ў аз шабҳои бедорӣ, сармо ва гуруснагӣ, канорагирӣ мекард (2 Қўр. 11:23-29). Баръакс, ба ҷои ин корҳо Павлус ҳаёти хушу ороми яхудиرو, бо бартарии шаҳрвандии румӣ, аз сар мегузаронд. Ў оиди ҳаёти дар бихишт ва қудсияти Худо гап зада, моро даъват мекунад, ки умед дошта бошем.

Барои Павлус алоқа бо Масеҳ, ҳаёти пур аз шодӣ ва фароғат доштан, маъно надошт. Ҳамин тавр, агар эҳё шудан ба шодии фаровон дар Масеҳ намебуд, пас укубатҳои ў нодонӣ ва пушаймонӣ мебуданд.

Қариб айбдоркунни аз ақл берун ба зидди Масеҳияти Ғарб

Ман дар охир ба нақли Вумбранд оиди аббат сарфаҳм рафтам. Нигоҳи Павлус дар назар қариб айбдоркунни берун аз ақл ба зидди масеҳияти Ғарб менамояд. Мумкин аст, ки ман муҳобот (аз будаш зиёд фикр кардан) мекунам? Худатон фикр кунед. Оё бисёр шиносхоятон мефаҳманд, ки тарзи ҳаёти масеҳӣ, агар эҳёи мурдагон набошад, он гоҳ тамоман аҳмақӣ мебуд? Аз ягон ҷо фаҳмида будед, ки уқубатхоеро, ки Павлус ихтиёран аз барои Масеҳ қабул мекунад, агар эҳёшавӣ намебуд, шоистаи афсӯс мебошанд?

Масеҳият – ин ҳаётест, ки уқубатро интиҳоб кардааст.

«Агар мо танҳо дар ин ҳаёт ба Масеҳ умед дошта бошем, он гоҳ мо аз ҳамаи одамон бадбахттар ҳастем» (1 Қўр. 15:19). Ҳаёти заминӣ барои Павлус чунин маъно дошт, ки барои доштани мушоракат бо Масеҳ, дар ҳаёти абадӣ, ӯ бошуурона ва ихтиёрӣ уқубатро интиҳоб намуд. Павлус дар бораи ин чунин мегӯяд: «Лекин он ҷӣ барои ман бартарӣ буд, ба хотири Масеҳ нуқсон дониستم. Ҳанӯз ҳамаашро ба хотири афзалияти дониши Худованди ман Исои Масеҳ нуқсон медонам, ки барои Ё ман аз ҳамааш даст кашидам ва ҳамаашро ахлот медонам, то ки Масеҳро пайдо кунам... Ба умеди он ки ба эҳёи мурдагон бирасам» (Фил.3:7-8,11).

Такрор мекунам: даъвати Масеҳ – ин даъват ба ҳаётест, ки пур аз қурбонӣ, радкунӣ ва уқубатҳо ва аҳмақӣ мебуд, агар эҳёи мурдагон намебуд. Павлус ин корро бошуурона кард. Ё иброз менамояд: «Агар мурдагон мутлақо эҳё намешуда бошанд... Чаро мо ҳар соат ба мусибатҳо дучор мешавем? Ман ҳар рӯз ба марг рӯ ба рӯ мешавам: дар Худованди мо Исои Масеҳ аз шумо фаҳр мекунам» (1 Қўр. 15:29-31). Ёро маҷбур намекарданд, ки чунин зиндагӣ кунад. Интиҳоби ӯ чунин буд: «ҳар соат ба мусибатҳо дучор шудан». Аз ин сабаб ӯ мегӯяд, ки

сазовори афсӯс мешуд, агар эҳёшавӣ намебуд. Он худ роҳеро, ки ба сӯи уқубат ва мусибатҳо мебарад, интиҳоб намуд. «Ман ҳар рӯз ба марг рӯ ба рӯ мешавам».

Чаро ӯ чунин корро мекунад?

Ин табиӣ нест, —чунки аз мусибатҳо гурехтан, ба одам хос аст. Мо ба он ҷое, ки беҳатар ва иқлими сабуктар дорад, сокин мешавем. Дар хона кондитсионерро ҷойгир мекунем. Аспирин қабул мекунем. Аз барфу борон пинҳон мешавем. Аз кӯчаҳои торик намегузарем. Обро тоза мекунем. Мо тарзи ҳаёте, ки «ҳар соат ба мусибатҳо дучор шудан»-ро интиҳоб накардаем. Ҳаёти Павлус ба меъёрҳои муайянкардаи инсонӣ, рост намеоянд. Мо барои «ҳар рӯз ба марг рӯ ба рӯ шудан» тайёр нестем. Чаро ба Павлус даркор аст, ки «дар ӯ уқубатҳои Масех зиёд шаванд» (2 Қўр. 1:5)? Барои чӣ «ба хоҳири Масех ҷоҳил» будан, лозим буд (1 Қўр. 4:10)? Чаро ӯ дидаю доништа ба он меравад, ки «гуруснагӣ, ташнагӣ, бараҳнагӣ, лату кӯб ва оворагардиро тоқат намояд», то ки ӯро «бӯхтон зананд, таъқиб кунанд, дашном диҳанд... мисли хасрӯбаи ҷаҳон ва ахлоқи ҳама гардад» (1 Қўр. 4:11-13)?

«То ки барои исми Ман ӯ чӣ қадар азобу уқубат бояд кашад»

Эҳтимол ин иттифоқи оддӣ ба даъвати Масех буд, чуноне ки дар Аъмол 9:15,16 омадааст. Худованд ба Ҳанонӣ амр дод, ки ба Павлус даст гузорад, то ки бино шавад, чунки ӯ дар роҳи Димишқ кӯр шуда буд: «Ту бояд бирави, зеро ки ӯ зарфи баргузидаи Ман аст, то ки исми Маро дар пеши халқҳо ва подшоҳон ва бани Исроил эълон намояд. Ба ӯ нишон хоҳам дод, ки барои исми Ман чӣ қадар азобу уқубат бояд кашад». Яъне уқубат қисми даъвати ҳавворигии Павлус буд: барои ба даъваташ бовафо будан, ӯ мебоист, ки уқубатҳои пешбинӣ шударо қабул намояд. Аз рӯи гуфти Павлус, уқубат — мисли имон, низ тўҳфа мебошад: «...ба шумо ... ато шудааст...барои ӯ

уқубат кашед» (Фил.1:29). Аз ин оятҳо маълум аст, ки ин «ато» на танҳо ба ҳаввориён пешбинӣ шудааст. Он ба имондорони филлиппӣ ва ҳамаи калисо «дода шуда буд».

Дигарон низ ба хулоса омаданд, ки уқубат атоест, ки онро қабул кардан даркор. Александр Солженитсин мегуфт, ки вақти дар ҳабсхона буданаш, тӯхфа буд. «Дар болои ҳаси пӯсидаи ҳабсхона, ман бори аввал, ҷунбиши некиро ҳис намудам. Бо мурури вақт фаҳмидам, ки хате, ки баду некро ҷудо мекунад, на аз байни давлатҳо, на аз байни табақаҳо, на аз байни ҳизбҳо, балки аз дили ҳар як инсон ва мағз андар мағзи ҳамаи дилҳои одамон мегузарад... ва ҷунин меғӯям:

- Барака ёби ҳабсхона, ки дар ҳаёти ман будӣ!² Ин бо фикри Павлус рост меояд, ки уқубатҳо – ато, на танҳо барои ҳаввориён аммо барои ҳамаи масеҳиён низ.

Нишон додан, ки ӯ масеҳии оддӣ буд

Пас, Павлус уқубатро барои он қабул кард, ки бо ин тасдиқ карда мешавад, ки ӯ – шогирди бовафои Масеҳ аст? Исо гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд ҳештанро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд. Зеро ҳар ки ҷони худро раҳонидани хоҳад, онро барбод медиҳад ва ҳар ки ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро мераҳонад» (Луқо 9:23-24). Яъне масеҳият бе бардоштани салиб ва бе мурдани ҳаррӯза, номумкин аст ва Павлус айнан ҳамин хел меғӯяд: «Ман ҳар рӯз ба марг рӯ ба рӯ мешавам» (1Қўр. 15:31). Исо таълим медод: «Ғулом бузургтар аз оғои худ нест. Агар маро таъқиб карданд, шуморо низ таъқиб мекунанд» (Юҳанно 15:20). Ҳамин тавр агар Павлус аз барои Масеҳ азоб намекашид, пас ягон чиз нодуруст мебуд. Боз Исо оиди хизмат, ба шогирдон ҷунин гуфтааст: «Инак, шуморо монанди баррагон ба миёни гургон мефиристам» (Луқо 10:3). Ӯ онҳоро инҷунин огоҳ карда буд, ки: «Ва шуморо падару модарон, ҳешовандон ва рафиқонатон таслим хоҳанд кард ва баъзеи шуморо ба қатл хоҳанд расонд...ҳамаи қавмҳо аз барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт» (Луқо 21:16; Матто 24:9).

Павлус ошкор ин огохро на танҳо ба дувоздаҳ шогирд нисбат медиҳад балки, онро ба дигар калисоҳо низ. Ў «дилҳои шогирдонро тақвият дода... панд мегуфт, ки онҳо бояд бо мусибатҳои бисёр дохили Малакути Худо гарданд» (Аъмол 14:24). Ў имондорони Салоникаро панд мегуфт, ки «То ҳеҷ кас дар ин азобу уқубатҳо дудила нашавад, зеро ҳуди шумо медонед, ки чунин аст насиби мо» (1Тас.3:3). Павлус медонист, ки мусибатҳо ба сари дигарон низ меоянд ва аз ин сабаб чунин менавишт: «Ба ман тақлид намоед» (1Қўр. 4:16). «Агар маро таъкиб карданд, шуморо низ таъкиб мекунанд».

Масеҳиён аз хислати ба худ таввакал қардан бояд даст кашанд.

Чун Павлус ҳисоб мекард, ки уқубат – ин қисми ҳаёти масеҳии вафодор аст ва ӯ онро санчида баромад. Он чизе, ки ӯ аз сар гузаронд, барояш имконият доданд, ки муҳаббати Худоро нисбати фарзандони Ў, беҳтар фаҳмад. Масалан, ӯ фаҳмид, ки ба воситаи уқубатҳо Худо моро ёд медиҳад, ки ба қуввати худ таъя накунем ва фақат ба Ў таваккал намоем. Пас аз воқеаи рӯй дода, дар Осиё Павлус менависад: «Зеро намехоҳем, ки шумо эй бародарон аз андӯхе, ки дар вилояти Осиё ба сари мо афтод, беҳабар бошед, ки он бар мо аз ҳад зиёд, ба андозаи аз қувват берун гарон омад, ба тавре, ки умеди ҳудро аз зиндагӣ ҳам кандем. Мо дар дили худ ҳукмномаи мамотро доштем, то ки ба ҳудамон таваккал накунем, балки ба Худои эҳёкунандаи мурдагон» (2 Қўр.1:8-9). Айнан дар ин маъно уқубат – масеҳиёниро таълим медиҳад, ки қаноатмандии бештарро дар Худо биёбем, на ин ки дар худ ё ҷаҳон. Ман ягон маротиба аз ҳеҷ кас нашунидаам, ки гуфта бошад: «Дарсҳои аз ҳама муҳими ҳаётиро ман дар вақтҳои оромӣ ва дилхушӣ гирифтаам». Муқаддасони боқувват бошад баръакс чунин мегӯянд: «Муваффақият дар дониши умқи муҳаббати Худо ва калон шудан дар Ў, ба воситаи азобу уқубатҳо ба даст оварда шуданд». Сэмюэл Резерфорд гуфт, вақте, ки ӯро дар таҳхонаҳои азобу шиканча партофтанд, ӯ фаҳмид, ки айнан дар

он ҷо, дар таги замин Шоҳи бузург, шароби аз ҳама бехтаринро нигоҳ медорад. Чарлз Сперчен чунин гуфтааст: «Шахсе, ки ба қаъри бадбахтиҳо фуру меравад, вай марворидҳои нодирро ба боло мебарорад».

Ситоиш кардани Масеҳ

Аз ҳама марвориди бебаҳо – ин ҷалоли Масеҳ. Павлус қайд мекунад, ки дар уқубатҳои мо ғайзи басандаи Масеҳ, ҷалол меёбад. Агар мо дар мусибат ба Ӯ таваккал намоем ва Ӯ моро дар «шодӣ аз умедворӣ» қувват медиҳад. Ӯ ҳамчун Худои тамоми ғайз ва қувватҳо зоҳир мешавад. Агар мо дар вақти мусибат ба Ӯ бичаспем, бо ин нишон медиҳем, ки Худо аз он чизе, ки мо гум кардем, муҳимтар аст. Масеҳ ба ҳаввориин азоб мекашидагӣ, гуфт: «Ба ту ғайзи Ман басанда аст, зеро ки қувати Ман дар заъфҳо зоҳир мешавад». Павлус чунин ҷавоб дод: «Ба ин сабаб ман бо рағбати бештар аз заъфҳои худ фахр мекунам, то ки қуввати Масеҳ дар ман сокин гардад. Бинобар ин ман аз заъфҳо, озорҳо, муҳтоҷиҳо, таъқиботҳо ва ситамҳое ки ба хоҳири Масеҳ мебинам, дилшодам. Зеро ки дар ҳолати заъф боқувватам» (2 Қўр. 12:9-10). Ҳамин тавр, маълум мешавад, ки уқубат нақшаи Худост, барои он ки моро на танҳо аз: ба қуввати худ таваккал кардан, озод намояд, балки ғайзи Худо зоҳир гардад. Кори имон айнан ҳамин аст, ки ғайзи ояндаи Масеҳро ситоиш кунад. Ба воситаи азобу уқубатҳо ҳуди маъноӣ ҳаёт дар Худованд кушода мешавад. Исо низ ҳамин тавр «агарчи Писар буд, ба василаи уқубатҳо ба итоат, омӯхта шуд» (Ибриён 5:8). Ӯ бегуноҳ буд (Ибриён 4:15) ва аз ин сабаб «одаткунӣ ба итоат» ин маъноӣ гузариш аз беитоатӣ ба итоатро надорад. Балки маъноӣ онро дорад, ки мо бештар ба итоат кардани Худо калон шуда, худро боз зиёдтар ба ғайзи Худо месупорем.

Суханони барҷаста оиди уқубатҳои масеҳӣ

Павлус оиди он роҳхое, ки Худованд гузашта буд, фикру мулоҳиза карда, қарор дод, ки аз ақиби Ў равад. Алокаи байни уқубатҳои худ ва уқубатҳои Масеҳро ў тасвир карда, суханони барҷаста меғўяд: «Алҳол дар уқубатҳои худ барои шумо шодмонам ва камии андўҳҳои Масеҳро дар ҷисми худ барои бадани Ў, ки Калисост, пур мекунам. Ин Павлусро водор кард, ки ҳаёти пур аз азобу уқубатро интиҳоб намояд. Суханони ў маро водор мекунанд, ки дар бораи Калисои Исои Масеҳ рашк кунам. Агар мо ҳам уқубатҳоеро, ки барои пешравии Малакути Худо дар ҷаҳон даркор ҳастанд, қабул мекардем!

Мо чӣ гуна уқубатҳои Масеҳро ба охир расонда метавонем?

Павлус чиро дар назар дорад, вақте, ки чунин меғўяд: «камии андўҳҳои Масеҳро пур мекунам»? Магар ў маънои фидияи додаи Исоро, кам намекунад? Оё худ Исо нагуфт: «Иҷро шуд!» (Юҳанно 19:30)? Ё ин ки рост нест, ки «Ў ба василаи як қурбонӣ тақдисшавандагонро то абад комил гардондааст» (Ибриён 10:14) – ва «ба воситаи Хуни Худ як бор ба қудс дохил шуда, кафорати абадӣ пайдо кард» (Ибриён 9:12) Охир Павлус медонист ва таълим медод, ки уқубатҳои Масеҳ, барои фидияи мо асоси комил ва кофӣ мебошад. Мо «бо Хуни Ў сафед шудаем» (Рум.5:9). Павлус таълим медод, ки уқубатҳоро ба Худ қабул кард, «то дами ғавти салиб фармонбардор буд» (Фил. 2:8). Ки итоати Ў, сафедшавии моро пурра таъмин менамояд: «Зеро, чунон ки ба воситаи беитоатии як кас бисёр касон гуноҳкор шуданд, ончунон ба воситаи итоати як кас бисёр касон одил мешаванд» (Рум. 5:19). Яъне, Павлус ҳеҷ фикр карда наметавонад, ки уқубатҳои ў, камии фидияи қурбонии Масеҳро, пурра мекунанд.

Павлус чизе дигарро дар назар дорад. Уқубатҳои ў, уқубатҳои Масеҳро бо он пурра намекунанд, ки чизеро ба маънои он илова мекарда бошанд аммо бо он, ки ба дигар

наҷотёфтагон паҳн шавад. Дар ҷаҳон, дониш оиди укубатҳои Масеҳ, кофӣ нест. Эътиқод ба қурбонии Ё кофӣ нест. Бисёр одамон ҳоло ҳам дар бораи Масеҳ нашунидаанд ва онҳо маъно ба дастовардаи фидияи Ёро намедонанд. Мақсади Худо дар он аст, ки ин ба ҳамаи халқҳо кушода бошад. Хушхабар бояд, ки аз тарафи хизматгори Калом паҳн карда шавад. Онҳо ҳамин тавр ин камбудиро бо паҳн кардани укубатҳои Масеҳ, пурра мекунанд.

Шаҳодати Эпафрӯдитус

Ба он, ки ҳамин маъно дар назар дошта шудааст, мо тасдиқи зеринро меёбем. Эпафрӯдитус, ки барои ба Павлус ёри додан, ба Рум фиростода шуда буд, бемор мешавад. «Ҳақиқатан бемории ӯ марговар буд, лекин Худо ба ӯ марҳамат кард» (Флп 2:27).

Павлус аз калисои дар Филиппӣ буда, хоҳиш менамояд, ки Эпафрӯдитусро, ҳурмат намоянд (2:29), «Зеро ки ӯ барои кори Масеҳ ба мурдан наздик буд ва ҷонашро дар хатар монд, то ки камии хизмати шуморо барои ман пур кунад» (2:30). Мо дар ин ҷо мебинем, ки он калимаҳое, ки дар Қўл.1:24 («камию андӯхҳои Масеҳро пур мекунам»).

Дар кадом маъно ёрии филиппиён ба Павлус «кам» буд ва дар кадом маъно Эпафрӯдитус, онро пурра кард? Мартин Винсент ба ин савол чунин ҷавоб дод: «Тўҳфа ба Павлус, тўҳфа аз тарафи калисо ҳамчун бадан буд. Ин қурбонии муҳаббат буд. Намояндагии шахсии калисо намерасид ва Павлус меғўяд, ки Эпафрӯдитус ин камбудиро бо хизмати самимиаш пурра кард³.

Ба фикрам, калимаҳои Қўл.1:24, ҳамин маъноро медиҳанд. Масеҳ ба ҷаҳон қурбонии муҳаббат оварда, барои гуноҳкорон азоб кашида, мурд. Ин қурбонии комил ва кифоя аст. Аз рӯи нақшаи Худо, ин камбудӣ бо даъват кардани одамон, ки ба Масеҳ таалуқ доранд (ба мисли Павлус) пурра карда мешавад, то ки онҳо шахсан ба ҷаҳон укубатҳои Масеҳро нишон диҳанд. Ҳамин тавр мо «камию укубатҳои Масеҳро пурра мекунем»,—мо онҳоро ба он одамоне, ки арзиши олииашон ба онҳо маълум нест, нишон медиҳем.

Пурра кардани уқубатҳо бо уқубатҳо

Хеле тааҷҷубровар аст, ки Павлус чӣ гуна камии уқубатҳои Масеҳро пурра мекунад: «Алҳол дар уқубатҳои худ барои шумо шодмонам ва камии андӯҳи Масеҳро дар ҷисми худ барои бадани Ё, ки Калисост, пур мекунам» (Қўл.1:24). Яъне Павлус ба ҷаҳон уқубатҳои Масеҳро нишон медиҳад, ҳудаш барои он касоне, ки меҳодад ба пеши Масеҳ оварад, азоб мекашад. Уқубатҳои Масеҳро одамон дар уқубатҳои Павлус мебинанд. Аз ҳамин нақшаи Худо иборат аст. Худованд ба олам уқубатҳои Масеҳро дар уқубатҳои халқи Худ нишон медиҳад. Худованд меҳодад, ки калисо – Бадани Ё- аз он чизҳоеро, ки Ё аз сар гузаронд, ягонтоашро аз сар гузаронад, то ки агар касе салибро (яъне, барои Худо зистанро) чун тарзи ҳаёт эълон мекунад, пас одамон дар ӯ он нақшҳои азоб ва муҳаббати Худоро дида тавонанд. Мо даъват шудаем, то чунон кунем, ки дар он мушкилоте, ки ҳангоми Хушхабарро оиди наҷот расондан, аз сар мегузаронем, уқубатҳои Масеҳ барои одамон ҳақиқӣ бошад. Масеҳ ҳозир дар замин нест ва Ё меҳодад, ки Бадани Ё дар уқубатҳо, уқубатҳои Масеҳро нишон диҳад. Чун мо бадани Ё ҳастем, уқубатҳои мо – ин уқубатҳои Ё. Шубони руминиягӣ Иосиф Сон инро чунин маънидод кардааст: «Ман – давоми Исои Масеҳам. Вақте, ки маро дар Руминия мезаданд, дар ҷисми ман Ё азоб мекашид. Ман бошад фақат шараф доштам, ки дар уқубатҳои Ё шарик бошам»⁴. Ҳамин тавр, уқубатҳои мо шаҳодати муҳаббати Худо ба ҷаҳон мебошад.

«Ман ҷароҳатҳои Исои Худовандро дар бадани худ дорам»

Ана Павлус чиро дар назар дошт вақте, ки чунин мегуфт: «Ман ҷароҳатҳои Исои Худовандро дар бадани худ дорам» (Ғал.6:17). Дар уқубатҳои ӯ, одамон уқубатҳои Исоро дида метавонистанд. Онҳо Исоро медиданд ва муҳаббати Ё ба онҳо асар мекард. «Ҳамеша мамоти Исои Худовандро дар бадани худ бардошта мегардем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мо зоҳир шавад.

Зеро, ки мо зиндаҳо, доимо ба хотири Исо ба мамот супурда мешавем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мирандаи мо зоҳир шавад. Бинобар ин мамот дар мо амал мекунад вале ҳаёт дар шумо» (2 Қўр. 4:10-12).

«Хуни азияткашон тухмӣ мебошад»

Таърихи паҳншавии масеҳият нишон медиҳад, ки «хуни азияткашон, тухмӣ мебошад» — тухми ҳаёти нав дар Исои Масеҳ. Қариб сесад сол масеҳият дар ҳоке, ки хуни азияткашон рехта шуда буд, нумӯ кардааст. Бо ақидаи Стивен Нил, уқубати масеҳиёни аввал, яке аз сабабҳои асосии калон шудани калисо мебошад. «аз боиси ҳолати хатарнок, масеҳиён маҷбур буданд, ки махфӣ вохӯранд... Ҳар кас медонист, ки дер ё зуд маҷбур аст, ки бо нархи ҷони худ, дар бораи имонаш шаҳодат диҳад... Вақте, ки таъқибот сар шуд, онҳоро дар байни мардум ҷазо доданд. Румиён озордиҳанда буданд аммо ба қадри муайян раҳмдил низ буданд. Бешубҳа рафтори азияткашон — алаҳхусус занҳои ҷавон, ки ҳамроҳи шавҳарҳояшон уқубат мекашиданд, — бетаъсир намонд. Ҳуҷҷатҳои он давра дар бораи рафтори оромона ва шоистаи масеҳиён, истодагари онҳо ва мардонагӣ, муносибати некхоҳона нисбати азобдиҳандагон ва оиди бо шодӣ қабул кардани уқубатҳо, ки онҳо ҳамчун роҳи таъин намудаи Худованд ба сӯи осмон мебошад, шаҳодат медиҳанд. Бисёр ҳолатҳои қайд шудаанд, ки беимонон дар вақти маҳкумкунӣ ва қатли масеҳиён, имон овардаанд. Аммо шумораи одамоне, ки бо ҷашмони худ ин ҳолатҳоро дида бовар кардаанд, хеле зиёд мебошанд»⁵.

«Чӣ гуна ман ба Шоҳи худ, ки маро Начот додааст, куфр гӯям?»

Азияткаш Поликарп, ускуфи Смирнӣ, соли 156 ба қатл расонда шуда буд, намунаи беҳтарин буда метавонад. Аз рӯи нақли Иринея, ӯ шогирди ҳаввори Юханно буд.

«Се рӯз пеш аз он ки ўро дастгир намоянд, дар вақти дуо рӯё дид... Он гоҳ ба нишастагон мурочиат карда, гуфт: «Маро зинда ба зинда месўзонанд»... Ў метавонист, ки ба дигар чой фирор кунад, аммо ў нахоста, гуфт: «Бигзор иродаи Худо ба амал ояд!». Чун шунид, ки чўяндагонаш омаданд, баромада бо онҳо сўҳбат намуд. Шахсони омадагӣ, синну сол ва устувори рӯҳи ўро дид ба ҳайрат омаданд. Онҳо мегуфтанд, ки магар он қадар саъю кўшиш даркор буд, ки чунин пирамардро дастгир кунанд? Ў зуд фармуд, ки онҳоро меҳмондорӣ кунанд ва аз онҳо илтимос намуд, ки барояш як соат вақт диҳанд, ки бе монеа дуо гўяд. Чун ба ў иҷозат доданд, бархоста, дуо кард. Аз файзи Худо чунон пур шуд, ки ду соат беист дуо мегуфт. Шунавандагон дар ҳайрат буданд ва одамони зиёд пушаймон шуданд, ки ба зидди марди Худо баромаданд»⁶.

«Проконсул ба ў гуфт, ки аз Масеҳ даст кашида, Ўро куфр гўяд ва баъд ўро озод мекунад». Аммо Поликарп ҷавоб дод: «Аллакай ҳаштоду шаш сол инҷониб ман ба Ў хизмат мекунам ва Ў маро ягон бор хафа накардааст. Ман чи гуна ба Шоҳам, ки маро начот додааст, куфр гўям?»⁷.

«Гулханро омода карданд... Чун онро меҳкўб кардани шуданд, ў чунин гуфт: «Маро ҳамин тавр гузоред... Чунки он касе, ки ба ман қувват медиҳад, ки оташи шуморо тоқат кунам, инчунин бе меҳ рост истода, ба гулхан тоқат карданро медиҳад»⁸.

«Дар охир чун диданд, ки оташ ҷисми ўро намекушад, ба ҷаллод амр доданд, ки ўро ханҷар зананд... ва тўддаи одамоне ба ҳайрат диданд, ки байни беимононе ва имондороне чӣ гуна фарқияти бузург вучуд дорад»⁹.

Бо ин бо андозаи хеле калон ғалабаи калисои аввала маънидод карда мешавад: он ба воситаи уқубатҳо ғолиб мебаромад. Уқубатҳоро шаҳодатҳо ҳамроҳӣ намекарданд — чунки уқубатҳо асоси шаҳодат буданд. «Онҳо бар вай (шайтон) ба василаи Хуни Барра ва каломе шаҳодати худ

голиб омаданд ва чони худро то ба ҳадди мамот гиромӣ надоштанд» (Ваҳй 12:11).

«То даме, ки шумораи онҳо пурра шавад»

Аз он ки калисо ба воситаи уқубатҳо ва азияткашӣ, паҳн шуда, мустаҳкам мешавад, тасодуфӣ таърихӣ намебошад. Балки ин нақшаи Худо аст. Дар бораи ин китоби Ваҳй бештар нақл мекунад. Азияткашон дар осмон аз Худо мепурсанд: «То ба кай?» Бо суҳанони дигар, онҳо мепурсанд, ки таърих кай ба охир расида, начоту доварӣ ба амал меояд. Чавоби он пур аз маъно аст, барои ҳамаи мо, он касоне, ки меҳоханд ба иҷрои Аҳкоми Бузург ҳамроҳ бошанд: «...ба онҳо гуфта шуд, ки боз муддати каме ором бошанд, то даме ки шумораи онҳо ва ҳамкорони онҳо ва бародарони онҳо, ки мисли онҳо кушта хоханд шуд, пурра шавад» (Ваҳй 6:11).

Яъне Худованд бо шумораи муайяни азияткашон, нақшаи Худо ба амал меоварад. Чун ин шумора пурра шавад, охирамон мерасад.

Дар Дуюм конгресси башоратии умумиҷаҳонии лозаннӣ бисёр одамонро суҳанони Чорч Отис ба изтироб оварданд: «Оё барои комёб шудан дар кишварҳои мусулмонӣ, аз сабаби набудани азияткашон нест? Оё калисои пинҳон, пурзӯр шуда метавонад? Оё калисои чавон ба намунаи азияткаши мӯҳтоҷ нест?»

Ӯ дар китоби худ, дар боби охири «Бехатарии хатарнок» ин саволхоро медиҳад: «Дар ҳолатҳои мушкилии ҷамъияти-сиёсӣ магар калисо бояд пинҳон шавад, то ки аз қувваҳои эҳтимолии нобудкунандаи ба масеҳиён душман буда, гурезад? Ё ин ки муқобилияти зиддияти кушоди ҷаҳолат ва обрӯпастанӣ рӯҳонӣ-ҳатто агар онҳо маънои уқубатҳо доранд-ба муваффақияти боз ҳам калони Хушхабар мерасонад. Тарафдорони ислом тасдиқ мекунанд, ки инқилоби рӯҳонии онҳо бо рехтани хуни азияткашон ба даст оварда шудааст. Мумкин барои рушд накардани масеҳият дар кишварҳои мусулмонӣ, аз набудани азияткашон бошад? Оё ҷамъияти исломӣ ба даъвоҳои калисои

пинҳон чиддӣ муносибат мекарда бошанд?... Мо намегӯем, ки дар вақти ибодат ва шаҳодатҳо беэҳтиёт бошем, балки гап дар он аст, ки то кай чунин рафтор кардан мумкин, ки дар пинҳон кардани шамъ дар таги зарф айбдор набошем? ... Таърих гувоҳ аст, ки аз роҳи Иерусалим ва Димишқ ба Эфсӯс ва Рум, ҳаввориёнро аз барои шаҳодатҳояшон мезаданд, сангсор мекарданд, ба онҳо ниятҳои бад доштанд ва зиндонӣ мекарданд. Хизмати худро ба пеш бурда, онҳо умедвори истиқболи гарм набуданд»¹⁰. Бе шубҳа Отис бо Григорий 1 Бузург (папаи рум солҳои 590-604) розӣ мешуд, ки гуфтааст: «Марги азияткашон дар ҳаёти имондорон мешукуфад»¹¹.

Хун чун фаворра аз захмҳои мо ҷорӣ шуд

Намунаҳои¹² бисёри замонавӣ оиди ихтиёран қабул кардани уқубатҳо низ ҳастанд, ки барои «камии уқубатҳои Масеҳро пурра кардан» (Қўл. 1:24) – яъне ба ҷаҳон нишон додани уқубатҳои Масеҳ. Вақте, ки ман соли 1995 ин бобро навиштам, аз миссионери дар Африқо буда, мактуб гирафтам. Ба воситаи почтаи электронӣ аз ӯ хоҳиш кардам, ки ин маълумотро тасдиқ кунад. Ӯ шахсан бо одаме, ки номаш Данс буд ва гап дар бораи ӯ мерафт, сӯҳбат намуд. Сипас аз ӯ барои нақл кардани воқеааш, иҷозат гирифт.

«Дар соли 1980 ҳукумати коммунистӣ дар шаҳри Волайт (Эфиопия) таъкиботҳои калонро ба амал овард. Дар он вақт ман дар муассисаи давлати кор карда, инчунин роҳбари ассотсиатсияи калисоҳои ҷавонони масеҳӣ будам. Ба назди ман чандқарата шахсони расмӣ муроҷиат карданд. Онҳо мехостанд, ки ман дар байни ҷавонон ғояҳои инқилобиро таблиғот кунам. Онҳо сараввал ба ман мансаб ва маоши баландро пешниҳод карданд. Баъдтар таъкиботҳо сар шуданд. Таъкиботи якум ва дуюм на он қадар давомнок буданд аммо дафъаи сеюм як сол давом дод. Моро нӯҳ нафар имондоронро (6 мард ва 3 зан, ки якеаш дар охир зани ман шуд) дар як ҷой нигоҳ медоштанд. Коммунистон мунтазам омада, майнаи сарамонро тоза мекарданд. Вақте, ки яке аз онҳо ба Масеҳ имон овард,

моро заданд ва маҷбур карданд, ки сангҳои калонро аз замини хоҷагии қишлоқ, тоза кунем. Ду ҳафтаи аввал бароямон хеле вазнин буд, чунки моро дар торикии пеш аз субҳ бедор карда, маҷбур мекарданд, ки роҳи сангдори якуним километраро роҳ то шаҳр, ба зону тай намоем. Мо се соат чунин роҳ мерафтем. Дар рӯзи якум, хун аз захмҳо чун ғавғора ҷорӣ шуд аммо мо ҳеҷ чизро хис накардем. Дар маротибаи дигар бошад, зиндонбони бераҳм моро маҷбур кард, ки шаш соат дар тағи офтоби сӯзон дароз кашем. Баъд аз ин намедонам барои ҷӣ, ба ӯ гуфтам: «Ту моро маҷбур кардӣ, ки дар тағи офтоби сӯзон бимонем аммо Худо туро несту нобуд мекунад». Пас аз чанд вақт ӯ ба намуди вазнини бемории қанд гирифтोर шуда, мурд. Пас аз барҳамхӯрии ҳукумати коммунистӣ, ба мо имконият доданд, ки дар ҳабсхона башорат диҳем. Дар он вақт дувоздаҳ нафаре, ки ба ҳукми қатл маҳкум шуда буданд, ба Масеҳ имон оварданд. Мо хизматро давом дода истодаем ва ҳоло дар ҳабсхона 170 нафар имондорон мебошанд. Инчунин бисёр дидбонҳо имон оварданд». Бешубҳа Худо ба ин даррави ғани оварда расонд ва аз сабаби уқубатҳои Данс, ҳақиқати Масеҳро дида, имон оварданд.

Пастшавӣ барои Масеҳ ва аз барои начот

Иосиф Сон оиди уқубатҳо барои Масеҳ, ки чун тарзи намоён шудани Масеҳ ба олам аст, бисёр фикр кардааст. Ӯ шубони калисои баптистии Дуюм, дар шаҳри Орада (Руминия) буд ва соли 1981 аз тарафи ҳукумат бадафга шуда буд. Ӯ нома ба Қўл.1:24-ро бо чунин маъно, изҳор мекунад, ки уқубатҳои Масеҳ — барои кафорат буданд ва уқубатҳои мо бошад — барои паҳн кардани он. Ӯ қайд менамояд, ки уқубатҳо воситаи башоратдиҳӣ мебошанд: «Бинобар ин ман ба ҳар чиз ба хоҳири баргузидагон, сабр мекунам, то ки онҳо низ ба начоте ки дар Исои Масеҳ аст, бо ҷалоли абадӣ ноил шаванд» (2 Тим.2:10). Яъне Павлус гуфтан меҳост, ки агар чун шубон дар Антиохия (шаҳри ором), дар калисои аҷоиб, ки дар он бисёр набиҳо ва баракатҳо буданд, мемонд, он гоҳ дар Осиёи хурд ва Аврупо

ҳеҷ кас наҷот намеефт. Ҳамин тавр аз барои наҷоти онҳо шуда, ӯ дидаю доништа ба он меравад, ки: «гуруснагӣ ва ташнагӣ, лучӣ, латту кӯб ва оворагардиро аз сар гузаронад», то ки ӯро «бӯхтон зананд, пеш кунанд, дашном диҳанд... мисли хасрӯбаи ҷаҳон, ахлоте, ки ҳама тағи пой мекунанд». Дар уқубатҳояш одамон муҳаббати Худоро мебинанд, Хушхабарро мешунаванд ва наҷот меёбанд.

Агар мо дар бехатарии калисои бароҳатӣ хуб бимонему салиби худро набардорем, он гоҳ одамон наҷот ёфта наметавонанд. Аз сабаби он ки мо салиби худро намебарем, чӣ қадар одамон наҷот наёфтаанд?¹³

Сон чунин намунаҳоро меорад, ки чӣ гуна мусибатҳо дар ҳаёти масеҳӣ, ба комёб шудан дар башорат, оварда мерасонанд. «Ба назди ман як шахс омад, ки ӯ вазифаи масъулиятнок дошт ва ман ӯро як вақте таъмид дода будам. Ӯ аз ман пурсид: «Ман чӣ кор кунам? Ман дар пеши се ё чор ҳазор одамон меистам ва ба ҳоли ман меҳанданд. Барои худро ҳифз кардан, ба ман ҳамагӣ панҷ дақиқа медиҳанд. Ман ба онҳо чӣ мегуям?» – «Бародар», – гуфтам ба ӯ, – айнан тӯро лозим нест, ки худро ҳифз намоӣ. Ба ту имконияти хуб дода мешавад, ки оиди он ки пештар ту кӣ будӣ ва Исо тӯро чӣ хел иваз кард. Ҳоло ба ту Исо кӣ аст». Сипас чехрааш тобон шуд ва гуфт: «Бародар Иосиф, акнун ман чӣ кор карданамро медонам». Ӯ хеле хуб баромад кард – ончунон хуб, ки мансабашро пас карданд. Маоши ӯро дубаробар кам карданд. Аммо баъди ин воқеа ӯ ба ман гуфт:

«Бародар Иосиф, ҳоло вақте, ки ман аз худуди фабрика гузар мекунам, ягон бор нашудааст, ки касе ба назди ман наомада бошад. Ягон кас албатта ба як тараф бурда, ба ҳар тараф нигариста, пиччироскунон нишонаи калисоро мепурсад ё хоҳиш мекунад, ки дар бораи Исо нақл кунам. Ё ин ки аз ман мепурсанд, ки Китоби Муқаддаси иловагӣ надорам?». Ҳамин тавр ҳама намуди уқубат барои наҷоти ягон шахс хизмат мекунад¹⁴.

Уқубати ихтиёрӣ баҳри халқҳо

Инак, чун Павлус гуфт, ки:

«Агар мо фақат дар ин ҳаёт ба Масеҳ умед бандем, он гоҳ аз ҳама одамон бадбахтарем», онро дар назар дошт, ки масеҳият – ин уқубати ихтиёрӣ барои Масеҳ буд ва, агар Хушхабари Масеҳ ростӣ намебуд, он гоҳ он сазовори афсӯс мешуд. Дар масеҳият беумедӣ доштани мушоракат бо Масеҳ дар абадият, ягон фаровонӣ ва қаноатмандӣ доштан номумкин аст. Ин уқубати дидаю дониста, натанҳо шикоятӣ шаҳодати мост, балки он ифодаи намоёни он мебошад. Уқубатҳои мо оиди муҳаббати Масеҳ нақл мекунам ва одамон он муҳаббатеро, ки Исо пешкаш менамояд, мебинанд. Мо шахсан «камии уқубатҳои Масеҳро пурра мекунем», уқубатҳои Масеҳро ба онҳое, ки Худоро намедонанд, айёнан нишон медиҳем. Аз ин мебарояд, ки нақшаи наҷотдиҳандаи Масеҳ нисбати одамони дуру наздик пурра иҷро карда намешавад, то он даме, ки масеҳиён ба уқубатҳо тайёр намешаванд ва шумораи азияткашон пурра нашавад (Ваҳй 6:11). Қурбонии вақт, бароҳатӣ ва пул низ изҳори муҳаббат шуда метавонанд: «Ҳамчунин бигзор нури шумо бар мардум битобад, то ки аъмоли неки шуморо дида, ба Падари шумо ки дар осмон аст, ҳамду сано хонанд» (Матто 5:16).

Оё ин гедонизми масеҳӣ аст?

Дар ин боб, ки онро ман «Уқубат: ин қурбонии гедонизми масеҳӣ» номидам, ман дар бораи қурбонӣ нақл мекунам. Аммо дар яке аз китобҳои ман суҳанони Дэвид Ливингстонро иқтибос мекунам, ки уқубатҳо дар хизмати миссионерии ӯ «қурбонӣ» набуданд. Ман ба зидди гуфтаи Ливингстон намебароям. Гап дар сари калима дар матн аст. Вақте, ки ӯ меғӯяд, ки уқубатҳо қурбонӣ нестанд, ӯ онро дар назар дорад, ки талафотҳо бо

баракатҳо иваз карда мешаванд. Вақте, ки ман меғўям, ки уқубатҳо – ин қурбонӣ аст, ман онро дар назар дорам, ки талафотҳо ҳастанд – талафотҳои калон. Аз ин бармеояд, ки баракатҳо низ бешумор ҳастанд.

Ба ҳар ҳол ман фикр мекунам, ки термини «қурбонӣ» дуруст аст – дард хеле пурзӯр ва талафотҳо хеле ҳақиқӣ мебошанд, то ки аз истифодаи ин калима, канорагирӣ кунем.

Ман талаб исроркорона мекунам, ки инро чун гедонизми масеҳӣ ҳисоб кунанд. Ана ҳамин тавр дар тамоми Аҳди Нав, уқубат нишон дода шудааст. Оё Павлус вақте, ки уқубатро қабул кард, ба шодии давомнок кӯшиш мекард, – уқубате, ки дар натиҷааш, агар эҳёи мурдагон намебуд, он гоҳ ҳаёти ӯ аҳмақона ва сазовори афсӯс мешуд? Ҷавоб дар савол дида мешавад. Агар ҳаёти пур аз мусибати Павлус сазовори афсӯс не, балки фақат аз барои эҳё сазовори таъриф бошад, он гоҳ ният ва дастгирии ӯ, айнан ҳамин умед аст. Аз ин сабаб ӯ меғўяд: « Ҳанӯз ҳамаашро.... нуқсон медонам, ки барои Ў ман аз ҳамааш даст кашидам ва ҳамаашро ахлот медонам, то ки Масеҳро пайдо кунам... Ба умеди он ки ба эҳёи мурдагон бирасам» (Фил.3:8,11). Ў бо азобу уқубат зиндагӣ карда, хоҳони он аст, ки ба эҳёи мурдагон бирасад.

Рад кардани ҳама чиз, то ки Масеҳро ба даст орем.

Барои чӣ? Чунки эҳёшавӣ маънои мушоракати комил ва ҷовидонӣ бо Масеҳ доштанро дорад. Ҳамаи умеди Павлус аз ин иборат буд: «Ҳанӯз ҳамаашро ба хоҳири афзалияти дониши Худованди ман Исои Масеҳ нуқсон медонам, ки барои Ў ман аз ҳамааш даст кашидам ва ҳамаашро ахлот медонам, то ки Масеҳро пайдо кунам» (Фил.3:8),

«Зеро ки барои ман ҳаёт – Масеҳ аст ва мамот – фоида аст» (Фил. 1:21). Фоида! Мақсади ҳаёт ва уқубати Павлус – фоида буд. Ў «орзӯ дошт, ки баромада равад ва ҳамроҳи Масеҳ бошад, чунки ин бе андоза беҳтар аст» (Фил. 1:23). Саъю кӯшиш ба «беандоза беҳтар»-ин нияти дилсӯзии бегаразона (алтруистӣ)

нест. Ин – гедонизми масеҳӣ аст. Павлус он чизеро меҳост, ки он мебоист ба ҳаёташ қаноатмандии бардавом ва пурраро диҳад, – ин бошад бо Масеҳ будан, дар ҷалол.

Будани дар ҷалол бо Масеҳ, на фақат худи Павлус.

Касе, ки Масеҳро медонад ва дӯст медорад, аз хамроҳи Ӯ будан, бе дигар одамон, қаноат намекунад. Дар ин қуллай ҷалоли Ӯ: «зеро ки Ту забҳ шудӣ ва бо Хуни Худ моро барои Худо, аз ҳар сибт ва забон ва қавм ва қабила харидӣ» (Ваҳй 5:9). Агар қуллай шафқати пурҷалоли Масеҳ дар ин бошад, пас онҳое, ки барои ин кӯшиш мекунанд, он гоҳ фақат барои дилхушӣ ва қаноатмандии худ, зиндагӣ намекунад. Дилхушии онҳо ямини Масеҳ, ки он дилхушии умумӣ ва байни ҳам тақсимшуда мебошад. Агар Павлус «аз ҳамааш даст кашид, то ки Масеҳро пайдо кунад», пас барои он даст кашид, ки бо худ дигаронро ба назди Масеҳ биёрад: «Лекин агар ман қурбонии рехтание бар қурбонӣ ва ибодати имони шумо шавам ҳам, аз ин шодам ва бо ҳамаи шумо шодӣ мекунам» (Фил. 2:17). Павлус « қурбонӣ шуд», то ки Масеҳро ба даст орад ва боз халқҳои заминро барои Ӯ оварад. Бо ин раҳму шафқати Ӯро ситоиш намояд.

Шодмонӣ ва тоҷи ман!

Аз ин сабаб Павлус онҳоро, ки ба назди Масеҳ овард, шодии худ меномад: «Эй бародарони ман, шодмонӣ ва тоҷи ман, дар Худованд ҳамин тавр истодагарӣ намоед, эй маҳбубон» (Фил.4:1). «Зеро кист умеди мо, ё шодмонии мо, ё тоҷи фахри мо дар хузури Худованди мо Исои Масеҳ дар вақти омадани Ӯ – оё шумо нестед? Оре, шумо ҷалол ва шодмонии мо ҳастед» (1 Тас. 2:19-20). Калисо шодмонни ӯ буд, зеро ки бо шодии онҳо дар Масеҳ, шодии ӯ дар Масеҳ зиёдтар мешавад. Ба Масеҳ имон овардани онҳо, раҳму шафқати Ӯро ситоиш мекунанд.

Вақте, ки Павлус ихтиёран азоб кашида, ба ҷаҳон башорат медод ва мегуфт, ки мақсадаш ба даст овардани Масеҳ аст, онро дар назар дошт, ки шодии шахсии ӯ мушоракат бо Масеҳ, бо хузури шумораи бузурги начотёфтагон, бештар мегардад.

Ман (гарчанде , ки бо Павлус дар муҳаббати бузургаш нисбати калисо, баробар шуда наметавонам) Худоро шукр меғўям, ки дар лаҳзаҳои мушкили ҳаётам, маро нагузошт, ки ба чоҳи беномусӣ биафтам. Солҳои 60-умро ба ёд меорам, ки он вақт ман коллеҷро тамоm карда, дар семинария таҳсилро сар мекардам. Ин вақт барои калисо хеле ноқулай буд. Дар хотир дорам, тирамоҳи соли 1968, ман рӯзҳои якшанбе дар кӯчаҳои Пасадена сайр карда, аз худ мепурсидам, ки умуман калисо оянда дорад? (ҳамин хел моҳӣ метавонист, ки ба муҳимияти об шубҳа кунад ё ин ки парранда мумкин фикр кунад, ки оё шамолу ҳаво даркор ҳастанд). Худо бо файзи бузурги Худо дар он вақт маро аз ин беақлӣ раҳо дода, ба ман ёрӣ дод, ки оилаеро дар калисои Лейк Авеню пайдо кунам. Ман дар шубони худ, Рэе Ортлунде дидам , ки рӯҳан ба Павлус монандӣ дошт.

Баъд аз даҳ сол боз як лаҳзаи бӯхтонӣ расид. Як беғоҳии моҳи октябри соли 1979, саволе ба миён омад, ки дар коллеҷи «Вефил» таълим доданро давом диҳам ё шубон шавам. Дар он вақт Худо ба ман нисбати калисо – ҷамъомади одамоне, ки хизмат карда, дар монанд шудан ба Масеҳ рӯҷуъ менамоянд, муҳаббати чуқурро дод. Касби омӯзгорӣ хурсандии худро дорад ва ин даъвати бузург аст. Аммо дар он беғоҳӣ рағбати дигар пурзӯр гашт ва пас аз чанд вақт Худо маро ба калисои Баптистӣ, дар Бетлехем овард. Аз он вақт понздаҳ сол гузашт. Чун оиди он фикр кунам, ки ин одамон ба ман чӣ гуна азиз ҳастанд, ашк дар чашмонам ҳалқа мезанад. Умед дорам, ки онҳо медонанд, ки мақсади асосии ман ин «Масеҳро ба даст овардан» аст. Ба фикрам онҳо медонанд, ки ман барои «пешрафт ва шодии имон» зиндагӣ мекунам (Фил.1:25). Мақсади китобҳо ва мавъизаҳои ман — нишон додани он ки ин ду мақсад — дар ҳақиқат якто мебошанд. Ман дар ҳар як гуноҳкори тавба кардагӣ, Масеҳро бештар ба даст меорам назар ба он сад корҳои дигаре ки иҷро мекунам. Ман шодии худро, ки дар Масеҳ дорам ва шодие, ки дар калисо дорам, ҷудо намекунам.

Агар шодмонӣ дар уқубатҳо бошад, хуб аст-пас онро бичӯед

Нигоҳ накарда ба он ки ин ҳолат ба инсон ғайритабӣ аст, моро суханони Павлус набояд, ки ҳайрон кунанд: «Алҳол дар уқубатҳои худ барои шумо шодмонам ва камии андӯҳи Масеҳро дар ҷисми худ барои бадани Ё, ки Калисост, пур мекунам» (Қўл.1:24). Яъне ман шодӣ мекунам, вақте, ки камии андӯҳи Масеҳро дар уқубатҳои худ ба ҷаҳон нишон дода, пурра мекунам. Ман шодмонӣ мекунам.

Он кореро, ки Павлус мекунад – хуб аст ва аз ин маълум мешавад, ки мо низ чунин рафтор кунем. Агар ба ин таҷрибаи бузурги рӯҳонӣ шодӣ дар уқубатҳо, чун ба як ҷизе бемаъно, тасодуфӣ ва нодаркор муносибат кунем, ин баробар ба куфр гуфтан, мешавад. Айнан ҳамин тавр: агар инро Рӯҳулқудс мекунад ва бо ин роҳ ҳамабасандагии уқубати Масеҳро ситоиш мекунад, пас гуфтани он куфр мебуд, ки аз барои дигарон азоб кашидан мумкин аммо хоҳиши шодӣ қардан мумкин не. Ситоиш қардани Масеҳ на танҳо азобу уқубатҳо балки шодмонӣ дар уқубатҳо аст. Агар онро ҷӯем, дуруст амал мекунем. Павлус мегӯяд: «Ва шумо тақлидкунандагони мо ва Худованд гардида, каломро дар ранҷу заҳмати азим бо шодии Рӯҳулқудс қабул қардед. Ба тавре, ки барои ҳамаи имондорони Мақдуния ва Оҳоня намунаи ибрат шудед» (1Тас. 1:6-7). Ба қайд гиред: сараввал, шодмонӣ дар уқубатҳо – ин кори Рӯҳулқудс; дуюм, ин намунаи ибрат аст. Касе, ки аъмоли Рӯҳи Худоро паст зада, гӯяд, ки онҳо чун атоҳо хуб ҳастанд аммо чун мақсад не, аз ин ҳел одам эҳтиёт шавед.

Дар таъқиботҳо шодӣ кунед, чунки мукофоти шумо бузург аст!

Навиштаҷот ба асоси гедонизми масеҳӣ ҳамчун майлу рағбат ба шодмонӣ дар уқубатҳо, ишорат мекунад.

Исо мегӯяд: «Хушо шумо, вақте ки шуморо ба хоҳири Ман дашном диҳанд ва таъқиб намоянд ва барноҳақ ҳар навъ ғайбат

кунанд. Шод ва хушхол бошед, чунки мукофоти шумо дар осмон бузург аст» (Матто 5:11-12; ниг. инчунин Лқ 6:22-23). Яъне,

аввалан, мо диққати худро ба бузургии мукофот, ки моро пас аз эҳё шудан, интизор аст, ҷалб месозем – дар муқоиса бо он чизе, ки моро дар пеш интизор аст, мусибатҳои ҳозираамон ба назар ночиз менамоянд. «Зеро ба ақидаи ман, азобу уқубатҳои замони ҳозира назар ба он ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, ҳеҷ аст» (Рум. 8:18, 2 Қўр. 4:16). Шодмонии ояндаро дида мо қобилем, ки уқубатҳоро аз сар гузаронда, муҳаббат нишон диҳем. «Душманони худро дўст бидоред ва некӣ кунед... бе он ки ба талофии он умедвор шавед; ва мукофоти шумо бузург хоҳад буд» (Луқа 6:35). Ба мискинон саҳй бош «Ту хушбахт ҳоҳӣ буд, ки онҳо имконият надоранд, мукофоте ба ту бидиҳанд; зеро ки дар рӯзи эҳёи одилон мукофоте ба ту ато хоҳад шуд» (Луқа 14:14).

Аз мусибатҳо шод бошед, зеро ки онҳо устуворӣ мебахшанд!

Дуюм, уқубатҳо боварии моро ба умедамон, мустаҳкам хоҳанд кард. Шодмонӣ ба уқубатҳо, аз умедҳо ба эҳё сарчашма мегиранд ва ранҷу азобҳо моро ба ин умед қавӣ мегардонанд. Чуноне, ки Павлус менависад: «бо мусибатҳо низ меболем, зеро медонем, ки мусибат сабрро ба вучуд меорад, сабр – ботачрибагиро, ботачрибагӣ – умедро» (Рум 5:3-4). Хурсандии мо на фақат бо интизории мукофоти бузург, маънидод карда мешавад, балки уқубатҳо умедро ба ин мукофот тасдиқ мекунад. Он чизеро, ки аз сар мегузаронем, сабрро ба вучуд меорад, сабр бошад ҳиссиёти ҳақиқӣ будани имони моро нишон медиҳад, ки умеди моро дар ҳаққонӣ ба даст овардани Масех, қувват мебахшад.

Ричард Вурмбранд нақл мекунад, ки аз барои Масех, ҷй гуна ба дарди даҳшатнок тоб овардан мумкин аст. Шуморо ончунон азоб доданд, ки дигар ҳеҷ чиз маъное надорад. Агар чунин бошад, он гоҳ зинда мондан низ муҳим нест. Ҳатто агар дарднок ҳам бошад, маъное ҳам надорад. Вақте, ки ба чунин

хулоса меоед, шумо бўҳронро бартараф мекунед ва он дам шодии бузургро эҳсос мекунед. Шумо ҳис мекунед, ки Масеҳ бо шумост¹⁵.

Ин хурсандӣ аз он мебарояд, ки шумо бо мадади Масеҳ истодагарӣ кардед. Шумо озмоиш бо оташро гузаштед. Шумо инкор накардед. Масеҳ дар ҳаёти шумо ҳақиқӣ аст. Барои шумо Ё Худои Комил ва басанда аст, Ҳамоне ки дар Навиштаҷот кушода мешавад. Ҳаввориён инро эҳсос мекарданд, пас аз он ки онҳоро мезаданд: «онҳо аз шӯрои пирон баромада, хурсанд шуданд, ки ба хотири исми Ё сазовори беҳурматӣ гардиданд» (Аъмол 5:41). Дар асоси шодии онҳо фаҳмиши он буд, ки имони онҳо дар чашмони Худо ҳақиқӣ ва ба қадри кофӣ пухта аст, ки бо уқубатҳои оташ озмоиш карда шаванд.

Дар мусибатҳо шод бошед, чунки онҳо ба сӯи ҷалол мебаранд!

Сеюм, шодмонӣ дар уқубатҳо дар ростӣ асос ёфтааст, ки он роҳи санчидашуда ба ҷалол аст. Он ба мукофоти оянда диққат ҷалб кунонида, моро ба бовариамон тасдиқ мекунад ва инчунин ҷалоли абадиро ба мо таъмин мекунад. Ҳаввори Петрус оиди ин чунин мегӯяд: «модоме, ки шумо дар уқубатҳои Масеҳ иштирок доред, шодӣ кунед, то ки дар вақти зуҳури ҷалоли Ё низ ба вачд оед ва хурсандӣ кунед» (1Петрус 4:13). Шодмонӣ дар уқубатҳои ҳозира нақшаи роҳи Худост ба шодмонии интиҳой, дар вақти зуҳури Масеҳ. Петрус моро даъват менамояд, ки дар уқубатҳо холо шодӣ кунем, то ки дар вақти омадани пурҷалоли Ё, дар байни шодикунандагон бошем.

Дар уқубатҳо барои дигарон шодӣ кунед ва онҳо Масеҳро мебинанд!

Чорум, шодмонӣ дар уқубатҳо, ки ба мо Комил ва басандагии ғайбӣ Худоро нишон медиҳад, аз фаҳмише ки дар истодагарӣ ва уқубатҳоямон дар Худованд дигарон қадру қимати Масеҳро мебинанд. Чуноне, ки Павлус мегӯяд: «чунки акнун мо зинда

ҳастем, модоме, ки шумо дар Худованд устувор ҳастед. Зеро чӣ гуна мо метавонем ба Худо барои шумо шукргузори кунем, барои тамоми шодмоние, ки дар бораи шумо ба ҳузури Худо дорем» (1Тас.3:8-9). Ў чунин шодмониро дар назар дорад: «Алҳол дар укубатҳои худ барои шумо» (Қўл.1:24).

Вакте, ки мо азоб мекашем, то ки ба дигар одамон муҳаббати Масеҳ ва қадри қурбонии Ўро, нишон диҳем, мо инро барои он мекунем, ки ҳар як навимондор, ки дар Худованд устувор меистад – ин боз як инъикоси ҷалоли Масеҳ аст. Ин шодие ки мо дорем, аз шодие ки дар Масеҳ дорем, ҷудонашаванда аст. Ҷалоли Масеҳ барои мо «фоидаи бузург» аст. Аз барои ин мо аз ҳар чиз даст мекашем. Ҳар касе, ки дар маҳрумияти мо арзиши олии Масеҳро бинад, он гоҳ боз як шаҳодати ин арзиши бузург ва боз як сабаб барои шодмонӣ, мешавад.

Аз ҳама одами хушбахтарин

Роҳ ба сӯи Ҷолҷотлто ҳамроҳи Исо бе шодмонӣ нест – ин роҳ душвор аммо роҳи беҳад хушбахт аст. Вакте, ки мо дилхушии муваққатӣ ва бехатариро интиҳоб карда, худқурбонӣ ва душвории хизмати миссионерӣ ва муҳаббатро рад менамоем, он гоҳ мо шодмониро рад мекунем. Мо «чашмаеро, ки обаш ҳаргиз адо намешавад» рад мекунем. (Ишаё 58:11). Одамони аз ҳама хушбахтарин дар рӯи замин – онҳоянд, ки «Масеҳ дар онҳо умеди ҷалол аст» (Қўл.1:27), онҳо даъвати худро пайравӣ карда, ба воситаи укубатҳои худ ба ҷаҳон мусибатҳои Масеҳро нишон медиҳанд. Худо моро даъват менамояд, ки барои Масеҳ зиндагӣ кунем ва мо инро ба воситаи укубатҳо иҷро карда метавонем. Масеҳ ба Худ укубатҳоро қабул кард ва он ранҷҳое, ки Ў аз сар гузаронд, тасодуфӣ набуданд. Исо укубатҳоро чун роҳи ташаккул ва комилсозии калисо, интиҳоб намуд. Ў Моро даъват мекунад, ки мо салиби худро бардошта, Ўро дар роҳи Ҷолҷотлто пайравӣ кунем. Аз ягон чиз даст кашему баҳри хизмат ба калисо ва ба олам нишон додани укубатҳои Ў, худро қурбон кунем.

Бародар Эндрю, ки роҳбари хизмати «Дарҳои кушода» ва муаллифи китоби «Эътирофи масеҳии пинҳонӣ» оиди даъвати Худо чунин мегӯяд: «Барои шаҳодат додан оиди Масеҳ, дарҳо пӯшида нестанд... Ба ман ягон дари пӯшидаро нишон диҳед ва ба шумо мегӯям, ки ҷи гуна ба он дароед. Ман ваъда намедихам аммо дари даромадро нишон медиҳам... Исо нагуфтааст: «Биравед, зеро ки дарҳо кушодаанд» (барои он ки дарҳо кушода набуданд). Ў нагуфтааст: «Биравед, агар шуморо даъват карда, дар роҳатон гилем густурда бошанд». Балки Ў фақат гуфт, ки: «Биравед», чунки одамон ба каломи Ў мӯхтоҷ ҳастанд. Барои миссионерӣ муомилаи нав лозим аст — ҳамлакунанда, таҷрибавӣ, навоварона... Метарсам, ки моро лозим мешавад, ки маҳрумӣ, хатар ва хунрезиро аз сар гузаронем аммо ба мақсад ҳатман мерасем. Агар мо ба хизмат ҷиддӣ муносибат кунем, Худо ҳамаи монеаҳоро бартараф мекунад. Агар мо дуо кунем, ки: «Худованд, бо нархи дилхоҳ...»—ва чунин дуо кардан мумкин, агар мо ҷиддӣ тайёр бошем,—Худо ба ин дуо ҷавоб медиҳад ва ин даҳшатнок аст. Аммо мо бояд аз ин гузарем. Айнан ҳамин тавр аллакай ду ҳазор сол рӯй медиҳад. Моро вақтҳои душвор интизоранд аммо мо ба онҳо ғолиб мебароем. Мо дар бозии калисо ва масеҳият иштирок дорем. Мо ҳатто хабар надорем, ки гарм ҳастем. Мо бояд, ки барои имонамон нархе супорем: «Ҳамаи онҳое, ки меҳоханд парҳезгоруна дар Исои Масеҳ зиндагӣ кунанд, ба таъқибот дучор хоҳанд шуд» (2 Тим. 3:12). Ҳангоми фишор додан, калисо тоза мешуд... Ман фақат як чизро гуфта метавонам: «Тайёр шавед»¹⁶.

Қуввати худро не, балки қимматбаҳои Ўро нишон медиҳем

Ҷавоб ба ин даъват — қадами радикалии гедонизми масеҳӣ мебошад. мо ба ин роҳ меравем на аз он сабаб, ки ба мо чунин гуфтанд аммо барои он ки Он Касе, ки инро мегӯяд, онро чун роҳ ба шодмонии абадӣ, пешкаш менамояд. Ў Моро ба итоат даъват мекунад, на аз барои он ки мо қуввати ба

қарзи худ бовафоем, ё ин ки мустаҳкамии ахлоқӣ ё пуртоқатии олий ба дард, тоб оварданамонро нишон диҳем. Балки арзиши бесарҳади ваъдаҳои Ёро. «Мӯсо бо имон... бо қавми Худо уқубат кашидандро афзал донист, аз он ки аз гуноҳ ҳаловати муваққатӣ дошта бошад... зеро ки ба муқофот назар меҷӯхт» (Ибриён11:24-26). Итоат қардани ӯ ғайзӣ Худоро ҷалол меод на ин ки қарори уқубат кашиданаш.

Моҳияти гедонизми масеҳӣ

Ин аст асоси гедонизми масеҳӣ. Бо шодмонӣ дар уқубат саъю кӯшиш карда,мо арзиши басандаи Сарчашмаи шодии моро ситоиш мекунем. Дар охири туннели дард, Худи Худо дурахшон нурпошӣ мекунад. Агар мо нафаҳмем, ки мақсад ва асоси шодӣ дар уқубат — ин Худост, пас маънои уқубати мо мавҳумашро гум мекунад. Маъно бошад аз он иборат аст: Худо ба даст оварӣ аст. (3 бор) Маънои ҳаёти инсон ин ҷалол додани Худо мебошад. Ҳамин тавр дар уқубатҳо, ҳақиқат зоҳир мешавад, ки **Худо аз ҳама беш зиёдтар дар мо ҷалол меёбад, вақте, ки мо аз ҳама дида дар Ё қаноатмандем.** Аз ин сабаб дуои ман он аст, ки Рӯҳулқудс халки Худро водор намояд, ки Худоро аз ҳама боло гузоранд. Инчунин дуо мекунам, ки ба ҳамаи мо кушояд, ки ғайрату кӯшиш ба шодмонӣ дар Худованд, (ба ягон уқубат нигоҳ накарда) — ин шаҳодати бузурги арзиши олий ва басндагии қиматбаҳогии Худо мебошад. Биед «камии андӯхи Масеҳро пурра намоем», то ки тамоми одамони ҷаҳон муҳаббати Масеҳро дида, ғайзӣ Ёро ситоиш намоянд.

ССЫЛКИ

- 1 Richard Wurmbrand, *Reaching Toward the Heights* (Bartlesville, OK: Living Sacrifice Book, 1992), back cover.
- 2 Александр Солженицын. Архипелаг Гулаг (III-IV). Малое собрание сочинений. М. Инком. НВ. 1991. Т. 6. С. 384-385.
- 3 Marvin Vincent, I.C.C., *Epistle to the Philippians and to Philemon* (Edinburgh: T. & T. Clark, 1897), с. 78.
- 4 Joseph Tson, "A Theology of Martyrdom," an undated booklet of The Romanian Missionary Society, P.O. Box 527, Wheaton, IL, 60189-057, с. 4.
- 5 Stephen Neil, *A History of Christian Missions* (Harmondsworth, Middlesex: Penguin Books Ltd., 1964), с. 43,44.
- 6 Мученичество св. Поликарпа, епископа Смирнского (Copyright © 2001-2007, Pagez, webmaster(a)pagez.ru; hosted by orthodoxy.ru; заимствовано с сайта: <http://pharisai.boom.ru/>) 5,2; 7,1-3.
- 7 Там же, 9,2-3.
- 8 Там же, 13,2-3.
- 9 Там же, 16,1.
- 10 George Otis, Jr., *The Last of the Giants: Lifting the Veil on Islam and the End Times* (Grand Rapids: Chosen Books, 1991), с. 261,263.
- 11 Цитируется по Joseph Tson, "A Theology of Martyrdom," с. 1.
- 12 См. примеры: John Piper, *Let the Nations Be Glad: The Supremacy of God in Missions* (Grand Rapids: The Baker Book House, 1993), с. 94–96; Richard Wurmbrand, *Tortured for Christ; If That Were Christ, Would You Give Him Your Blanket?; Victorious Faith; Herbert Schlossberg, Called to Suffer, Called to Triumph; Leslie Lyall, God Reigns in China.*
- 13 Joseph Tson, "A Theology of Martyrdom," с. 2.
- 14 "A Theology of Martyrdom," с. 3.
- 15 Richard Wurmbrand, "Preparing for the Underground Church," in *Epiphany Journal*, Vol. 5, No. 4, Summer, 1985, с. 50.
- 16 Brother Andrew, "God's Smuggler Confesses," *Christianity Today*, December 11, 1995, с. 46.

Маводҳо барои хизмати ***Desiring God Ministries***

Desiring God Ministries – ин хизмати калисои Вифлеемии баптистӣ (Миннеаполис, шт. Миннесота) мебошад. Мақсади мо – ба он таъсир кунем, ки Худо аз ҳама арзишҳои олии шумо бигардад. Барои ин кор мо маводҳои бисёрро нашр мекунем. Муаллифи бештари китобҳо ва сабтҳои овози д-р Джон Пайпер мебошад. Мо инчунин барномаҳои таълимии бачагонро нашр карда, конференсҳои мегузаронем. Маълумот оиди мо ва каталоги маводҳои моро дар сайти www.desiringgod.org. ёфта метавонед.

Чун мо аз Худованд бештар қаноатманд мешавем, он гоҳ Худо аз ҳама зиёдтар дар мо ҷалол меёбад.

Ин аст асоси гедонизми масеҳӣ. Ба шодмонӣ дар укубат саъю кӯшиш карда, мо арзиши басандагии Сарчашмаи шодии моро ситоиш мекунем. Дар охири туннели дард, Худи Худо дурахшон нурпошӣ мекунад. Агар мо нафаҳмем, ки мақсад ва асоси шодӣ дар укубат – ин Худост, пас маънои укубати мо мавҳумашро гум мекунад. Маъно бошад аз он иборат аст: Худо ба даст оварӣ аст. (3 бор) Маънои ҳаёти инсон ин ҷалол додани Худо мебошад. Ҳамин тавр дар укубатҳо, ҳақиқат зоҳир мешавад, ки **Худо аз ҳама беш зиёдтар дар мо ҷалол меёбад, вақте, ки мо аз ҳама дида дар Ё қаноатмандем.** Аз ин сабаб дуои ман он аст, ки Рӯҳулқудс халқи Худро водор наояд, ки Худоро аз ҳама боло гузоранд. Инчунин дуо мекунам, ки ба ҳамаи мо кушояд, ки ғайрату кӯшиш ба шодмонӣ дар Худованд, (ба ягон укубат нигоҳ накарда) – ин шаҳодати бузурги оӣ ва басандагии қиматбаҳои Худо мебошад. Биёед «камиин андӯхи Масеҳро пурра намоем», то ки тамоми одамони ҷаҳон муҳаббати Масеҳро дида, файзи Ёро ситоиш намоанд.

З

Таъқиботҳо: ҳолатҳои асосӣ

Маводҳои таълимӣ

Милтон Мартин

Edited and revised. Used by permission of Milton Martin Missionary Ministries.

Milton Martin Missionary Ministries

P.O. Box 1567

Route 2, Box 2624

Belton, TX 76513

(254) 933-9339

Вазифаи калисо

(Матто 16:18)

- I. Масеҳ калисои Худро асос гузошт ва фармуд, ки меҳнати Ёро давом диҳанд (Матто 16:18, 28:18-20).
 - A. Агар хонаҳои ибодатро маҳкам кунанд, оё ин маъно дорад, ки масеҳият ба охир мерасад?
 - B. Калисоҳои аввалин бинои худро надоштанд.
- II. Калисои аввалинро бо таври ҷиддӣ таъкиб мекарданд. Онҳо ба таъкибот чӣ гуна ҷавоб медоданд?
 - A. Ҷамъомадҳо дар хонаҳо мегузаштанд (Аъмол 5:42).
 - B. Хушхабарро масеҳиёни оддӣ башорат медоданд (Аъмол 8:1,4).
 - B. Онҳо барои шаҳодат додан, дилхоҳ имкониятро истифода мебурданд (Аъмол 16:13).
 - Г. Онҳо шогирдонро тайёр мекарданд (Аъмол 11:26).
 - Д. Онҳо мушоракат мекарданд (Аъмол 2:46-47).
 - E. Онҳо Худро дар ҳама ҳолатҳо ибодат мекарданд (Аъмол 16:23-25).
- III. Калисо ҳама роҳҳои ибодат, мушоракат ва шаҳодатро истифода мебурд.
 - A. Калисоҳои хонагӣ бартарӣ доштанд. (Рум. 16:3-4, 1Қўр.16-19).
 - B. Масеҳиёни таъкибшуда ва калисоҳои «ба қайд гирифта нашуда» барои ҷамъ шудан ҳар гуна баҳонахоро истифода мебарад: зодрузҳо, тўйҳо, ҷаноза ва ғайра.
 - B. Шумо кадом сабабхоро пешниҳод карда метавонед?
- IV. Дар вақти таъкибот шайтон роҳҳои гуногунро истифода мебарад.
 - A. Шайтон метавонад, ки якка нигоҳ доштан (танҳои)-ро чун асбоб истифода барад.

- Б. Шайтон ба муқобили калисо хисси айбдор будан ва хафагири, чун яроқ истифода мебарад.
1. Шайтон—«туҳматчи бародарон» (Ваҳй 12:10).
 2. Шайтон айбдор кардани моро, ҳеҷ гоҳ кушишхояшро бас намекунад.
 3. Шайтон он вақтро интизор аст, ки агар гуноҳ эътироф накарда шуда бошад, он гоҳ зарба занад.
 4. Дар бораи он ғамхорӣ намоем, ки ҳамеша бо Худованд мушоракат дошта бошем (1 Юҳанно 1:8-10).
 5. Агар хафагироро ҳал накунем, онҳо мушкилоти калон гардида метавонанд.
 6. Шайтон ҳама корро мекунад, ки масеҳиён ҳатто баъд аз бахшида шудани гуноҳ айбдор буданро, ҳис намоянд (Рум. 5:1-2; 8:33-34).
 7. Ба ҷои он ки шубҳа кардан ва пурсидан, ки: «Худованд барои чӣ?»—беҳтараш пурсед, ки: «Худовандо, иродаи Ту чӣ аст, ки иҷро кунам?»

Масеҳиёниро таъкиб хоҳанд кард (1Пётрус 4:12-19)

- I. Пешгӯии мусибатҳо (1 Петр 2:21; 4:12; 1 Тас 3:3-4; Аъмол 14:22; 2 Тим 3:12; Мк 13:9,13; Флп 1:29).
- II. Таъин кардани мусибатҳо (1 Петр 4:12 «озмоиш бо оташ»; Аюб 23:10; Забур 65:10).
 - A. Озмоиши имон.
 - Б. Тасдиқ кардани ҳақиқати эътироф зарур аст.
 - В. Тасдиқи чуқурии имон.
 1. Моро кадом чиз маҷбур мекунад, ки аз имон гардем?

2. Бузургии озмоиш қуввати имонро ошкор мекунад.

III. Уқубаткашӣ бо Масеҳ (1 Петр 4:13). Масеҳӣ дар уқубатҳои Масеҳ иштирок мекунад – ўро меҳкӯб намекунанд аммо аз дасти одамон азоб кашида метавонанд.

- А. Худовандро қабул намекарданд (Юҳанно 1:10-11).
Б. Худовандро бад медиданд (Юҳанно 15:24; Ишаё 53:3).
В. Худованд хонаи Падарашро тарк кард (Юҳанно 3:16).
Г. Худованд хонаи Худо надошт.
Д. Худованд барои андоз супоридан, маблағ надошт (Матто 17:27).
Е. Худованд чое надошт, ки сар монад.
Ё. Вақте, ки Худовандро ноинсофона айбдор карданд, ҳеҷ кас тарафи Ўро нагирифт (1 Петр 2:22-23).
Ж. Худованд барои Худ чои қабр қардан надошт (Ишаё 53-9).
З. Худованд камбағал шуд.
И. Мо ба чӣ даъват шудаем? (Ибр 12:2; Флп 3:10; 1 Петр 2:21; 4:1; Гал 2:20; 6:12,17; Аъмол 5:41; 1 Тас 2:2).

IV. Қувват дар уқубатҳо (1 Петр 4:14).

Рӯҳулқудс ба онҳое, ки уқубат мекашанд, қарор мегирад. Дар Аҳди Қадим аломати ҳузури Худованд абр буд аммо он ҷалоли Худовандро нишон медод (3 Подшоҳон 8:10-11). Вақте, ки имондор аз барои Масеҳ азоб мекашад, чунин тарзи ҷалол, ба ӯ меояд. Рӯҳулқудс бо чунин роҳ хизмат мекунад – пур мекунад, ҳифз мекунад, дастгирӣ мекунад, устувор мекунад, шафоат мекунад, ҳамаи камбудихоро пурра мекунад. Чунин ҷалолро дар Истефанус дида буданд (Аъмол 6:5,8,15; 7:55,60). Ҳар он қадаре, ки шаб ториктар бошад, ситорагон он қадар дурахшон мешаванд (2 Қўр. 12:9-10).

V. Хатарҳо дар уқубатҳо (1 Петр 4:14-16).

- А. Байни уқубатҳо аз барои Масеҳ ва азобкашӣ аз барои гуноҳҳои худ, фарқият вучуд дорад.
 - Б. Шарм (Ибриён 2:11).
 - В. Шикоят ва ношукрӣ ба ҷои хурсандию шукргузорӣ (Хурӯҷ 15:23-24; 16:2; 1 Тас 5:16-18).
- VI. Тозашавӣ дар вақти уқубатҳо (1 Петр 1:7; 4:12).
- А. Уқубатҳо аз «ғашҳо» тоза мекунад.
 - Б. Уқубатҳо худ аз худ тоза карда наметавонанд. Тозашавӣ бо ғайзи Худо ба амал меояд ва уқубатҳо ба мо ёрӣ медиҳанд, ки мӯхтоҷии худамонро бинем.
 1. Бо воситаи уқубатҳо мо мефаҳмем, ки ҳеҷ чизро ба қуввати худ ба даст оварда наметавонем.
 2. Уқубатҳо моро нисбат ба гуноҳ ҳассосар мегардонанд.
 - В. Ба воситаи уқубатҳо мо пурра ба Худо таваккал карданро ёд мегирем (2 Қўр. 12:9-10).
 - Г. Мо чи гуна рафтор мекунем? – Рӯҳи худро ба Худо месупорем (1 Петрус 4:19; Аъмол 7:59; Луқа 23:46).

Ҷои уқубат дар ҳаёти имондор

Уқубатҳо – қисми ҷудонашавандаи ҳаёти ҳар одам аст (Аюб 5:6-7). Азоб кашидан – табиӣ аст ва барои масеҳӣ низ. (2 Тим 3:12; Аъмол 14:22; 1 Петрус 2:21).

Таъкибот шаклҳои гуногунро гирифта метавонад: фишор, таҳқир, дискриминатсия, таҳдидҳо, маҳрумияти моликият, зӯроварии ҷисмонӣ.

- I. Тасаввуроти нодуруст оиди уқубатҳо.
 - А. Уқубатҳо – ҷазо барои рафтори нодуруст ё гуноҳ (1 Петрус 4:19; 3:14; 4:16).
 - Б. Масеҳиён ғаму ғуса хӯрда наметавонад (1 Петрус 1:6).
 - В. Танҳо масеҳиён азоб мекашанд (Ҳасти 3:16-19).

-
- Г. Машғулияти носолим бо уқубатҳо.
Д. Тарси беасоси уқубатҳо.
- II. Таълимоти Китоби Муқаддас оиди уқубатҳо.
- А. Масеҳиён бояд ба уқубатҳо омода бошанд (Юҳанно 15:18-21; 17:14; 1 Юҳанно 3:13).
Б. Уқубатҳои мо – ин чун иродаи Худо нисбати мо буда метавонад (1 Петрус 4:16; 2:21).
В. Уқубатҳо дар ҳаёти фарзандони Худо, итоат мекунанд ба мақсад (1 Петр 1:6-7; 2 Қўр. 12:7-10).
Г. Мо даъват шудаем, ки аз барои ростӣ азоб кашем (Матто 5:10; 1 Петрус 4:15).
Д. Худо, барноҳақ таъқибшудагонро баракат медиҳад (Матто 5:10-12; Луқа 6:22-23).
Е. Уқубатҳо моро водор мекунанд, ки он чиро, ки дар афроз аст, бичўем (Рум. 8:16-18; Қўл. 3:1-3).
Ё. Мо аз уқубатҳо набояд, ки шарм кунем (1 Петрус 4:16; Ибриён 13:12-13).
Ж. Мо даъват шудаем, ки намунаи Исои Масеҳро пайравӣ кунем (1 Петрус 2:19-25).
З. Масеҳ ба мо нишон дод, ки ба бадӣ чӣ хел муносибат кунем (Матто 5:38-48; Рум 12:14,17-21; 1 Петрус 2:21-23).
И. Мо ғалаба ҳоҳем кард (Юҳанно 16:33).
- III. Омодашавӣ ба уқубатҳо.
- А. Фаҳмиши он ки уқубат табиӣ аст (1 Петрус 4:12; Флп 1:29).
Б. Таълимоти Худоро доништан (Флп 3:10; Рум 6:3-5; Юҳанно 8:31-32).
В. Дар Масеҳ мондан (Юҳанно 15:4).
Г. Ба роҳбарии Рӯҳулқудс итоат кардан (Эфсўс. 5:18; 4:30).
Д. Ба иродаи Худо боварӣ кардан (Эфсўс. 5:17; Ибр. 4:1,9-11).

- Е. Дастгирӣ кардани бародарон дар вақти мусибат (Қўл. 3:16-17; Эфсўс. 5:19-21).

Воситаҳои ҳуҷум ба Калисо

- I. Мақсади ҳуҷум ва таъкиботҳо ҳамеша Худованди мо буд ва хоҳад буд (Юҳанно 15:18-21; Қўл.1:24-27).
- II. Терминологияи ғалаба.
 - А. Ваъдаҳо барои ғолиб (Ваҳй 2:7,11,17,26; 3:5,12,21).
 - Б. Воситаҳои ғалаба (Ваҳй 12:11).
 1. «бо хуни Барра» (Ваҳй 12:11а):
 - а) сулҳ бо Худо,
 - б) сулҳ бо вичдон,
 - в) қувват дар ҳаёт;
 - г) натиҷаи таъсирбахш намедиҳад,
 - 1) илоҳиёти либералӣ («хун нест»),
 - 2) илоҳиёти озодшавӣ («салиб нест»),
 - 3) мавъизаи беаҳмат.
 2. «бо каломи шаҳодати худ» (Ваҳй 12:11_б):
 - а) шайтон кӯшиш мекунад, ки аз мо ғолибиятро кашида гирад, дар мо нобоварино кошта, барои шаҳодат додани мо монеа мешавад;
 - б) душмани «ботинӣ» низ амал мекунад:
 - 1) нифокҳо (чудоихо) дар байни калисо,
 - 2) тарс,
 - 3) нобоварӣ,
 - 4) нарасидани муҳаббат,
 - 5) диққатро ба чизҳои нолозим ҷалб мекунад, ба ҷои он ки худро ба одамон ва ҷонҳо мутамарказ кардан;
 - в) нарасидани ғамхорӣ нисбат ба оилаи худ;
 - г) нақшаҳо ва лоиҳаҳо ба иродаи Худо мувофиқат намекунанд;
 - д) ҳаёти мо аз мувозинат бароварда шудааст.

- 3) «ҷони худро то ба ҳадди мамонт гиromӣ
надоштанд» (Ваҳй 12:11в):
- а) фаҳмиши «гузашт» (компромисс) вуҷуд
надорад,
 - б) масеҳиёни уқубаткашида ба мо намунаи
ибрат медиҳанд,
 - в) марги ҷисмонӣ ҳатмӣ нест – мумкин
лозим мешавад, ки вазифа, худпарастӣ ва
ҳуқуқҳоямонро қурбонӣ кунем.

III. Нишонаҳои умумӣ.

Таъқибот на ҳамеша, аз тарафи ягон сохтори давлатии мухтасар сар мезанад аммо аломатҳои муайяни зид баромадани онҳо чунин аст.

А. Башорати Ҳушхабар маҳдуд мешавад.

- 1. Ба масеҳиён иҷозат намедиҳанд, ки ҷои
истиқомат ва корро иваз кунанд.
- 2. Барномаҳои масеҳиро аз радиову телевизион
хориҷ мекунанд.
- 3. Гузаронидани ҷамъомадҳои динӣ берун аз бинои
калисо манъ карда мешаванд.
- 4. Барои вақти гузаронидани хизмат (ибодат)
иҷозат мегиранд. Берун аз вақти муайян шуда,
якҷоя вонамехӯранд.
- 5. Дар ибодат намоёндагони ҳифзи ҳуқуқ иштирок
мекунанд.

Б. Воридот Китоби Муқаддас ва адабиётҳои масеҳӣ манъ карда мешаванд.

- 1. Воридоти чунин маводҳо «бефоида будан»
ҳисобида мешавад.
- 2. Китоби Муқаддасро мумкин ки ба он гурӯҳ дохил
кунанд, чуноне ки маводҳои порнографӣ ба он
тааллуқ доранд.

В. Миссионерони хориҷӣ аз мамлакат бадарға карда мешаванд.

1. Танҳо ба одамони маҳаллӣ иҷозат дода мешавад, ки дар калисо хизмат кунанд.
 2. Ба хориҷиён манъ карда мешавад, ки бо ҷои қор таъмин карда шаванд. Танҳо иҷозат дода мешавад, ки ба вилоятҳои маҳдуд ташриф оваранд ва маҳсусан бо мақсадҳои саёҳӣ.
 3. Шаҳрвандони хориҷӣ бештар ашёи таҳдид ва зӯроварӣ мегарданд.
- Г. Хизматгори ба таҳдид ва поймолкунии ҳуқуқ (дискриминатсия) гирифта мешаванд.
1. Почта аз назар гузаронида мешавад. Мавзӯҳои мавзиза маҳдуд карда мешаванд:
 - а) агар дар мавзизаҳои оиди қорҳои сиёсӣ суҳан ғӯянд, он гоҳ калисо аз сабуқгардонии андоз, маҳрум карда мешаванд,
 - б) шубононро дар зерин назорату идоракунии гирифта, таҳдид мекунад ки аз ҳуқуқи падару модарӣ маҳрум хоҳанд кард.
 2. Ба шубонон иҷозат дода намешавад, ки пурра ба хизмат дода шаванд:
 - а) «онҳо бояд, ки аъзоӣи ғоидаовари ҷомеа шаванд»—яъне боз дар ягон ҷой қор кунанд,
 3. Ба хизматгори иҷозат дода намешавад, ки аъзоӣи калисоро ташриф оваранд ва адабиётҳои инчириро паҳн кунанд.
 4. Ба калисо иҷозат дода намешавад, ки дорон мошинаҳои ҷопкунанда, компютерҳои ва асбобҳои ҷопӣ бошанд.
 5. Шубононро метарсонанд:
 - а) онҳоро метавонанд, ки барои пурсиш ҷеғ зананд,
 - б) онҳоро метавонанд, ки маҷбур созанд, ки ба машғулиятҳои ташиқкардаи ҳукумат ба машғулиятҳои сиёсӣ ташриф оваранд,
 - в) ба онҳо пешниҳодҳои «ғиребанда» карда метавонанд:

-
- 1) бартариҳои махсус,
 - 2) иҷозат ба фарзандон то ки дар муассисаҳои таълимӣ хонда, соҳиби ихтисос шаванд (одатан дар он ҷойҳои, ки ба масеҳиён ғушӯида аст);
 - г) хонаҳои онҳоро беғӯҳӣ омада, коғтуков мекунанд,
 - д) дар вақти ибодат намоёдагони ҳукумат метавонанд, ки зада дароянд.
6. Шубоноро барои қор қардан, ба ноҳияҳои дурдаст фиристода метавонанд
- а) то ки онҳоро аз қалисо ва аъзоёни он ҷудо созанд
 - б) то ки шарафи онҳоро паस्त намоёнд.
7. Шубоноро дастгир қарда, ба «аз нав тарбия қардан» гирифтӣ мекунанд. Дар баробари он:
- а) онҳоро азобу шиканча дода метавонанд,
 - б) онҳоро сиёҳ қарда метавонанд,
 - в) ба зидди онҳо айбдорқуниҳои беадолатро бароварда метавонанд.
- Д. Барои қалисо ба қайдгирӣ ҳатмӣ аст.
1. Роҳбарони қалисо аз тарафи давлат тасдиқ қарда мешаванд.
 2. Бо матни мавъиза намоёндагони махсуси ҳукумат бояд, ки пешакӣ шинос шуда бошанд.
 3. Мумкин аст, ки ваъдаҳои расмиро имзо кунанд. Масалан, нагузарондани қорҳои таблиғоти берун аз ҳудуди қалисо.
- Е. Маҷбуран як қардани мазҳаб (деноминатсия)-ҳо
1. Миқдори деноминатсияҳо қам қарда мешаванд.
 2. Ҳамаи қамъомадҳоро шӯрои байниқалисогӣ идора мекунад.
 3. Қалисо бо қорҷӯбаҳои «миллӣ» маҳдуд қарда мешавад.
- Ё. Имқонияти таҳсил ва қори масеҳиёноро маҳдуд мекунанд.

1. Гирифтани маълумоти олий танҳо ба аъзоёни махсуси иттифоқи ҷавонон иҷозат дода мешавад.
 2. Масеҳиён наметавонанд, ки духтур, ҳуқуқшинос, омӯзгор ва кормандони соҳаи иҷтимоӣ шаванд.
 3. Масеҳиён наметавонанд, ки худашон касбро интиҳоб намоянд.
- Ж. Гирифтани маълумот ба шахсоне, ки ба синни 18 нарасидаанд, манъ аст.
1. Дар хона таълим додан, иҷозат дода намешавад.
 2. Масеҳиёни ҷавон вазифадор ҳастанд, ки дар машғулиятҳои атеизмӣ, эволютсия, маълумоти ҷинсӣ ва ҷараёни алтернативӣ (аз ҳолатҳои имконпазир якеро интиҳоб карда) иштирок намоянд.
 3. Волидоне, ки ба ин талабот итоат намеkunанд, аз ҳуқуқҳои волидайнӣ маҳрум карда мешаванд.
- З. Ба якдигар ёрӣ додани масеҳиён манъ карда мешавад. Агар яке аз аъзои оила дастгир карда шавад, пас боқимандагон аз «ҳуқуқҳои» муайян маҳрум мешаванд:
1. Барои истиқомат, хизматрасонии тиббӣ ва ғайра.
 2. Мушоракат доштан бо бародарони ҳам имон ва ҳатто бо ҳешовандони дур. Оиларо ҷудо меkunанд.
- И. Калисоҳо маҳкам карда мешаванд.
1. Биноҳоро барои кори дигар истифода мебаранд.
 2. Масеҳиёнро бо мақсади ҷудо сохтан, ба ноҳияҳои дурдаст меқўчонанд.
 3. Ба масеҳиён манъ карда мешавад, ки бо дигар имондорон алоқа kunанд.
- IV. Бисёр масеҳиён боварӣ доранд, ки бо онҳо чунин рӯй наmedихад.
- A. Маълум нест, ки ҷаро онҳо, ҳудро ғайр мешуморанд.

- Б. Калимаи «боло бардошта шудан»-ро ҳар гуна шарҳ медиҳанд аммо ягон асос ба он фикр надорем, ки Худо Моро аз уқубатҳо озод менамояд.

V. Дарс барои мо:

- А. Аз ҳар вақта дида, моро лозим аст, ки барои халқи худ ва ҳукумат дуо кунем (1 Тим 2:1-4; Рум 13:1-7);
 Б. Барои ғалаба кардан, қарор қабул кунем (Ваҳй12:11).

Намудҳои эҳтимолии таъкиботҳо

(1 Петрус 2:19-24)

Уқубатҳо – қисми ҷудонашавандаи ҳаёти ҳар имондори ҳақиқӣ аст. Навиштаҷот оиди таъкиботҳо гап мезанад:

1. «Аз барои ҳақиқат» (Матто 5:10; 1 Петрус 3:14).
2. «Бадгӯй ва нафрат» (Забур 30:14; Аюб 19:18; Луқо 6:22).
3. «Ҳақорат», «дашном», монанди он, ки Худованд аз саргузаронд (Ибриён 13:13; 11:26,36).
4. «Шоҳидони дурӯғгӯй» (Забур 34:11; 26:12; Матто 5:11; Луқо 23:2,5,10; Маркус 14:55-60; Аъмол 6:13; 16:19-21; 26:2,7).
5. Баҳонаҳо барои айбдоркунӣ (Дон. 6:4-5; Луқо 11:54; Матто 10:16-18).
6. «Қасдгирӣ» (2 Под. 15:12; Ҳас. 37:18; 2 Қўр. 11:32; Аъмол 9:23).
7. Масхараҳо (Забур 41:4; Аюб 12:4; Матто 27:29,31,41; Аъмол 2:13; 17:18,32).
8. «Таслим хоҳед шуд» (Луқо 21:16; Матто 24:10; Забур 40:10).
9. «Таҳқир», «бешарафӣ» (1 Қўр. 1:28; 4:10в).
10. «Душманони инсон – хонадони ӯ», «хешовандон шуморо таслим хоҳанд кард»
11. (Матто 10:21,34-36; Мико 7:6; Луқо 21:16).
12. «Ҳама шуморо нафрат хоҳанд кард» (Луқо 21:17; Матто 10:22; Аюб 19:19).

13. «Хасрӯбаи ҷаҳон, ахлоти ҳама» (1 Қўр. 4:13; Забур 30:13; Аюб 19:19; 1 Петрус 2:12).
14. Нобоварӣ (Аъмол 9:26).
15. Махрумият (1 Қўр 4:9-14; 2 Қўр 11:23-28).
16. «Ҳабсхонаҳо» (Луқо 21:12; Аъмол 4:3; 5:18; 12:4; 16:24; 2 Қўр 6:5; 11:23с; Ибриён 11:36б).
17. Лату кӯбҳо (Аъмол 5:40; 16:23; 2 Қўр 6:5; 11:24; Матто 10:17).
18. Зиддиятҳо (Аъмол 13:45).
19. Ба шӯр омадан (Аъмол 6:12; 13:50; 14:2,19; 19:23-29; 21:27).
20. Ба суд кашидан (Аъмол 18:12; Матто 10:17-18).
21. Таҳдидҳо, манъкуниҳо (Аъмол 4:18,21; 5:40).
22. Сангсоркунӣ (Аъмол 7:57-59; 14:19; 2 Қўр 11:25; Ибриён 11:37).
23. «Мушибатҳо», «таъқиботҳо» (Забур 33:20; 2 Тим 3:11).
24. Бадарғакуни (Аъмол 13:50; Ин 16:2а).
25. «Ранҷ ва заифӣ» (2 Қўр 11:27).
26. «Гуруснагӣ ва ташнагӣ» (2 Қўр 11:27; 1 Қўр 4:11).
27. Шарм ва маҳкумият (1 Қўр 4:9; Аъмол 9:16; 20:23; 21:11; Ибриён 10:33а).
28. Мӯҳтоҷии ҷисмонӣ (1 Қўр 4:11; 2 Қўр 6:4; Флп 4:12).
29. Азияткашӣ (Луқо 21:16; Аъмол 7:59; 12:2; Юҳанно 16:2).
30. Уқубатҳо (2 Тим 1:8; 4:5; Матто 24:9; Забур 33:20; 2 Қўр 4:17; 6:4; Ибр. 10:32-33; 11:25,37; Қўл 1:24; 1 Тас 1:6; 3,7; Яъқуб 5:10).
31. Камбағали (2 Қўр 6:10, Фил, 4:12).
32. Махрумият аз моликият (Ибр. 10:34б).

Ҷорабиниҳо, ки барои истодагарӣ кардан зарур аст

- I. Мувофиқи Аҳди Нав роҳбарони рӯҳониро интиҳоб карда, тайёр намудан (Аъмол 14:21-22; Титус 1:5):

-
- A. «То ки мағрур нашавад», «хукмронӣ накарда аммо намунаи ибрат бошад» (1 Тим 3:6; 1 Петрус 5:3).
- Б. «Назорат кунад, на ба таври мачбури аммо ба таври ихтиёри, мақбули Худо, аз сидқи дил» (1 Петрус 5:2; Юҳанно 13:14–17).
- В. Аз байни мардум.
- Г. Чун шахсе росткор ва боадаб на танҳо аз тарафи имондорон балки аз тарафи беимонон низ шинохта шуда бошад.
- Д. Дорои мардонагии махсус буда, ба воситаи он вафодориашро аз даст надихад.
- II. Ба шогирдсозӣ машғул шудан (2 Тим 2:2):
- A. Шумораи муайяно интиҳоб карда, шогирд созад (Лк 6:12-13);
- Б. Ба онҳо вақт ҷудо кунад (Мк 3:14);
- В. Бо намунаи худ насихат намояд (Намунаи ибрат шавад) (1 Қўр 4:15-16; Флп 4:9; Юҳанно 13:14-17);
- Г. Кушоду равшан таълим диҳад (Аъмол 20:26-27);
- Д. Ўро санчида.
- Е. Таълим диҳад, ки ҷавобгар будан, барои руҳан калон шудан назари ҳамаро бифаҳмад (1 Тим 4:12-16);
- Ё. Ҳар рӯз барои онҳо дуо кунад (Эфсӯс. 1:16; Флп 1:3-11; Қўл 1:3).
- III. Дар бораи оилаҳои худ ғамхорӣ кардан:
- A. Ҳама корро кунед, ки Масех, Худованди ҳама аъзои оила бошад (Қўл 1:9-13; 2 Қўр 13:5; Рум 8:1-14);
- Б. Фарзандони худро ба имтиҳони ҳаёт омода созед (Так. Шар 6:4-9, 20-25; 11:18-21; 30:2; Масал 6:20-24; Ёҳушаъ 24:14-15);
- В. Ба фарзандон Навиштаҷот ва адабиётҳои масеҳӣ дастрас бошад.
- Г. Ба оилаҳои кам таъминбуда, тақсим намуданро (хайр) фаромӯш накунад (Рум 12:9-18; 13:8; 15:1; 1 Қўр 16:1; Аъмол 20:35; Ғал. 6:2).

IV. Ҳамеша ҷустани тарз ва воситаҳо то ки дар бораи Масеҳ шаҳодат диҳед (Матто 16:18):

- А. Ҷавононро ба ин кор ҷалб намудан,
- Б. Дар бораи мусибатҳои одамон хабар ёфта, онҳоро хабар гиред. (Ибр, 13:3).
- В. Ба мӯҳтоҷон муҳаббати самимиро нишон диҳед, некӣ кунед (Матто 25:35-40; 5:43-45; Яқуб 1:27; 2 Тим 1:16-18; Рум 12:20);
- Г. Аз ҳафагӣ ва дилозорӣ канораҷӯӣ кунед (Рум 12:14,17,19,21; Матто 5:38-48);
- Д. Ба ивази бадӣ, бадӣ накунад (Матто 5:44; Луқа 23:34; Аъмол 7:60; 1 Қўр 4:12-13; 1 Петрус 2:23);
- Е. Барои душманонатон дуо гӯед (Матто 5:44).

«Шаб меояд ва ҳеҷ коре карда намешавад» (*Юҳанно 9:46*)

Чи хеле, ки гап назананд, дар олам ҳоло ҳам 40 кишвар ҳаст, ки барои башорати Хушхабар иҷозат намедиханд. Дар дигар кишварҳо бошад хатари гум кардани озодии дин ҳаст. Айнан дар бораи ҳамин дар Ирмиё 8:20 сухан меравад – ва «то вақте, ки рӯз аст бояд ба ҷо оварад» (Юҳанно 9:4а).

I. Андешаҳо оиди сухани Исо.

- А. «Нури ҷаҳон» (Юҳанно 9:5) Исои Масеҳ аст. «Шаб» чӣ аст? «Шаб»-ин торикӣ, яъне набудани рӯшноӣ,
 - 1. Вақте ки одамон ба Хушхабар муқобилият карда, зидди Масеҳ мебароянд (Мк 5:17);
 - 2. Вақте ки дин пур аз ғазаб ва ба зидди Худост. Масеҳро яҳудиёни диндор меҳаққ карданд (Матто 27:20-25);
 - 3. Вақте ки имондор гуноҳ карда, якравӣ мекунад ва онро эътироф намекунад (1 Юҳанно 1:5-6).

4. Вақте ки Исо барои одамони Худ бармегардад, пас барои бисёр одамон шаби абадӣ меояд (Матто 24:30-31).

Б. «Ба ҷо овардан» чӣ маъно дорад?

1. Иродаи Худоро ба ҷо овардан (Юҳанно 9:4).
2. Иродаи Худо он вақт иҷро мешавад, вақте, ки Масеҳ дар мо ва ба воситаи мо амал мекунад (Матто 5:15-16).

II. Чӣ гуна «шаб меояд, вақте ки ҳеҷ кас коре карда наметавонад?»

А. Қувваҳои шарир ҳама корро мекунанд, ки ба ҷаҳон (махсусан дар якҷанд соҳаҳои ҳаёт) торикиро биёранд (Эфсӯс. 5:11; 6:12). Дар баробари ин воситаи инсониятпарварии хушодобӣ (светский гуманизм) «Асри Нав», парастии қардани роҳбарон, дину оин бадахлоқӣ, ба қор бурда мешавад.

Б. Шайтон дар дилҳо, дар қалисоҳо ва дар ҷамъият тухми торикиро меқорад (Матто 13:24-28).

III. Чаро «шаб меояд?»

А. Дар табиат рӯзро шаб иваз мекунад.

Б. Китоби Муқаддас оиди нашъунамои бадӣ огоҳ мекунад, вақте, ки «одамони бад ва фиребгарон боз ҳам бадтар гардида, дигаронро гумроҳ хоҳанд қард ва худашон гумроҳ хоҳанд шуд» (2 Тим 3:13).

В. Масеҳиёни суст, «гарм» ҳеҷ қор намекунанд (Матто 6:22-23; 5:13-15; Ваҳй 3:15-16).

Г. Дар вақти торикии рӯҳонӣ, ки гуноҳ, дигар гуноҳ дониста намешавад ва гумроҳӣ чун гумроҳӣ қабул қарда намешавад (2 Тим 3:1-9; 4:3-4).

IV. Чӣ қор кунем?

А. Амал кунем, «то вақте, ки рӯз аст».

1. Новобаста аз он ки оё дарҳо қушода ё ин ки пӯшида мебошанд, амал кунем. Ҳама

имкониятхоро истифода барем, мо бояд то ба шумораи бештари одамон дар кўтоҳтарин мўҳлат башорат диҳем.

2. Ҳолатро ба назар гирем. Рўҳи Худованд дилҳои одамонро дар ҷойи муайян, дар вақти муайян тайёр мекунад.
 3. Ҳолатҳои аниқро ба назар гирифта амал кунем. Павлус аввал ба куништ меомад ва ба дониши одамон оиди Худо ва Навиштаҷотро ба назар мегирифт. (Аъмол 13:5,14,15; 17:1-3; 18:2,4; 19:8).
 4. Паҳншавии мазҳабхоро огоҳонидан.
- В. Хушхабарро ба тасаввуротҳои иҷтимоӣ-маданӣ мувофиқ накунамд (аз он ҷумла аз барои бинои нав барои калисо).
- В. Ҳозир вақти амал кардан аст! («Оҳанро дар тасфон буданаш мекубанд».)
1. Худро ба рўзаю дуо мебахшем (Ишаъё 55:6-7; Забур 2:6-7).
 2. Худро тақдис карда, ҳар гуна гуноҳро решақан мекунем (Ишаъё 1:16-17; Ирмиё 4:14; Рум 12:9; Юханно 17:17).
 3. Ба ҳасби Рўҳ зиндагӣ мекунему одамонро ба назди Масеҳ меорем (Рум 13:13; Ғал 5:25; Эфсўс. 4:1; 5:15-16; Қўл. 1:10; Флп 2:14-16).

Озмоишхоро ба муваффақият табдил додан (Яъқуб 1:2-12)

Чунин таълимот хеле машҳур аст, ки ҳама чиз дар ҳаёти масеҳӣ сабук ва осон мебошад. Аммо, чуноне ки маълум аст, роҳҳои Худованд ақлнорас, — ҳама чиз ба нафъашон ёрдам медиҳад (Рум. 8:28).

Баракатҳо метавонанд, ки чун лаънат ба назар намоянд. Дар мусибат, шодии ҳақиқӣ пинҳон шуда метавонад.

Ба воситаи озмоиш ва мусибатҳо Худо дар ҳаёти мо чизеро ба

даст овардан меоҳад, ки он ба воситаи дигар усулҳо дастнорас аст. Худо ҳеҷ корро беҳуда ба ҷо намеорад ва таҷрибаи мо бефоида буда наметавонад (агар мо фақат дуруст ҳис карда тавонем!). Тамоми қудрат ба Худо таалуқ дорад ва озмоиш (ғайр аз гуноҳи шахсии мо) – қисми табиӣ ва муқаррарии ҳаёти масеҳӣ мебошад. Хушбахтӣ ва бадбахтӣ – аз будан ё набудани мушкилӣ вобаста нест. Фарқ дар он аст, ки мо ба онҳо чӣ хел муносибат мекунем.

Ду реактсияҳои эҳтимоли нисбат ба мушкилиҳо

1. Ба монанди ҷаҳон рафтор кардан (аз рӯи ҷисм; ба хафагӣ, ба ҳашм ва ба марги бармаҳал мебарад).
2. Аз рӯи хости Худо рафтор кардан (ба нафъ ёрдам медиҳад).
 1. Ҳар он чизе, ки рӯй медиҳад – аз ҷониби Худост.
 2. Воқеаи рӯйдода, ба нафъ ёрдам мекунад.
 3. Эътироф кардани он ки ҳеҷ чиз тасодуфан рӯй намениҳад. – ҳама чиз дар дасти Худо.

Худо меоҳад:

1. ки озмоишҳо ба ғалаба табдил меёбанд;
2. ки қурбонӣ ғалаба кунад;
3. ки салиб тоҷ гардад;
4. ки мусибат ҷалол гардад;
5. ки мубориза воситаи ғалаба гардад;

Ғалабаҳо дар озмоишҳо

- Яъқуб 1:2 ҳисоб кунед – Интизорӣ шодмонӣ
 1:3 медонед, ки – фаҳмидани мақсад
 1:4,9 бояд тобеъ – кардани иродаи худ
 1:5,6-8 талаб кунад – хоҳиши самимӣ барои
 бовар кардан

- I. «Барои худ шодии бузург ҳисоб кунед» (Яъқуб 1:2а):
- A. Натиҷа ва амал бо муносибати мо муайян карда мешавад.
 - B. Озмоишхоро интизор будан лозим (1 Петрус 4:12).
 - B. «Васвасаҳои гуногун» (Яъқуб 1:2б): курпа аз тарафи дарун бебезб, хира ва дурушт менамояд ва аз тарафи берунаш бошад зебоӣ, нақшу нигор ва мақсади он намоён мешавад. Ҳамин тавр воқеаҳо, ки дар ҳаёти мо рӯй медиҳанд ба расме ки Худо фикр карда баромад чамъ мешаванд.
 - Г. Системаи арзишҳо фаҳмидагарино (дарк кардан), муайян мекунам:
 - 1. Агар бароҳатӣ аз характер муҳимтар бошад, озмоишҳо барои ба даст овардани мақсади гузоштаи Худо, хизмат карда наметавонанд;
 - 2. Агар чизҳои ашӣ ва ҷисмонӣ аз рӯҳонӣ муҳимтар бошанд, он гоҳ одам дар озмоишҳо худро бадбахт мешуморад;
 - 3. Агар ҳозира аз оянда муҳимтар бошад, пас озмоишҳо ба тундӣ (бадхашмӣ) оварда мерасонанд.
- II. «Чун медонед, ки имтиҳони имони шумо...» (Яъқуб 1:3):
- A. Имон ҳамеша имтиҳон карда мешавад. (Имон ҳамеша ба озмоишҳо дучор мешавад). Агар озмоишҳо набошанд эҳтимол аст, ки худи имони начотдиханда дар он шахс вучуд надорад.
 - B. Худо Иброҳимро озмоиш мекард, то ки ўро баракат дода, ба воситаи машқҳо имонашро мустаҳкам кунад:
 - 1. Худо озмоиш мекунад, ки чизе беҳтаринро ба берун оварад;
 - 2. шайтон озмоиш мекунад, ки чизе бадтаринро ба берун оварад.
 - B. Озмоишҳо на ба зарар, балки ба фоидаи мо амал мекунам (Рум 8:28).

- Г. Аз мусибатҳо мо таҷрибаи зеринро пайдо мекунем (Рум. 5:3-4):
1. Бомаксад, сабр, истодагарӣ;
 2. Сабру тоқат – ин мардонагӣ ва истодагарӣ дар пеши душворихо.
 3. Нотоқатӣ, шубҳаро ба миён меоварад (Ибр. 6:12; 10:36; Ишаё. 26:16).

III. «Бояд» (Яъқуб 1:4).

Вақте, ки мо ба озмоишҳо итоат накарда,
муқобилият мекунем, он гоҳ мо чун фарзандони
эркаю худбин рафтор мекунем.

IV. «Бигзор талаб кунад» (Яъқуб 1:5,6).

- А. Чиро талаб кунем дар дуо? – Ҳикматро (Чаро файз ё кувват не?).
- Б. Дониш – ин фақат дорои ягон маълумот аст ва ҳикмат бошад – ин дар амал татбиқ кардани дониш аст.
- В. Мо ба ҳикмат мӯҳтоҷем, то ки он чиро, ки Худо барои ғоида, рӯҳан калон шудани мо ва барои ҷалоли Ӯ медиҳад, барбод надихем.
- Г. Худо ба озмоишҳо монеа намешавад, то ки моро мустаҳкам кунад. Шайтон душворихоро истифода мебарад, барои ба мо зарар расондан.

Ба шубҳа ва ғамхориҳо зид баромадан

(Флп 4:7; Ғал 3:23; 1 Петрус 1:5)

1. «Ва озоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ ҳоҳад дошт» (Флп 4:7).
2. «Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунад», «ба Худо итоат намоед» (Флп 4:6; Яъқуб. 4:7).
3. Фикрҳоятонро дар тозагӣ нигоҳ доред (Флп 4:8).

4. «Пеш аз ҳама Малакути Худо ва адолати Ўро бичўед»
(Матто 6:33; Ишаё 26:3; Қўл. 3:1-3).
5. «Зеро ки аслиҳаи ҷангии мо ҷисмонӣ нест»
(2 Қўр 10:4-6; Эфсўс. 6:10).
6. «Зиреҳи кулии Худоро дар бар кунед» (Эфсўс 6:11-18).
7. Бо имон зиндагӣ кунед
(Матто 6:25-34; 7:7-11; 17:20; 21:22; Марк 11:22-24).
8. «Ба ҳасби Рўҳ рафтор кунед»
(Гал 5:16-26; Рум 6:14-23; 8:1-13).
9. «Умеди худро тарк накунед»
(Ибр. 3:6,12-14;6:11-12; 10:19-23,35-39).
10. «Ҳамаи ғамҳои худро ба Ў вогузор намоед»
(1 Петрус 5:7).

Мукофот барои иштирок дар уқубатҳо

(1 Петр 4:13)

1. «Ҷалоли абадӣ» (2 Қўр 4:17-18; 1 Петр 5:1,10-11).
2. «Тасаллӣ» (2 Қўр 1:7; Рум 8:17);
3. «Ҳаёти Масех дар ҷисми мирандаи мо кушода шуд»
(2 Қўр 4:11);
4. Ба дигарон ҳаётбахшидан (2 Қўр 4:12);
5. Файзи Худоро ба ҳама эълон кардан (2 Қўр 4:15);
6. «Исботи довари одилонаи Худо» (2 Тас 1:4-5);
7. «Бо Ў ҳукмронӣ хоҳем кард» (2 Тим 2:12);
8. «Рўҳи Худо ба мо қарор мегирад» (1 Петрус 4:14);
9. Худовандро ҷалол додан (1 Петрус 4:16);
10. «Дар зуҳури ҷалоли Ў ба вачд меоем» (1 Петр 4:13-14).

Намунаи Масех

(1 Петрус 2:21-24; 3:14-17)

- I. Уқубатҳо (1 Петрус 2:21; Матто 16:24; 1 Юҳанно 2:6);
- II. Бегуноҳӣ (1 Петрус 2:22; Ишаё 53:9);

- III. Ҳеҷ макре надошт (1 Петрус 2:22);
- IV. Ба бадӣ ҷавоб наредод
(1 Петрус 2:23; Ишаё 53:7), муҳаббат ба душманон,
баракат додани таъқибкунандагон
(Рум 5:3; 12:14; Матто 5:44-48; Яъқуб. 1:2-4);
- V. Пурсабрӣ (1 Петрус 2:23; Рум 12:12; Луқо 21:19);
- VI. Ҳамаро ба Довари Одил месупурд
(1 Петрус 2:23; 4:19; Луқо 23:46);
- VII. Рӯбинӣ намекард (1 Петрус 2:24).
Омодашавӣ ба озмоишҳо

Насиҳатҳои библиявӣ ба коргарон

(Эфсӯс. 6:5-8; Қўл 3:22-25)

1. «Эй ғуломон, ба оғоёни худ итоат кунед»
(Эфсӯс. 6:5-8; Қўл 3:22)
2. «Дар ҳама бобат, бо тарси Худо»
(Эфсӯс. 6:5-8; Қўл 3:22-25)
3. «На бо хизматгузориҳои зоҳирӣ», «на ба хотири нишон
додан ба ҷашм» (Эфсӯс. 6:5-8; Қўл 3:22)
4. «Бо дилу ҷон иродаи Худоро ба ҷо оварда»
(Эфсӯс. 6:5-8; Қўл 3:22)
5. «Бо дили содда» (Эфсӯс. 6:5-8 Қўл 3:22;).
6. «Ғайратмандона хизмат кардан» (Эфсӯс. 6:7).
7. «Зеро ки ҳар кас ба андозаи кори некаш аз Худованд
мукофот хоҳад гирифт», «аз Худованд меросро мукофот
хоҳад гирифт» (Эфсӯс. 6:8; Қўл 3:24-25, Ғал.6:7-9).

Тит 2:9а, Луқо 16:10

1. 9а ба оғоёни худ итоат кардан
2. 9б дар ҳар ҳусус дили онҳоро ёбанд
3. 9в муқобилат накунанд
4. 10 дуздӣ накунанд, дар ҷизи андак бовафо бошад, дар
ҷизи бисёр низ бовафо аст

1 Петрус 2:18–20

1. 2:18 бо камоли тарс ба огоёни худ итоат кардан
2. 2:19-20 барои некӣ уқубат кашида, тоқат кунед
3. 2:21-23 Барои ҳамин даъват шудаед, чунки Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунаи ибрат боқӣ гузошт, то ки аз паи Ў равона шавед

Табиати рӯҳонии муборизаи мо

(Эфсёс. 6:12; 2 Қўр 10:3-4)

Дар дунё мубориза тамом намешавад, ба мо на ҳамеша дарҳоро воз мекунамд, шикаст ва марги рӯҳонӣ ҷой доранд. Аммо «Худоро шукр, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба бахшидааст!» (1 Қўр 15:57; Рум 8:32,37), ва мо ҳамеша дар ин чизҳо хотирҷамъ буда метавонем:

- I. Тамоми қудрат ба Худо таалуқ дорад
(Ишаё 40:15; Дон 2:20-22; 4:32; Аюб 12:14-23; Забур 74:7-8; 75:11; Иер 27:5-7; Масал. 1:24-31; Евр 13:8).
- II. Худо ба ваъдаҳои Худ амин аст (2 Қўр 1:20; 2 Петрус 1:4). Дар Китоби Муқаддас зиёда аз 7 ҳазор ваъдаҳо — ба дилхоҳ мӯҳтоҷии имондор (Ёҳушаъ Нун 21:45; 23:14; 3 Под 8:56; Ибр 6:13-18; Аъмол 7:5; 2 Петрус 3:9; Ибр 2:3; Ишаё 30:18; Заб. 33:9; Масал 16:20; Ирмиё 17:7-8).
- III. Ғалаба бо файзи афзун таъмин карда шудааст (2 Қўр 9:8; 12:9; Эфсёс. 3:20). Худо ба калисои итоаткор чунин ваъдаҳо додааст:
 - A. Қуввати Худ (Матто 28:18),
 - B. Ҳузури Худ (Матто 28:20),
 - B. Дастгирии Худро (Флп 4:13-19; Аюб 4:3-9).

- IV. Ғалаба бо зуҳури пурчалони Худованд таъмин карда шудааст (2 Тас 2:8; Ваҳй 1:5-8; 19:11-16; Флп 2:9-11; Эфсӯс 1:19-22; Ишаё 11:3-5; Забур 90:14-16).

«Бо мо чунин намешавад»

1. Одамон ба суҳанони Нӯҳ чӣ гуна муносибат карданд? (Матто 24:37-39)
2. Петрус чӣ кор кард, вақте ки Исо ба ӯ гуфт, ки ўро лозим аст, ки уқубат кашида, кушта шавад? (Матто 16:21-22)
3. Ба суҳанони ӯ Исо чӣ ҷавоб дод? (Матто 16:23)
4. Бори дигар Исо чӣ гуфт? (Матто 26:31)
5. Ба суҳанони Исо Петрус ва шогирдон чӣ гуна муносибат карданд? (Матто 26:33-35)
6. Петрус дар ҳақиқат чӣ хел рафтор кард? (Матто 26:69-75)
7. Барои чӣ Петрус инкор кард?
8. Оё ин ҳолат танҳо бо Петрус рӯй дод?
9. Мисол оред, вақте, ки одамон бо чунин интиҳоб рӯ ба рӯ шуданд,
(аз китоби Муқаддас)
(аз таърих)
10. Ҳангоме, ки одамон оиди беҳатариашон хотирҷамъ мешаванд, чӣ воқеа рӯй медиҳад? (1Тас.5:3)
11. Намунаи Петрус ба мо чиро таълим медиҳад? (Матто 14:29-31)
12. Лут ба вазъият така карда, интиҳоби нодуруст кард.
 - а) Ў кадом қарорро қабул намуд? (Ҳас. 13:10-11)
 - б) Оқибат чӣ рӯй дод? (Ҳас. 19:15-26)
 - в) Чаро Лут дар бораи хатари харобшагии Садум ва Амӯрро фикр накард?
 - г) Домодҳои ӯ чӣ гуна рафтор карданд? (Ҳас. 19:14)

13. Ба онҳое, ки «барои худ сарват ҷамъ мекунанд» чӣ мешавад? (Луқо 12:16-21)
14. Аз рӯи суҳанони Исо, дар вақти мусибат ва таъқибот мо чӣ гуна бояд рафтор кунем? (Луқо 21:8-28)

Шарҳи таъқиботҳо аз рӯи Китоби Муқаддас

1. Барои чӣ масеҳиёнро таъқиб мекунанд? (Юҳанно 15:18-21)
2. Павлус ва Барнабо шогирдонро чӣ гуна дастгирӣ мекарданд? (Аъмол 14:22)
3. Дар асл ба зидди кӣ таъқиботҳо равона карда шуда буданд? (Аъмол 9:4-5)
4. То чӣ андоза таъқиботҳо эҳтимол доранд? (2 Тим 3:12)
5. Бо кадом сабабҳо масеҳиён аз Масеҳ даст кашида наметавонанд? (Матто 13:20-21)
6. Масеҳ аз мо чиро талаб мекунад? (Матто 16:24)
7. Худованд ба онҳое, ки барои таъқибот тайёр ҳастанд, чӣ ваъда медиҳад? (Мф 5:10-12)
8. Худо тез-тез ваъдаҳои Худо бо чӣ алоқаманд мекунад? (мисол, Ваҳй 3:20).
Мо чӣ кор мекунем?
Худо чӣ кор мекунад?
9. Мисолҳои монандро оред.
10. Ваъда ба Исроил бо кадом шарт хамроҳӣ мекунад? (Так.Шар.11:22)
11. Бо кадом шарт мо ба иҷрошавии ваъдаи Худо таъя карда метавонем:
а) сулҳи ботинӣ (Ишаъё 26:3),
б) устувории сиёсӣ (1 Тим 2:1-2).
12. Муносибати мо нисбати таъқибкунандагон чӣ гуна бояд бошад? (Матто 5:44; Лк 23:34)
13. Таассуроти Петрус ва Юҳанно оиди таъқиботи имонашон чӣ гуна буд? (Аъмол 5:41)

-
14. Дар вақти таъқибот шогирдон дар бораи чӣ дуо мекарданд? (Аъмол 4:23-30)
 15. Масеҳиён бо кадом мусибатҳо дучор шуда метавонанд? (Рум 8:35-39)
 16. Китоби Муқаддас оиди ғалабаи мо чӣ меғӯяд? (Рум 8:31-39)
 17. Аз Китоби Муқаддас се матнро мисол оред, ки ҳамаи масеҳиён таъқиб карда мешаванд.
 18. Чаро нигоҳ накарда ба мусибат ва таъқиботҳо, ғалаба ба даст оварда мешавад? Аз Навиштаҷот мисол оред.
 19. Барои истодагарӣ кардан, чӣ лозим аст? (Эфсӯс. 6:10-18)
 20. Аз байни «аслиҳаҳо» кадомаш ба шумо намерасад?
 21. Кадом чизро дар худ иваз кардан меҳостед?
 22. Мо бар шайтон чӣ гуна ғолиб мебароем? (Ваҳй 12:11)

Мундариҷа

Тайёри ба хизмати ниҳонӣ.

Ричард Вурмбранд 3

Уқубатҳо: гедонизми масеҳӣ.

Джон Пайпер 37

Таъқиботҳо: ҳолатҳои асосӣ

Милтон Мартин 73

китоб иборат
аз се қисм

Калисои Ғалабаовар

Ричард Вурмбранд дар нақли худ оиди калисои ниҳонӣ, мисолҳои таъсирнокро, ки дар вақти озмоишҳои душвор, нишон додани муҳаббат ва устувории масеҳиёнаро тасвир мекунад.

Джон Пайпер (порчаро аз китоби «Desiring God») нишон медиҳад, ки «марвориди аз ҳама қимматтарин – ин ҷалоли Масеҳ» аст.

Милтон Мартин бо истифода аз Навиштаҷот тезиси «табдил додани озмоишҳо ба ғалаба» ва дигар ғояҳоро тасвир мекунад.

Китоб ба маънои таъқиботи калисо дар нақшаи Худо, чуқур фаҳмонида, муҳимияти ба онҳо тайёр будани масеҳиёнро қайд менамояд. Китоб маззамат мекунад ва рӯҳбаланд мекунад, меозмояд ва мустаҳкам мекунад. Он ҳамчун дастури олиҷаноб барои дарс ва мавъиза хизмат карда метавонад.